virtual-project.eu

KULT

STEFAN MALMSTRÖM

STEFAN MALMSTRÖM

KULT

Original: *Kult* (2017)

Traducere din limba suedeză de:
ALEXANDRA-MARIA VRÎNCEANU

virtual-project.eu

LEBĂDA NEAGRĂ
the publishing house

2022

„Noaptea s-a lăsat peste-al nostru Pământ.
Totu-i scăldat în lumină înstelată,
strălucește pretutindeni!
Micile noastre lumi cutreieră atât de departe…
Negura pare fără de sfârșit.
Negura și-adâncul și amurgul.
De ce, oare, le iubesc atât?
Deși stelele cutreieră atât de departe.
Pământu-i, totuși, căminul nostru omenesc”.

Erik Blomberg

Cu excepția personajelor care aparțin în mod clar de domeniul public, toate personajele din cartea de față sunt fictive, iar orice asemănare cu persoane reale, în viață sau decedate este pur întâmplătoare.

1.

Luke încerca să bage cheia în broască, dar mâna îi tremura.

Ceva nu era în regulă. Nu era deloc în regulă.

— Deschide ușa odată! strigă Therese, fosta soție a lui Viktor, care se afla în spatele lui Luke, pe punctul de a face o criză de isterie.

Era o zi de luni, la opt jumătate seara, și se aflau la ușa apartamentului lui Viktor, la etajul al treilea al clădirii de pe strada Alamedan nr. 30, în centrul orașului Karlskrona.

Luke înjură în sinea lui. Cheia pur și simplu se încăpățâna să nu intre.

— Cred că mi-ai dat altă cheie, spuse el. Asta nu intră în yală.

Therese îl apucă de braț și încercă să i-o ia din mână.

— Dă-mi-o mie. Rezolv eu.

Luke își smunci brațul.

— Nu, mă descurc, îi spuse pe un ton tăios, dar se simți imediat vinovat pentru că îi vorbise atât de aspru.

Nu era corect să-i vorbească așa lui Therese, căci avea tot dreptul să fie din cale-afară de îngrijorată. Viktor ar fi trebuit să fi ajuns acasă la Luke, însoțit fiind de Agnes, fiica sa și a Theresei, în vârstă de patru ani, să ia cu toții cina cu două ore și jumătate în urmă, la șase. Când a văzut că întârzie o oră. Luke a încercat să dea de Viktor la telefon, care nu a răspuns la mobil. O oră mai târziu, Luke era deja îngrijorat și s-a hotărât să plece de la cabana sa din Björkholmen, pornind spre locuința lui Viktor (un apartament cu cinci dormitoare, întins pe trei mii de metri pătrați, aflat într-un bloc spectaculos de cărămidă și granit). Viktor, cel mai bun prieten al său, locuia acolo de trei ani, de când divorțase de Therese.

Când Luke ajunse la etajul trei, auzi muzică răsunând din apartamentul lui Viktor și presupuse că acesta din urmă era acasă, cu Agnes. Dar ușa era încuiată, iar când Luke sună la sonerie, nu primi răspuns. După zece minute de sunat și de bătut la ușă, Luke își dădu seama că trebuie să o sune pe Therese, care avea o cheie de rezervă.

Sună de patru ori și Therese îi răspunse. Auzi zgomote și voci pe fundal. Era la o petrecere de serviciu, iar faptul că Luke îi cerea cheia de rezervă o irită și o impacientă. Îi spuse că o lăsase pe Agnes la Viktor pe la ora cinci, iar totul părea în regulă. Îi promise lui Luke că va veni de îndată ce va putea ca să-i returneze cheia.

Imediat ce încheie apelul, Luke apăsă pe buton pentru a trimite liftul la parter, ca Therese să nu trebuiască să urce pe scări. După zece minute, auzi liftul cum se pune în mișcare. Liftul se opri la etajul său, ușile se deschiseră și Therese ieși, machiată și îmbrăcată în haine de petrecere.

— Custodia comună n-a fost o idee bună, spuse ea dintr-o suflare. Abia e-n stare să aibă grijă de el. Cum naiba să poată avea grijă și de un copil? Mi-a stricat toată seara, continuă ea, dându-i cheia lui Luke. Sărbătorim cea mai mare comandă plasată din istoria companiei, și tocmai ne pregăteam să stăm la masă. Era un festin cu trei feluri. Clar o să trebuiască să se revanșeze față de mine pentru asta.

Trecuseră câteva minute, iar acea furie calmă lăsase loc unei panici pure și primitive. Luke nu mai văzuse niciodată o mamă îngrozită pentru siguranța copilului său, și se număra printre cele mai puternice emoții la care fusese martor îndeaproape. De aceea era și mai disperat să intre cât mai repede în apartament.

Luke se uită atent la cheie. La început, crezuse că era una dintre acele chei care funcționau oricum o băgai în broască, însă acum își dădu seama că o ținea invers. O întoarse rapid și intră complet în yală de această dată. Odată ce o roti, auzi cum se deschide încuietoarea. Luke deschise larg ușa grea, moment în care muzica puternică îi răsună în timpane. Jazz.

Ciudat, se gândi el. Viktor urăște jazzul.

Aprinse lumina în hol și intră în apartamentul modern, în stil minimalist. Viktor nu se uitase deloc la bani după divorțul de Therese când achiziționase apartamentul. Scosese și înlocuise aproape tot: bucătărie nouă, băi noi, pardoseli finisate, zugrăvise toate încăperile, ce mai, renovase complet. Angajase o companie locală care se ocupa de decorațiuni interioare și le dăduse mână liberă. Îl costase o avere, însă dacă era cineva care-și permitea asta, acela era Viktor. Podeaua din holul principal consta în plăci din marmură, albe și negre, amplasate precum o tablă de șah. Pereții erau albi, biroul îngust și negru

așezat sub un tablou semnat de Kjell Hobjer, artistul suedez de loc din provincia Blekinge. Tabloul înfățișă un pește roșu de mari dimensiuni, care aproape ocupa întreaga pânză, pe un fundal albastru-deschis.

Mintea lui Luke o luase razna și-i treceau prin cap nenumărate întrebări care nu aveau răspuns. Oare era o scurgere de gaze? În minte îi apăru o imagine cu Viktor și Agnes, leșinați în pat. Însă nu se simțea niciun miros de gaz. Aerul mirosea a curat. Viktor angajase o femeie care făcea curățenie, iar aceasta venea de obicei duminica.

Al naibii de ciudat, se gândi el. *Apartamentul în beznă și muzică jazz dată la maxim. Asta nu-i stă deloc în fire lui Viktor.*

— Viktor! strigă Luke pe când Therese trecu rapid pe lângă el, deschise larg ușa camerei lui Agnes, aprinse lumina, se uită înăuntru, după care începu să caute prin celelalte încăperi.

Luke se uită și el prin camera fetiței. Patul era gol, iar pilota zăcea pe jos. Pernele roz și animalele de pluș erau așezate ordonat pe micul fotoliu roșu. Pe noptieră se vedea cartea de basme cu prințese din care îi citise Luke sâmbăta trecută, înainte de culcare.

Luke se îndreptă cu pași repezi spre sufrageria imensă. Văzu că era deschis calculatorul, de unde se și auzea muzica. O văzu pe Therese cum se oprește brusc la intrarea în încăpere. Aceasta țipă și dispăru din câmpul lui vizual. După câteva clipe, Luke rămase și el înmărmurit în același loc, văzând-o pe Therese aplecată deasupra lui Agnes, care zăcea pe canapeaua gri-deschis în cămașa de noapte. Vomitase și părea cufundată într-un somn adânc.

Luke întoarse capul și îi îngheță sângele în vine când îl zări pe Viktor, care atârna fără viață cu un laț în jurul gâtului, legat de ușa de la baie.

2.

Luke fugi spre Viktor, pe care-l ridică în timp ce îl mișca într-o parte pentru ca frânghia să alunece peste tocul ușii. Sfoara fusese legată în jurul clanței de cealaltă parte a ușii. Când îl dădu jos, obrazul lui Viktor îl atinse pe al său, și Luke realiză deodată că era prima oară când se întâmplase acest lucru. De regulă, se îmbrățișau dacă nu se mai văzuseră de câteva zile, dar nu se sărutau niciodată pe obraz. Era prima dată. Obrazul lui Viktor era rece.

— Ce naiba ai făcut, Viktor? Ce-ai făcut?

Vocea lui Luke tremura pe când îl întindea repede pe podea. În timp ce încerca să desfacă frânghia din jurul gâtului lui Viktor cu mișcări stângace, Luke simți un iz de urină și se uită în ochii prietenului său. Nici urmă de viață. Încercă să vadă dacă mai respiră cumva, apoi verifică artera carotidă să vadă dacă are puls, însă fără rezultat. După câteva tentative neîndemânatice de a-i sufla aer în plămâni, renunță. Nu putea depista nicio reacție. Realizarea că Viktor era mort îi reaminti instantaneu de vremea petrecută drept membru al găștii „Rebelii diavolului”, ori de când umbla cu gașca lui Johnny Attia în New York. Trecuseră cincisprezece ani de când văzuse moartea.

— Luke, e moartă!

Plânsetele lui Therese se transformaseră în țipete, iar Luke se duse repede spre canapea. O împinse la o parte pe Therese, care începuse să o resusciteze pe fetiță. Se aplecă peste ea, își apropie buzele de nasul lui Agnes și simți o răsuflare slabă.

— Încă respiră, spuse el.

Luke împinse deoparte măsuța de cafea cu piciorul, o întinse pe copilă pe covorul de la Ikea de un turcoaz palid și începu să-i sufle aer în gură cu toată puterea pe care-o avea în plămâni. După câteva clipe, începu să îi apese pe piept cu ambele mâini. Îi întinse lui Therese telefonul său mobil după primele treizeci de compresii.

— Sună la Salvare! Acum!

Se aplecă și continuă să tot sufle și să apese. Realiză că putea să-i crape coastele micuțe dacă nu are grijă, așa că mai reduse puterea compresiilor. Îi privi chipul pe măsură ce tot apăsa, sperând să vadă vreun semn de viață.

— Haide, Agnes, o imploră Luke. O să-ți revii. Te rog.

Luke se uită câteva clipe la Therese. Aceasta era paralizată, cu telefonul în mână. Luke își dădu seama că nu va fi în stare să articuleze nimic inteligibil, așa că luă telefonul înapoi.

— Continuă tu să apeși. Numără de treizeci de ori. După asta, îi faci respirație gură la gură, îi spuse el lui Therese, ridicându-se în picioare și formând numărul de la Urgențe.

Răspunse imediat o voce de femeie.

— Am nevoie de o ambulanță cât mai repede. Strada Alamedan, nr. 30. Sunt două persoane, una decedată, iar a doua este o fetiță care încă respiră.

— Puteți repeta, vă rog? Încercați să vorbiți puțin mai rar și mai clar. Am nevoie și de numele dumneavoastră, mai spuse dispecera.

Când Luke era stresat, accentul său american devenea și mai pronunțat, iar din această cauză suedezilor le venea mai greu să-l înțeleagă.

— Luke Bergmann. Avem nevoie de o salvare. Grăbiți-vă naibii odată! Am aici o fetiță de patru ani care o să moară!

— În regulă, încercați să vă calmați ca să înțeleg exact. Trageți adânc aer în piept și apoi spuneți-mi unde vă aflați, atât adresa, cât și orașul.

Luke strânse din dinți. Inspiră adânc și încercă să articuleze cât mai răspicat.

— Adresa este Strada Alamedan, nr. 30 în Karlskrona. Două persoane. Una a decedat. Cealaltă este o fetiță care e pe moarte, iar dacă nu trimiteți dracului o ambulanță, n-are nicio șansă de supraviețuire! Repede!

— Îmi puteți spune ce s-a întâmplat? întrebă femeia.

— Contează? întrebă Luke cu încăpățânare. Nu știu ce s-a petrecut. Am intrat în apartament și i-am găsit așa.

— Nu pot trimite o ambulanță fără ca mai întâi să înțeleg situația de la fața locului. Trebuie să mă asigur că ceea ce îmi spuneți este adevărat și că este într-adevăr o urgență.

Luke își coborî tonul, încercând să îi transmită femeii frică, nu mânie.

— Vă promit că e adevărat ceea ce vă spun. Vă rog.

Femeia tăcu preț de câteva momente.

— Trimit două ambulanțe.

Therese plângea și tot sufla aer în gura fetiței, după cum îi spusese el. Agnes zăcea inertă pe jos, părul lung și blond îi încadra capul, iar cămășuța de noapte albă contrasta cu acel covor turcoaz. Chipul frumos al lui Agnes era ud de la lacrimile mamei sale. Luke se gândi la cât de frumoasă era fetița și cât de superbă ar fi fost la adolescență. Vorbise despre asta cu Viktor chiar sâmbătă seară. Agnes se uita la televizor, la desenul ei preferat *Anki și Pytte,* și râdea cu atâta poftă de rățușca cea isteață, încât Viktor și Luke se opriseră din pregătirea cinei doar ca să o privească.

— Fata asta o să aibă mari probleme cu băieții în adolescență, îi spusese Luke lui Viktor.

— Mai degrabă o să aibă ei probleme cu mine, îi răspunsese Viktor.

Zâmbetul lui Luke pierise deodată. Își încrucișă brațele.

— Și cu mine, spusese.

Puțin mai târziu sunase telefonul. Viktor se dusese în birou să răspundă, rugându-l pe Luke să o ducă pe Agnes la culcare, iar acesta se conformase cu plăcere. Fetița își petrecuse degețelul peste brațul său musculos și tatuat și îl întrebase de ce nu se spăla mai bine. Luke se topise și mai tare când Agnes îi scosese căciula neagră și începuse să se joace cu părul său brunet și aspru, adormind apoi liniștită în brațele sale.

— Agnes! Te rog, Agnes! Respiră! Te rog!

Therese respira greu încercând să sufle viață în trupul fetiței pentru a patra oară. Agnes zăcea pe jos, cu gura întredeschisă și cu ochii închiși, iar genele sale lungi și subțiri erau lipite de obraji. Arăta de parcă era cufundată într-un somn liniștit. De data aceasta, însă, era posibil să nu se mai trezească.

Furia pe care o simțise față de dispecera de la Urgențe dispăruse, lăsând loc unui fior care îi cuprinsese întreg corpul. Luke spuse în gând o rugăciune, adresându-i-se unui Dumnezeu în care nu credea.

Las-o pe Agnes să trăiască. Fac orice. Doar las-o să trăiască.

Unde naiba erau ambulanțele alea? Aruncă o privire înspre baia în care zăcea mort tatăl lui Agnes, cel mai bun prieten al său. Muzica jazz ajunsese la un crescendo, devenind mai

puternică decât sunetele pe care le scotea Therese în încercarea de a o readuce pe Agnes la viață. Un pian digital și o chitară se întreceau pentru a vedea cine poate cânta cele mai multe note pe secundă.

Ce muzică plictisitoare, se gândi Luke, fiind cuprins de o stare de greață combinată cu un tremur în picioare. Trebuia să oprească zgomotul acela. Merse cu pași tremurânzi înspre calculator și apăsă pe butonul *Mute.* Pe masă se afla un borcănel de culoare portocaliu-aprins fără capac și cu o pudră albă înăuntru. Lângă mai era un pahar, pe al cărui fund se vedea un lichid granulat. Pe jos, lângă masă, căzuse un baton de ciocolată cu lapte Marabou, pe jumătate mâncat. Simțise un miros slab de ciocolată când o resuscitase pe Agnes. Luke auzi sirenele în depărtare.

— Luke! Nu mai respiră! Agnes, nu!

Neștiind ce să facă, Therese urlă și o luă pe Agnes în brațe, începând să o legene frenetic. Luke îngenunche și le cuprinse pe amândouă cu brațele.

3.

Ronneby, 5 octombrie 1991

— Dacă zic că e 1787, ce imagine îți vine în minte?

Pe tipul care îi pusese lui Jenny întrebarea îl chema Peter. Avea douăzeci și cinci de ani, era cu șase ani mai mare decât ea și, de șase luni, era student la master în cadrul Universității din Lund. Purta o geacă de catifea reiată maro, un fular roșu la gât, ochelari și avea mustață. Avea un aer aristocrat, de *dandy* englez. Un stil complet diferit față de ceilalți tipi pe care-i cunoștea Jenny. Cu un an înainte, Jenny terminase liceul în Karlskrona cu note maxime. Acum lucra la o cafenea, căci își luase un an pauză de la studii, având în plan să înceapă facultatea din toamnă.

Stătea cuibărită pe o canapea roșu-aprins de la IKEA, nou-nouță, în apartamentul modern al surorii iubitului său, Stefan, aflat pe strada Kungsgatan, în centrul orașului Ronneby. Viktoria împlinea douăzeci și trei de ani și invitase câțiva prieteni la ea la o felie de tort. Urma să organizeze o petrecere mai mare ulterior, tot în aceeași lună.

Peter stătea tolănit într-un fotoliu aflat de cealaltă parte a canapelei și ținea elegant o țigară între degetul arătător și cel mijlociu. Măsuța era plină de farfurii goale și de căni de cafea. Se vorbea mult despre politică, subiect care n-o interesa câtuși de puțin pe Jenny. Coaliția burgheză câștigase alegerile și întrerupsese șirul consecutiv al celor trei guverne social-democrate. Chiar în acea zi, politicianul conservator Carl Bildt preluase funcția de prim-ministru. Peter se gândea că acum Suedia se afla din nou pe calea cea bună.

Din sistemul audio impresionant marca Pioneer răsuna vocea catifelată a cântăreței Whitney Houston: *I'm your baby tonight.*

Stefan, iubitul lui Jenny, stătea în stânga sa, iar în dreapta era sora mai mare a acestuia, Viktoria. Dintre cele opt persoane care se aflau în încăpere, Jenny îi cunoștea doar pe ei doi. Ultima dată stătuse pe o canapea lângă Viktoria cu o lună în urmă, în casa părinților celor doi, care îi invitaseră la cafea într-o

duminică. Era prima oară când Jenny îi întâlnea pe părinții lui Stefan, iar atmosfera era tensionată. Viktoria se hotărâse să înveselească treaba. Dintr-odată, aceasta se îndepărtase de Jenny, se apucase de nas și spusese râzând: „Doamne, Jenny! Te-ai bășit?!”

Ce răutăcios din partea ei! Lui Jenny îi venise să intre în pământ de rușine. Degeaba protestase. Se înroșise toată pe față și pe gât și știa că toți cei din jur credeau că trăsese un vânt.

Astfel, era a doua oară în decurs de doar câteva săptămâni când stătea pe canapea și simțea cum îi ard obrajii, întrebarea pe care i-o adresase Peter îi redusese la tăcere pe cei din jur, care își îndreptaseră atenția asupra ei. *De ce naibii trebuie să roșesc mereu?!* își spuse în sinea sa. De când se știa, mereu o stânjenea când era în centrul atenției. Când trebuia să prezinte ceva în fața clasei simțea că e supusă unei torturi, deși știa că e drăguță și că e printre cei mai buni din clasă. Când profesorii aduceau rezultatele la examene și le anunțau cu voce tare, acesta fiind un obicei în sistemul suedez, ea era cea care obținea punctaj maxim aproape de fiecare dată, și tot la fel de rușinată se simțea de câte ori își auzea numele, iar cei din jur se uitau la ea. Roșeața i se instala pe chip instantaneu. Uneori era atât de rău, încât se înroșea înainte de anunțarea rezultatelor, numai la gândul că s-ar putea să se simtă stânjenită în scurt timp.

Toți prietenii se uitară la Jenny. Tot felul de gânduri puseseră stăpânire pe ea. Simțea presiunea și era agitată. Bineînțeles că începuse să roșească.

— Ce vrei să spui? întrebă.

Peter îi zâmbi.

— Ei bine, gândește-te la anul 1787. Încearcă să-ți creezi un tablou în fața ochilor, o imagine mentală legată de acest an.

Jenny ezită și se simți obligată să răspundă.

— Femei îmbrăcate în rochii frumoase, spuse ea. Un bal, chicoti ea și se uită la Peter.

— În regulă, spuse acesta zâmbind. Unde te afli?

— Nu știu.

Peter nu se lăsă.

— Care e primul gând care ți-a apărut în minte când te-am întrebat asta?

— Hm… Paris, poate?

— Minunat! Unde la Paris? Vezi vreo clădire?

Jenny închise ochii. Se opri asupra primei imagini care îi apăru în minte.

— Un palat. Versailles.

— Bun, Jenny! Cine ești la acest bal?

— Eu?

— Da. Te vezi? Cine ești?

Jenny își duse cana la buze și luă o gură de ceai pentru a se aduna preț de câteva clipe.

— Nu știu. Poate una dintre persoanele care dansează?

— Descrie-te.

Jenny închise iar ochii. Cu ochii minții văzu o sală imensă de bal, plină de oameni care dansau în ținute festive de secol XVIII. Văzu o tânără cu o rochie albă, care râdea și dansa.

— Port o rochie de bal, complet albă. Am păr voluminos, probabil o perucă. Am perle în păr și port o mască pe chip.

Tăcu imediat, fiind puțin surprinsă de amănuntele pe care tocmai le spusese. Cu toate acestea, avea idee de unde-i venise povestea. Anul trecut, citiseră la ore despre Revoluția franceză. Fusese fascinată de soarta Mariei Antoaneta și împrumutase de la bibliotecă o carte despre aceasta. Încăperea era atât de tăcută, că auzeai și musca.

— Cine ești? întrebă Peter pe un ton jos.

— O aristocrată de la Curte, răspunse instantaneu. E treaba mea să o ajut pe Regină să își păstreze calmul. Aceasta e datoria mea.

Zâmbi și se uită în jur la ceilalți. Aceștia zâmbiră la rândul lor.

— Minunat! spuse Peter. Oare să fie vreun motiv pentru care ai văzut această imagine?

Se aplecă spre ea. Muzica se oprise și se lăsase tăcerea, întrebă:

— Oare nu cumva ne-ai povestit o amintire și nu ceva ce ți-ai închipuit?

Jenny aruncă o privire împrejur. Cu toții se uitară la ea cu interes. Era evident că acest tip de discuție nu era ceva neobișnuit pentru ei. Se întoarse spre Peter.

— Vrei să spui că am trăit o viață anterioară în care am fost o aristocrată la Paris? întrebă ea râzând. Da, se prea poate. Însă e posibil și că, acum câteva luni, am împrumutat o carte despre Maria Antoaneta de la bibliotecă.

— De ce crezi că te-a interesat să afli despre ea? o întrebă Peter rapid.

S-ar putea să fie un sâmbure de adevăr în ce spune el, se gândi ea. E drept că o interesa acea perioadă istorică. Când citise cartea, simțise dorința de a trăi acolo, de a face parte din epoca respectivă. Îi plăcuse ideea că ar fi trăit la Palatul Versailles. În plus, o atrăgea noțiunea unor vieți trăite anterior.

— O grămadă de oameni din întreaga lume cred în reîncarnare, continuă Peter, aplecându-se în față și stingând țigara în scrumiera grea din marmură. Sunt un miliard numai dacă iei în considerare budismul și hinduismul. Cine zice că occidentalii sunt cei care au dreptate?

Jenny încuviință.

— Nu toată lumea a trăit o viață atât de incitantă precum se pare că ai dus tu, spuse Max, unul dintre băieți. Eu am fost un biet fermier de rând sărac și am trăit în provincia Skåne la sfârșitul anilor 1700.

Toată lumea a râs, iar restul serii a continuat pe același ton; au mai discutat despre viețile din trecut, toată lumea a pălăvrăgit tare despre calitatea muzicii celor din trupa Nirvana, după care au dezbătut dacă Mihail Gorbaciov ar trebui sau nu să primească Premiul Nobel pentru Pace, acum că murise. Jenny se simțea bine în compania lor. Deși era mult mai mică decât ei, simțea că o respectă și că sunt interesați de ea. Erau persoane istețe, plăcute, cărora le mai păsa și de altceva în afară de propria persoană. Nu era obișnuită cu asta.

Deja se făcuse unsprezece jumătate seara când Jenny și Stefan au plecat de la apartament și s-au dus spre stație ca să ia ultimul autobuz spre Karlskrona.

— Viktoria are prieteni destul de interesanți, spuse Jenny.

— Da, sunt de treabă, răspunse Stefan. E interesantă toată treaba cu viețile trăite în trecut.

— Mi-e greu să mă împac cu ideea, zise ea. Cu toate astea, imaginile mentale mi se conturau tot mai mult în fața ochilor pe măsură ce mă întreba el. Dacă suntem niște suflete și pur și simplu trecem de la un corp la altul? Chiar vreau să cred că e adevărat.

Merseră în tăcere preț de câteva clipe. Ajunși în stație, se opriră ca să aștepte autobuzul, care urma să vină în cinci minute.

— De unde îi știe Viktoria? întrebă Jenny.

— Max, unul dintre băieți, e un vechi prieten de-al Viktoriei din școala generală, răspunse Stefan. Am impresia că el e primul care i-a cunoscut pe ceilalți. Majoritatea sunt din Karlskrona, însă câțiva dintre ei au plecat în alte orașe la facultate, iar acum s-au mutat înapoi acasă. Soră-mea a zis că unii fac parte dintr-un fel de mișcare religioasă care crede că am trăit cu toții astfel de vieți. Se cheamă scientologie, cică. N-are treabă cu Iisus și creștinismul sau cu chestii din astea. Cred că îi interesează doar treburile astea legate de reîncarnare și de comunicare mai eficientă. Pe Viktoria n-o prea interesează subiectul, dar îi place mult grupul ăsta de prieteni.

— Și mie, zise Jenny.

— Da, am observat, spuse Stefan zâmbind și cuprinzând-o cu brațul. Te-ai simțit atrasă de Peter?

— Idiotule, răspunse ea. Nu-i vorba de asta.

Întoarse capul ca să n-o vadă că roșește.

4.

Miercuri dis-de-dimineață, parcul Hogland. Trecuse o zi și jumătate de când un tată și fiica sa în vârstă de patru ani fuseseră găsiți morți într-un apartament aflat la mai puțin de un kilometru distanță de parc. Soarele se arăta precaut. Orașul, care se întinde pe treizeci și trei de insule, era învăluit într-o ceață lenesă tipică dimineților. Ceața împiedica razele soarelui să pătrundă până jos pentru a încălzi cele câteva suflete trezite cu noaptea-n-cap, care plecaseră de acasă spre a veni pe cea mai mare dintre insulele din arhipelag, Insula Trossö.

Printre ele se număra și Luke Bergmann. Nu-i păsa câtuși de puțin dacă soarele strălucea ori dacă era furtună. Nu observase.

Stătea pe o bancă în parc, uitându-se la o punguță pe care tocmai i-o dăduse un traficant de droguri. În punguța aceea se găsea alinarea. Poate și moartea, însă, mai presus de toate, dulcea alinare. Asta era tot ceea ce își dorea.

Timp de șaisprezece ani rezistase tentației. De când fugise la Karlskrona nu cedase niciodată. Acel imbold se estompase, însă nu dispăruse complet.

În buzunar avea foițe de rulat țigări, marca Rizla. Tipul îi dăduse și o cutie de chibrituri. Avea tot ceea ce îi trebuia.

Se văzu cu ochii minții cu treisprezece ani în urmă, când fumase pentru prima dată. Era ziua în care murise mama sa în urma unei supradoze cu heroină. Încă își amintea sentimentul. O eliberare profundă. O căldură în străfundul ființei sale, care eliberase toată anxietatea și neliniștea și alungase panica.

După aceea rămăsese la marijuana. Îi era de ajuns. Ceilalți tipi din bandă luau tot ceea ce le cădea în mână: cocaină, ecstasy, heroină, băutură. Nu și el.

Scoase foița și rulă un cui, îndoind capătul. Refuzase mușțiucul și nu a vrut ca iarba să fie amestecată cu tutun. Soarele începea să încălzească natura. Un grup de tineri îmbrăcați în salopete portocalii și care lucrau pe timp de vară strângeau gunoaie undeva pe lângă terenul de joacă. Luke cântări țigara pe care o avea în palmă.

În prima noapte după ce muriseră Viktor și Agnes nu reușise să pună geană pe geană. Zăcuse în pat zvârcolindu-se de pe-o parte pe alta. Îl trecuseră toate apele și nu putuse să alunge gândurile negre. Petrecuse cea de-a doua noapte într-un fel de purgatoriu, prizonier între starea de somn și cea de trezie. Aținea, apoi visa coșmaruri pline cu morți. Mereu același lucru. Primul tip pe care-l omorâse în timpul unei bătăi între bande pe strada Troutman, în cartierul Brooklyn, cu douăzeci și patru de ani în urmă: un puști de șaisprezece ani din banda „Cuțitarii negri" venise în fugă înspre el. Avea niște ochi holbați, drogați, și un satâr ridicat deasupra capului. Luke privise cum lama ascuțită a satârului se apropie de fața lui. Era paralizat, aștepta ca lama să-i spintece fruntea. Se trezise brusc în acele clipe ale morții, convins fiind că totul luase sfârșit. În acea stare de dezorientare, sărise din pat ca să fugă și, când își venise în fire, gâfâia, iar inima îi bătea să-i sară din piept.

Doi tineri îmbrăcați în salopete se apropiau de banca pe care stătea Luke, cu niște saci mari și negri de gunoi. Își îndesă jointul în buzunar și se ridică. Hotărî să meargă acasă și să-l fumeze acolo.

Marți o sunase pe Åsa Nordin, șefa sa de la Ekekullen, și îi spusese ce se petrecuse, cerându-i câteva zile de concediu. Ekekullen era căminul din Rödeby pentru adolescenții cu antecedente penale și de consum de droguri, unde tocmai se angajase Luke. Anterior, lucrase timp de opt ani la un centru asemănător din localitatea Listerby, aflată chiar la periferia orașului Ronneby. Fosta lui soție, Amanda, sunase în aceeași zi. Aflase despre tragedie și era distrusă. Și ea îl știa bine pe Viktor și o întâlnise și pe Agnes de câteva ori. Luke nu mai vorbise cu nimeni altcineva în acele două zile.

I-a luat un sfert de oră să meargă pe jos până la cabana sa micuță din Björkholmen, unde locuia. Nu era spațioasă și avea tavane joase. Pesemne că muncitorii de pe șantierul naval care locuiseră acolo la sfârșitul anilor 1600 erau pigmei. Luke, care avea aproape doi metri, dăduse de mai multe ori cu capul de bârne până să se obișnuiască, însă învățase rapid pe unde să se aplece. Se îndrăgostise de căbănuță în clipa în care pusese pentru prima oară piciorul înăuntru, cu patru ani în urmă. Nici că putea fi mai diferită de cartierul Williamsburg din Brooklyn, unde crescuse el. Proprietarul dotase cabana cu un jacuzzi, cu o

bucătărie modernă, cuptor pe lemne și o terasă intimă și feerică. Și cea mai bună parte: avea un ponton privat și barcă cu vâsle, la niciun metru de ușa din față. Descoperise cât de liniștitor era să vâslești și îi plăcea mult să dea o tură seara când vremea era domoală. Uneori lua cu el și undița și aducea vreun biban sau vreo știucă pe care s-o servească la cină.

Luke se duse în dormitor, scoase țigara și chibriturile și le așeză pe noptieră. Se uită la fotografia mare alb-negru în care apărea el în postură de luptător. Fusese făcută în timpul unei competiții de lupte greco-romane la care participase și era înrămată pe peretele din spatele patului. Avea nouăsprezece ani pe-atunci și se străduise din răsputeri să pară dur. Ce ridicol. O să o ia de acolo de îndată ce o să se simtă în stare.

Îi era foame. Iarba va trebui să aștepte. Nu mai mâncase de două zile. Se duse în bucătărie, în vreme ce mintea îi vuia de tot felul de gânduri. Deschise frigiderul, scoase un semipreparat și îl puse în cuptorul cu microunde.

Luke și Viktor erau prieteni buni de zece ani. Se cunoscuseră la șase ani de la mutarea lui în Suedia, prin intermediul soțiilor care erau colege, ambele fiind profesoare la o școală gimnazială din Karlskrona.

Niciunul dintre cupluri nu avea copii, spre deosebire de majoritatea celor de vârsta lor, așa că începuseră să își petreacă timpul împreună. Luke și Viktor se împrieteniseră din prima. Deși Luke locuia la Karlskrona de câțiva ani, nu își făcuse multe cunoștințe. La început, își petrecuse tot timpul învățând limba suedeză și încercând să se adapteze la societatea de acolo. Când se cunoscuseră în 2004, Luke făcea naveta 80 km la Jämshög, fiind în ultimul semestru, căci se pregătea să devină asistent social.

Niciodată nu mai avusese un prieten cu care să-i vină atât de ușor să discute, deși păreau a fi complet diferiți. Viktor era extrovertit, sociabil și curios să cunoască oameni noi. Luke era un lup singuratic și uneori părea ursuz. Viktor trebuise să lupte ca să afle informații de la Luke. Abia după numeroase interacțiuni îi povestise un secret pe care doar fosta lui soție îl știa: trecutul său era presărat cu droguri și crime, căci făcuse parte dintr-o bandă din Williamsburg, fiind paznic pentru mafia israeliană din New York. Îi mai spusese și despre zborul către Londra din 1997, când se îndrăgostise nebunește de Amanda

din Karlskrona, care lucra în Anglia, fiind bona unor copii. Urmaseră relatări despre mutarea la Karlskrona, cursurile de suedeză, cele de educație pentru adulți și, mai apoi, formarea sa în calitate de asistent social la Jämshög. Viktor fusese fascinat de parcursul personal al lui Luke și, mai presus de toate, dorise să afle despre terapia prin care trecuse acesta. Petrecuseră nenumărate ore discutând despre diferențele dintre diversele forme de terapie.

2008 fusese un an groaznic pentru Viktor. El și soția sa, Lotta, încercaseră să facă un copil ani de zile, până când li se îndeplinise în sfârșit dorința. Urmau să fie părinți. Totodată, Lotta începuse să aibă probleme cu vederea și o chinuiau niște migrene oribile. S-a dovedit a fi o tumoare pe creier. Ea și copilul pe care îl purta în pântece au murit la doar patru luni de la diagnostic. Viktor fusese distrus de cele petrecute, fiind copleșit de o depresie puternică. Câteva luni mai târziu, l-a salvat faptul că a cunoscut-o pe Therese. Aceasta era cu nouă ani mai tânără, fiind o adevărată frumusețe, iar Viktor s-a îndrăgostit nebunește de ea. După trei luni, Therese a rămas însărcinată și s-au căsătorit jumătate de an mai târziu, chiar înainte să nască. Apoi a urmat încă o lovitură. Când Agnes avea doar șase luni, Therese i-a spus lui Viktor că nu îl mai iubește, că își dăduse seama că încă era îndrăgostită de fostul ei iubit și că voia să se întoarcă înapoi la ei. A luat-o pe Agnes și a plecat. A fost prea mult pentru Viktor: s-a internat rapid în secția de Urgențe a unui centru psihiatric pentru adulți. De această dată, depresia era și mai profundă și i-a luat lui Viktor luni de terapie de criză pentru a reveni la semi-normalitate.

Și căsnicia lui Luke se destrămase cu un an înainte, după ce Amanda se săturase de faptul că era mai implicat în viețile unor adolescenți dependenți de droguri decât în viața lor de cuplu. În plus, ea își dorea copii, iar când Luke refuzase, îi dăduse un ultimatum. Trebuia să aleagă: copii sau divorț. Luke îi spusese de la bun început că nu vrea copii. Alesese să divorțeze. Prin urmare, când Viktor a trecut printr-o nouă criză, Luke avea suficient timp la dispoziție ca să fie alături de el. Se mutase la Viktor acasă și îl ajutase, asigurându-se că acesta o putea lua la el pe Agnes o dată la două săptămâni. Luke era convins că fetița era principalul motiv pentru care Viktor se mai bucura de viață.

Viktor își iubea fiica mai mult decât orice pe lume. Acum erau morți amândoi.

Pe când își mânca cina, o friptură de pui fadă, încălzită la microunde, se gândi la cele două imagini întipărite în memoria sa: una cu Viktor care atârna de ușa de la baie, iar cealaltă cu Agnes, care zăcea fără viață, întinsă pe covorul turcoaz. Se întrebă același lucru care îi domina gândurile încă de luni: cum putuse Viktor nu doar să își ia propria viață, ci și pe a lui Agnes? Dacă era capabil să facă ceva atât de oribil, cum de ratase el semnele prevestitoare? Sâmbătă seară Viktor fusese într-o dispoziție neobișnuit de veselă. Vorbise despre vizitele sale în Rusia și despre faptul că avea în plan o nouă deplasare la Kaliningrad. Plănuia ceva măreț, însă nu a vrut să-i dea amănunte. Oare spusese asta ca să disimuleze ce avea cu adevărat de gând? De ce dracu nu spusese nimic, dacă asta simțea?

Pe Luke îl cuprindea mânia numai când se gândea la asta. Însă mai știa și că n-ar putea niciodată să îi înțeleagă pe cei care își pun capăt zilelor. Cine știe ce-o fi în capul cuiva care s-a hotărât să facă un gest atât de ireversibil? De ce oare avusese prietenul său aceste gânduri distrugătoare? De ce nu i se destăinuise lui Luke?

Luke se uită la ceas. Era nouă dimineața. Se duse înapoi în dormitor și se uită la țigara cu marijuana. Se întrebă dacă ar trebui să ia legătura cu terapeutul lui Viktor a doua zi. Voia să înțeleagă de ce.

Se hotărî să facă asta după ce vorbea cu poliția. Cineva de la secție îl sunase și îl rugase să vină joi după-amiază ca să ia act de declarația pe care o dăduse în calitate de martor și să răspundă de asemenea la câteva întrebări suplimentare privitor la cele petrecute. Luke sperase că terapeutul putea să îl primească după aceea. Trebuia să facă asta de dragul lui Viktor. Luă țigara și punguța plină cu iarbă. Intră în baie, vărsă conținutul în toaletă și trase apa. Întors în bucătărie, scoase din cămară o sticlă mare de rom Captain Morgan nedesfăcută, se așeză la masă și se puse pe băut. Putea să se asigure că îl cuprinde neantul și fără să se cufunde complet în beznă.

5.

Iar îl mâncau boașele. Mereu se întâmpla noaptea și asta îl trezea pe Thomas Svärd de fiecare dată. Frecă pielea între degetul mare și cel arătător și scărpina alternativ cu unghiile. Se simțea grozav. După o vreme se îngrijoră că s-ar putea să se scarpine până îi dădea sângele, apoi avea să fie dureros.

Aprinse lampa, își dădu jos boxerii și se uită. Se vedea o ușoară roșeață și se întrebă dacă era de la scărpinat sau dacă nu cumva avea o ciupercă. Ciotul care se afla unde fusese odinioară penisul său, o bucățică de piele lungă de câțiva centimetri, atârna acolo. I se făcea greață când îl vedea, așa că încerca să îl ignore.

Însă nu putea. Uneori reușea să uite de el, însă acum realiza că era doar o stare de negare. În decursul ultimelor câteva săptămâni îl lovise realitatea. Nu-l mai avea. Nu și-o mai putea trage niciodată. Nu mai putea să simtă plăcerea penetrării. Nu va mai avea orgasm.

Cel mai de rahat în toată chestia era faptul că rămăsese cu starea de excitare, care era mai puternică decât oricând. O simțea mai ales dimineața. Visa adesea că se futea, retrăia acele clipe cu toți copiii și se trezea excitat. Dar acum nu mai putea face nimic ca să se elibereze.

Era din cale-afară de cruntă senzația. Ar fi fost mai simplu să fi scăpat de tot pachetul, atât de excitare, cât și de penis. De fapt, dacă ar fi scăpat de acea stare de excitare, i-ar fi fost mai ușor, chiar dacă viața ar fi fost mai insuportabilă din cauza asta. Însă faptul că îi luaseră instrumentul care îi dăruise atâtea experiențe minunate probabil că fusese cea mai groaznică pedeapsă pe care i-ar fi putut-o aplica cineva. Cea mai oribilă tortură.

Când îl jena cel mai tare se simțea ca un leu în cușcă. Trebuia să se miște și se plimba agitat de colo-colo, încercând să se forțeze să se gândească la alte lucruri. Încerca să își amintească lucruri neplăcute. Mereu funcționa dacă se gândea la incidentul din cadă, când avea doisprezece ani. Cam cu un an înainte își dăduse seama ce se întâmpla dacă trăgea de pielea de la capăt

în sus și în jos. Îl luase complet prin surprindere. Se așezase pe toaletă și trăsese de cocoșel. Era o senzație plăcută. Începuse să tragă mai repede, iar senzația se intensificase. Deodată, ceva alb țâșnise din vârf și ajunsese pe covoraș. Probabil că scosese un sunet, căci maică-sa bătuse tare la ușa de la baie, întrebându-l ce face. Se panicase și încercase să șteargă mâzga lipicioasă și albă cu hârtie igienică.

Când deschisese ușa și ieșise, mama lui îl scrutase cu privirea. Însă nu știa ce făcuse el acolo. Următoarea dată era în cadă și începuse iar să tragă. Deodată se deschisese ușa. Uitase s-o încuie. Intrase maică-sa și, văzând ce făcea, făcuse o criză de isterie. Se dusese și luase o oală cu apă clocotită pe care i-o turnase peste penisul erect. Din fericire, apucase să se scufunde mai mult în cadă, însă îl stropise destul de tare. Urlase de durere, însă ea îl apucase de cuc și îl strânsese tare. Avea o privire dementă, făcuse spume la gură și țipa: „Asta e osânda rasei umane! Ai să ajungi în Iad dacă mai faci asta!”. Apoi îl obligase să citească Biblia în fiecare seară timp de trei săptămâni. După fiecare rundă de lectură îl lovea ca să „scoată răul din el”.

Cam pe atunci începuse și, doar câteva săptămâni mai târziu, pusese stăpânire pe el. Patrick, un băiat din vecini, avea paisprezece ani și ridicase un cort în pădure. Se jucaseră de-a pistolarii și indienii, după care se adunaseră cu toții în cort. Patrick îi ordonase Susannei, care avea doisprezece ani, să își dea jos pantalonii și chiloții și să se întindă pe spate. Cinci dintre ei asistaseră la întreaga scenă când Patrick își dăduse și el jos pantalonii și boxerii. Patrick avea niște păr prin jurul penisului, iar Thomas își amintea cum se holbase la el. Era prima oară când văzuse penisul erect al altcuiva. Era lung și ascuțit. Patrick îl luase în mână și se așezase peste Susanna, care zăcea acolo, fără a scoate niciun sunet. Apoi începuse să împingă, însă se oprise pentru că auziseră voci apropiindu-se.

Chiar dacă evenimentul la care asistase nu avusese finalitate, îl marcase profund pe Svärd. Vulva netedă a fetiței, fără niciun fir de păr negru și dezgustător. Sulița aceea ascuțită care se apropiase și pătrunsese înăuntru. Atunci înțelesese la ce folosea instrumentul pe care îl avea în pantaloni.

Se ridică în capul oaselor din pat, puse picioarele pe covorul rustic murdar, își aprinse o țigară și se uită la ceas, doisprezece

și jumătate noaptea. Îi venea să se pișe. Se ridică și făcu cei câțiva pași până la baie. Deschise ușa, aprinse lumina și intră. De când fusese atacat cu un an în urmă, nu mai suporta să se pișe. Jetul se ducea în toate direcțiile. Doctorul făcuse ce-i stătuse în putință, însă tot ceea ce mai rămăsese din canalul său uretral funcționa acum ca o stropitoare într-o zi călduroasă de vară.

Baia nu era spațioasă. Fusese construită cândva pe la mijlocul secolului trecut, dar măcar era îndeajuns de luminoasă și arăta bine. Cu toate acestea, era strâmtă și se obișnuise să se deplaseze cu spatele. Era faianțată complet, iar dușul era montat pe peretele din spatele toaletei. Când făcea duș se uda toată baia și trebuia să stea câte un sfert de oră să șteargă pe jos. *Nu se poate să fi încăput mai mult de o persoană pe rând în buncărul ăsta nenorocit,* își zise în sinea lui. Se ridică și trase apa. Se duse în camera de zi, se așeză la măsuța șubredă și își deschise laptopul. Trebuia să își completeze contul pentru următoarea sarcină primită, așa că se logă pe site-ul SexNordics BBS. Naviga spre secțiunea „Galerii” și văzu că avea niște mesaje. Un idiot din Dallas care susținea că cea mai recentă poză pe care o încărcase el cu Sandra era un fals. Probabil că-i analizase îndeaproape semnele din naștere și se hotărâse că nu era fata care trebuia în poză. Totodată, îi solicita o poză cu Sandra de când era mai mică; nu-i erau pe plac cele de treisprezece ani.

Svärd se gândi puțin. Făcea bani frumoși de pe urma pozelor cu Sandra, însă își dădu seama că trebuia să mai schimbe macazul. Creștea cererea de poze cu grupa de vârstă cuprinsă între patru și șase ani. Erau tot felul de dementi gata să plătească până la o mie de krona pentru o fotografie cu o fetiță de patru ani în ipostaze sexy. Parcurse repede și celelalte mesaje și înjură în sinea lui. Niciun nenorocit nu voia să dea vreo lețcaie; tot felul de paraziți cretini care voiau gratis, cărora nu le păsa dacă fotografiile erau inscripționate și care voiau să-l laude că are o colecție atât de grozavă.

Se logă pe pagina web a băncii la care avea cont și verifică soldul. Nu avea decât 2631,43 krona. *La dracu, nu-mi ajunge nici pe departe de un bilet de avion,* se gândi. *Trebuie să fac rost de mai mulți.*

Petrecu o oră depistând niște grădinițe potrivite pe insula Kungsholmen din Stockholm: găsi cel puțin douăzeci. Se duse pe fiecare site ca să vadă care erau deschise vara și, spre surprinderea sa, găsi șapte. Întocmi o scrisoare de intenție pentru un post de suplinitor și o trimise, împreună cu diploma sa falsă de absolvire de la Universitatea Linné și cu un CV fals, către toate cele șapte instituții. Utiliza vechea sa identitate falsă, Gustav Thordén, și era aproape sigur că unele persoane nici măcar nu aveau să se mai sinchisească să sune ca să verifice veridicitatea datelor. Și chiar dacă aveau să sune, le va fi aproape imposibil să dea de cineva pe timpul vacanței de vară. Iar dacă erau disperați să angajeze personal, după cum spera el, s-ar putea să sară complet peste acea etapă a procedurii.

Apoi accesă site-ul cu prognoza meteo și verifică vremea de a doua zi. Se anunța soare și toropeală întreaga zi de joi. Era vacanță. Terenurile de joacă de prin împrejurimi urmau să fie pline de familii cu copii mici. Închise laptopul și se băgă înapoi în pat, având întipărit un ușor zâmbet pe buze.

6.

Karlskrona, 6 decembrie 1991

— Vreau ca apoi să zbori înapoi acasă, la mama mea. Vezi cu ce e îmbrăcată și zboară înapoi ca să-mi zici ce ai văzut! Strada Hantverkargatan 17A, etajul 3. Poți găsi adresa, nu?

Jenny trase aer în piept în tăcere. Simțea o admirație reticentă față de un fotbalist a cărui poreclă era „Pidde”, care îndrăznise să-l provoace pe Peter. Se uită la Pidde, care îl privea atent pe Peter. Gata gluma. Obrajii săi căpătaseră o nuanță roșiatică în decursul ultimelor câteva minute. Vocea îi era mult mai puternică, iar tonul i se înăsprise.

Numele lui Pidde era de fapt Per Johansson și era vedeta echipei locale de fotbal, Karlskrona AIF. Era prieten cu Affe, care era în plin proces de a se alătura mișcării scientologice; deocamdată fără prea mare tragere de inimă, însă totul avea să se schimbe. Pidde era popular în rândul tinerilor din oraș. Avea studii de cadru didactic în cadrul colegiului din Växjö. Era isteț și arăta bine, plus că promitea multe din punctul de vedere al talentului de fotbalist. Nu era o combinație foarte comună în rândul fotbaliștilor din oraș. Lui Jenny îi plăcea de el, nu și de eșarfa stil palestinian pe care o purta în acea seară. Știa că o purta doar ca să provoace reacții în jur. Îi auzise și ea pe ceilalți spunând că e comunist. Comunismul nu era popular în rândul scientologilor, măcar atâta lucru înțelegea și ea.

Affe îi fusese coleg în echipa de fotbal la juniori și primise sarcina de a încerca să-l atragă de partea lor. Aceasta era strategia: îi atrăgeai pe cei populari, deștepți și faimoși pe plan local să se alăture mișcării, după care aveau să urmeze și alții. Ideea le venise de la Centrul pentru celebrități de la Hollywood, pe care scientologii îl conduceau cu succes de mai mult de un deceniu. Îl recrutaseră cu succes pe John Travolta, starul preferat al lui Jenny, prima mare vedetă de pe plan internațional care devenise scientolog. Jenny aproape căzuse de pe scaun când îi spusese Stefan. John Travolta! Iar cu un an în urmă, Tom Cruise se alăturase mișcării. Asta chiar că era ceva important.

Dacă ei doi făceau parte din chestia asta, trebuie să fi fost ceva cu adevărat grozav, se gândi ea.

În acea seară beau cu toții câte o cafea în apartamentul lui Peter, aflat pe strada Vallgatan. Sărbătoreau faptul că Peter primise statutul de TP III în cadrul Scientologiei, mai exact Tetan practicant de nivelul al III-lea. Asta însemna că era cu trei niveluri mai sus de primul nivel de verificare, numit „Limpede", adică putea acum să își părăsească trupul și să întreprindă acțiuni în lumea fizică în formă spirituală. Era cam înfricoșător gândul, își zise Jenny. Dacă apărea deodată la ea acasă când urma să facă duș ori zbura noaptea prin apartamentul lor?

Pe jos erau sfeșnice în care se găseau lumânări, de pe biroul în stil vechi îi veghea un cap mare de Buddha din lemn de nuc, iar un candelabru impresionant din cristal atârna asemenea unui soare ce lumina palid deasupra unei măsuțe de cafea rotunde în stil Art Deco, cu picioare curbate. Camera arăta de parcă făcea parte dintr-un magazin de antichități, un muzeu închinat bravurii de mult apuse și burgheziei suedeze care invadase Blekinge la sfârșitul anilor 1600.

Pe măsuța de cafea se aflau căni cu ceai de coacăze negre și sandvișuri, marmeladă de mure marca Robinson's, precum și crema de brânză preferată a lui Peter, o brânză franceză numită Văcuța veselă. Melodia Madonnei, *Like a Prayer,* răsuna prin boxe. În micuța sufragerie se aflau zece persoane. Unii stăteau pe jos, restul pe canapeaua de piele maro și pe fotolii. Jenny și Stefan simțeau că fac și ei parte din grup de-acum. Prima seară petrecută la Ronneby fusese urmată de mai multe astfel de serate care se întinseseră până târziu în noapte, când stătuseră cu toții la cafea. Jenny învățase multe despre ideile care stăteau la baza scientologiei în tot acest timp. Peter, Mikael, Fredrik, Maria erau cu toții foarte plăcuți, isteți și *cool.* Parcă păși într-o altă lume.

Era prima oară când cineva îndrăznise să pună la îndoială acele noțiuni, să le pună sub semnul întrebării. Se lăsase tăcerea în încăpere după provocarea lansată de Pidde. Stefan se aplecă și dădu muzica mai încet. Jenny de-abia aștepta să vadă ce urma să facă Peter. Nu-i dădea șanse de izbândă lui Pidde. Toate privirile erau ațintite asupra lui Peter.

Peter îl fixa la rându-i cu privirea pe Pidde. Îi zâmbi:

— De ce-aș face asta? Nu sunt obligat să-ți dovedesc nimic. Această aptitudine nu e ceva de joacă și trebuie folosită pentru lucruri mai importante.

Pidde se uită la cei prezenți în cameră, vreo doisprezece băieți și fete. Ridică mâinile împăciuitor:

— Totuși, cred că sunt câțiva aici care s-ar putea să se cam îndoiască de faptul că sufletul tău, sau cum vrei să-i spui, poate să se deplaseze în afara trupului. Asta ca să nu mai zic de faptul că nici nu știm dacă există sau nu sufletul. Iată că ai șansa să ne convingi. Hai, verifică ce-am zis, ca să o pot suna pe mama mai târziu să văd dacă ai sau nu dreptate.

Peter se lăsă pe spate pe canapeaua de piele maro, luă o gură mică de ceai, după care răspunse:

— Deci nu crezi că avem suflet? Crezi că suntem doar niște saci de carne care își satisfac nevoile primare timp de câțiva ani neînsemnați, după care suntem îngropați și ne întoarcem în țărână?

Își puse cana înapoi pe masă, iar mulți dintre cei prezenți zâmbiră. Jenny mai auzise exprimarea aceasta. Îi plăcea.

Pidde nu se lăsă.

— Nu schimba subiectul, Peter. Haide, fă ce ți-am cerut acum și scapi. Dacă o faci și ai dreptate, promit că mă înscriu și încep să lucrez pentru voi chiar de mâine.

Ridică mâna ca și cum ar fi depus un jurământ.

Adepții devotați semnează un contract și consimt să lucreze pentru cult atât serile, cât și în weekenduri, timp de doi ani și jumătate. În schimb, beneficiază gratuit de terapie și de anumite cursuri.

— Las-o baltă, spuse Peter. Nu ai să vezi. Nu e dejoacă, ți-am explicat deja.

Peter ridicase ușor tonul.

Acum Jenny începea să aibă senzația că era cam straniu. Peter avea acum ocazia să-i închidă gura lui Pidde odată pentru totdeauna, ba chiar și să-i convingă pe alții care se îndoiau. De ce oare nu profita de asta? Peter ajunsese într-o postură de subordonare care nu-i stătea bine. Jenny nu-l mai văzuse să piardă o dezbatere. Dar acum? Avea senzația că și alții prezenți probabil erau de aceeași părere. Se strecurase o urmă de îndoială. Oare Peter nu putea face ce zicea?

— Înțelegi că nu sună deloc plauzibil, nu? continuă Pidde. Susții că ai atins un fel de stare pe care ai numit-o... Am uitat cum i-ai zis.

— TP, adică Tetan practicant. Nivelul al treilea.

— Exact. Și asta înseamnă că îți poți părăsi propriul trup și poți face tot felul de chestii. Sau poți doar să privești? Poți și să faci diverse lucruri?

— Recapeți aptitudini care înseamnă că poți avea un impact asupra a ceea ce noi numim MEST, adică materie, energie, spațiu și timp, fără a depinde de propriile corpuri. Această recăpătare e importantă, căci vorbim aici de aptitudini pe care le-am avut anterior. Chiar și un materialist ca tine, Pidde.

Peter se uită în jur și zâmbi, iar ceilalți îi răspunseră cu aceeași căldură.

Pidde chicoti.

— Tipul ăla Hubbard era isteț! Ce puști de zece ani n-a visat să se poată face invizibil și să-i necăjească pe cei din jur? Hubbard a furat idei de la budiști și hinduși, și-a născocit propria ideologie, i-a dat o formă care să sune științific, a inventat câteva exerciții și *voilá*! O nouă religie, al cărei obiectiv e să devii un supererou invizibil care alungă răul din lume. Ah, iar contul bancar al lui Hubbard s-a umplut doldora în decursul timpului. Căci așa au stat lucrurile. Inițial, a fost un scriitor de literatură științifico-fantastică, ce nu s-a bucurat deloc de succes și care scria atât de prost, încât n-a putut face niciun ban. Astfel, s-a hotărât mai bine să inventeze el o nouă religie. În fond, asta e cea mai bună modalitate să te îmbogățești. El însuși a zis asta.

Clar că Pidde venise pregătit, se gândi Jenny. Chestiile astea cu Hubbard și aspectele financiare nu erau o noutate pentru ea. Mai știa și că Peter avea răspunsurile pregătite ca să-i contracareze spusele. Parcă asistai la un meci de box.

Peter se aplecă în față spre masă, scoase o țigară din pachet și și-o aprinse alene. Acum era în elementul său, își zise. Mai auzise discuția asta.

— L. Ron Hubbard a scris patruzeci de cărți despre scientologie. A scris șaptesprezece volume a câte șapte sute de pagini despre tehnici și procese terapeutice. A mai scris încă unsprezece tomuri a câte opt sute de pagini care vizează conducerea unei organizații scientologice. A ținut peste cinci mii de prelegeri și lucrează non-stop de treizeci de ani. Chiar crezi

că cineva care voia doar să facă bani ar fi dedicat atât de mult timp unui proiect de afaceri? Nici măcar n-a apucat să se bucure de bani, ce naiba! Ar fi fost mai simplu să vândă cine știe ce fleacuri.

— Ce să zic, replică Pidde. E limpede că tu și câțiva dintre cei de aici credeți că e un geniu. Singurul lucru care mă interesează pe mine e dovada. Demonstrează-mi că îți poți părăsi corpul și mă alătur și eu cultului, pe deplin și fără să crâcnesc.

— Există destule dovezi, răspunse Peter. Institutul de cercetare Stanford din California a analizat aptitudinile unor TP de a-și părăsi trupul. De exemplu, l-au studiat pe un tip pe nume Ingo Swann, care a demonstrat că își poate părăsi trupul și vedea tot felul de lucruri, fapt ce i-a lăsat complet mască pe oamenii de știință. Asta s-a petrecut în timpul tuturor experimentelor la care a fost supus. Guvernul american investește milioane de dolari în activitatea de cercetare pentru că e de părere că rușii ne-au luat-o înainte. Crede că rușii au elaborat metode care să le permită oamenilor să afecteze și să perturbe bombele și rachetele atomice de la distante mari.

— Vreau și eu să văd dovezile astea, zise Pidde.

Peter se lăsă pe spate pe canapea și răsuflă fumul de țigară cu un aer degajat.

— Cercetările respective sunt secrete, spuse el, stingând țigara. Oricum, știi ce? Chiar dacă ți-aș prezenta dovezile cu lux de amănunte în seara asta, sunt sigur că tot n-ai ceda, pentru că deja ți-ai format o părere. Nu crezi în toate astea și accepți doar ceea ce vine în sprijinul explicației pe care ți-ai formulat-o în cap. E complet normal. Cercetătorii au numit asta „biasul de confirmare”. Noi, scientologii, respectăm pe deplin libertatea de opinie. Poți să crezi exact ceea ce vrei tu. Tot ceea ce mă interesează pe mine sunt lucrurile care funcționează, care-i fac pe oameni să se simtă mai bine și care pot fi dezvoltate astfel încât să devenim creaturi libere și să gândim independent, ca să ne putem realiza potențialul deplin.

Peter nu mai zise nimic după asta. Pidde se uită la el. În colțul gurii îi apăru un mic zâmbet.

— Deci să înțeleg că n-ai de gând să călătorești în seara asta?

Peter clătină din cap.

— În regulă. Acum știu. Mersi pentru halealâ. A fost bună, mai ales chestia aia cu Văcuța veselă.

Se ridică, întoarse spatele și ieși din apartament, trântind ușa după el.

— Pidde e un exemplu perfect al spălării pe creier la care suntem supuși de cincizeci de ani, spuse Peter. E complet axat pe corp și pe lucrurile materiale. Mare păcat. E de datoria noastră să încercăm să-i facem pe oameni să își evalueze propria conștiință, să-și vadă propria măreție, să vrea să caute libertatea și să scape singuri din această închisoare. Viitorul planetei depinde de asta. Așa că nu putem să ne jucăm cu aceste aptitudini, căci avem îndatoriri mai importante de-atât.

Peter și Mikael au petrecut restul serii ținându-ne o prelegere despre puteri, acele puteri malefice care luptau din răsputeri ca să pună bețe în roatele mișcării. Ne-au povestit despre cum, de secole întregi, acele forțe se dedicaseră spălării pe creier a omenirii ca să-i facă pe oameni să creadă că sunt doar niște saci de carne, și nu creaturi de nivel superior. Peter le-a arătat o carte care apăruse cu doi ani în urmă, intitulată *Operațiunea controlul minții,* care dezvăluia cum guvernul american a transformat oameni normali în mercenari și spioni, cu ajutorul hipnozei și al substanțelor narcotice.

S-a discutat și despre unele culturi extrem de evoluate care au existat cu milioane de ani în urmă. Au vorbit și despre Atlantida, despre ideile vehiculate de von Däniken, dar și despre pescărușul Jonathan Livingston, care nu voia să fie ca alți pescăruși, refuzând să se mulțumească doar cu prinsul peștilor și integrarea în stol alături de semenii săi; pasărea a vrut să-și testeze limitele și să vadă cât de sus poate zbura. La finalul serii, Jenny uitase complet că Pidde fusese și el acolo la un moment dat.

Se simțea de parcă era drogată și plutea pe un nor. Luase drogul scientologiei, o hipnotizaseră persoanele astea care voiau să facă atâta bine, care credeau că ea are aptitudini ce trebuie dezlănțuite. Totul rezona cu ceva aflat în străfundurile ființei sale, o coardă care-i fusese ascunsă până atunci, care zăcuse latentă înăuntrul său timp de șaptesprezece ani și care începuse acum să vibreze. Era ca și cum o dorință ascunsă fusese descătușată. O dorință pe care o observase și o simțise, însă pe care nu fusese în stare să o exprime în cuvinte. Pentru prima oară în viața ei simțea că trăiește, se simțea plină de o energie puternică, ce o făcea să se simtă invincibilă.

Pe când Jenny și Stefan se pregăteau să plece, Peter veni în hol.

— Cum vi s-a părut povestea de mai devreme cu Pidde? întrebă el.

Jenny nu știa ce să zică. Stefan răspunse:

— Ei bine, e un comunist înrăit, așa că nu m-a surprins ce a zis. Sincer să fiu, nici nu înțeleg cum de-a fost invitat. Cred totuși că ai fi putut să-i faci jocul. Acum a rămas acea senzație că e ceva neterminat și e păcat. Chiar mi-ar fi plăcut să te văd victorios, deși îți înțeleg punctul de vedere.

Peter zâmbi.

— M-am gândit serios dacă să accept provocarea, spuse. Din fericire, am făcut alegerea înțeleaptă. E strict interzis să ne folosim capacitățile astfel. Chiar dacă o făceam și îi demonstram că funcționează, nu cred că ar fi cedat. Pidde e un tip de treabă, care vrea să facă ceea ce trebuie, însă comunismul e o doctrină parșivă care profită de faptul că unora le pasă de cei din jur însă, în esență, e o ideologie bazată pe sclavie. Noi vrem să eliberăm omenirea. Vrem să îi redăm atât libertatea spirituală, cât și pe cea fizică. Vrem să ne asigurăm că lumea are șansa de a valorifica întreg potențialul care există înăuntrul fiecărui individ și de a utiliza acel potențial spre binele rasei umane.

Jenny și Stefan au mers mână în mână în tăcere prima parte de drum din Vallgatan, unde se afla apartamentul lui Peter. Au făcut dreapta la Parcul Amiralitet, îndreptându-se spre Stortorget, după care către Kungsplan, de unde Jenny urma să ia autobuzul ca să ajungă acasă, în Hästö. Ajunși pe Zbdra Smedjegatan, Jenny văzu un grup de oameni de diverse vârste care ieșeau dintr-un restaurant de fițe aflat de cealaltă parte a străzii. Îi recunoscu pe părinții unui coleg dintr-a noua, pe nume Bosse, și constată că erau mai multe persoane care făceau parte dintr-o divizie a șantierului naval Karlskrona, aflați în oraș cu ocazia petrecerii de Crăciun pentru angajați. Câteva mii de persoane încă lucrau acolo, deși, în ultimele două decenii, se făcuseră disponibilizări pe scară largă. Tatăl ei mereu glumea că acei copii care nu își dau silința la școală ajung să lucreze la șantierul naval, unde spală prelate. Bosse făcuse inițial un stagiu de practică pe șantier, apoi lucrase acolo pe timpul verii, pentru ca, ulterior, să primească un post permanent în calitate de sudor. Toată lumea era geloasă pe el. Deodată, avea o

grămadă de bani și, la puțin timp după aceea, urma să se mute în propriul apartament, aflat chiar în centrul orașului.

Jenny se uită la toți acei oameni îmbrăcați la patru ace pe când își luau rămas bun și, dintr-odată, realiză că duceau o viață complet lipsită de însemnătate. Soție, copii, apartament, poate o mașină. Să lucrezi ca sclavul de dimineața devreme până seara târziu, să ai o slujbă a dracului de plictisitoare și monotonă în cadrul vreunui mastodont, iar marele tău vis să fie economisirea unei sume suficiente pentru a-ți lua casă și, eventual, o barcă. Una de lemn. Cei care erau din Karlskrona get-beget priveau cu dezgust bărcile acelea din fibră de sticlă.

Jenny tânjea după ceva complet diferit. Ceva dincolo de slujbă, casă și barcă. Se opri și îl privi pe Stefan, care se întoarse ca să se uite la ea.

— Stefan, vreau să fac mai multe. Vreau să încerc câteva cursuri și examinări. Vreau să fiu scientolog cu adevărat.

7.

Era o tăcere ca de mormânt și cald ca într-un cuptor. Albastrul cerului se deschidea tot mai mult în depărtare, iar soarele aluneca lin deasupra insulelor. Luke mergea prin Parcul Hogland, înspre secția de poliție. Îi era sete și greață. Își pompase rom în vene, iar acum venise și nota de plată. Singura alinare fusese faptul că se culcase devreme și nu visase nimic toată noaptea.

Trei turiști polonezi stăteau la terasa chioșcului care vindea găluște umplute cu carne de porc și cartofi, numite *kroppkakor,* și testau gălușca tipică zonei Blekinge. Tot aici îl convinsese și Viktor pe Luke să le încerce pentru prima dată. Până atunci refuzase categoric să bage în gură acele boașe gri și moi din cartofi. Arătau precum gomboții pe care îi dădea duminica mătușa lui împreună cu supa de pui acasă, în Williamsburg. Luke îi ura la fel de mult ca practicile religioase pe care le respectau zilnic mătușa sa și soțul acesteia. Erau oameni buni, însă complet aserviți ritualurilor și legilor iudaice. Kroppkakor aveau un gust diferit față de gomboți, iar Luke se obișnuise să-i placă. Dar nu și azi. La simpla lor vedere i se intensifică senzația de greață și întoarse repede privirea.

Trecu pe lângă terenul de joacă, unde un tată își consola fetița care căzuse de pe carusel. Era același carusel pe care o învârtise și el pe Agnes cu doar câteva săptămâni în urmă.

Agnes se distrase pe săturate când Luke împinsese foarte tare caruselul.

Secția de Poliție se afla în colțul de nord-est al insulei Trosso, într-o clădire spațioasă și veselă, zugrăvită în galben. Luke intră. Mai fusese acolo la începutul carierei sale și, ori de câte ori intra, își reamintea prima oară când fusese adus la secția 90 de Poliție de pe Union Avenue, aflată în cartierul Williamsburg, în 1981. Avea paisprezece ani pe atunci și trecuse un an de la moartea mamei sale. Luke era membru al bandei „Rebelii Diavolului”, una dintre numeroasele astfel de grupări stradale infracționale care activau în Brooklyn între anii ’70 și ’80. „Rebelii Diavolului” cuprindea patru găști, toate alcătuite din tipi

caucazieni: „Regii latino”, „Proscrișii ucigași”, „Cuțite-n spate” și „Vânătorii imperiali”. Luke intrase în bandă devreme, la doar treisprezece ani. Își câștigase locul prin bătaie la propriu într-o seară, când trei Rebeli îl atacaseră ca să-l jefuiască. Luke se bătuse ca posedatul și îi făcuse varză pe toți trei. Vestea puștiului de treisprezece ani imens și neînfricat se răspândise peste tot și, la două zile de la bătaie, președintele găștii, pe nume Apașu’, venise la el să-l întrebe dacă nu vrea să li se alăture și să devină „Rebel”. Avea un pat unde să doarmă acasă la mătușa lui evreică, însă banda devenise noua sa familie. Era o familie care se războia mereu cu alte bande rivale din Williamsburg. Aici învățase el să se lupte, atât cu arme, cât și cu mâinile goale.

După o confruntare cu „Nomazii sălbatici”, Luke a fost prins de doi porci de polițai și târât împotriva voinței sale, încătușat, la secție. L-au adus într-o dugheană dărăpănată și zăbăloasă, cu geamuri antiglonț și agenți ostili și plictisiți. A fost azvârlit într-o celulă îngustă, unde a petrecut două zile până la sosirea asistentului social care a venit să-l ia.

Secția de Poliție din Karlskrona era deschisă, spațioasă și primitoare, cu un birou lung din lemn de mesteacăn la recepție, cu plante mari și verzi la capete. În cabina unde se făceau pozele pentru pașaport se afla o mamă cu fiul său, care veniseră să-și reînnoiască documentele. De partea cealaltă a ghișeului se aflau două seturi de canapele și fotolii roșii, în fața cărora erau aranjate măsuțe aspectuoase tot din lemn de mesteacăn. O femeie mai în vârstă îmbrăcată în civil se afla în stânga cabinei de pașapoarte. Îi zâmbi și-i făcu semn să se apropie.

— Bună ziua! Mă numesc Luke Bergmann și am fost chemat să discut cu cineva al cărui nume l-am uitat, spuse el.

Femeia se uită la ecranul din fața sa.

— Aveți întâlnire cu detectivul Anders Loman, îi zise și formă numărul respectivului.

Acesta răspunse imediat.

— De la recepție sunt. A venit vizitatorul dumneavoastră, închise și se întoarse spre Luke.

— Anders coboară imediat.

Luke luă loc într-unul dintre fotoliile roșii aflate în sala de așteptare. În acea stare de parcă ar fi fost drogat, uitase numele polițistului care-l sunase și îi spusese să vină acolo. Trecuseră

patru zile de când îi găsiseră pe Viktor și Agnes. Imaginea aceea cu Viktor care atârna de ușa de la baie și cu trupșorul neînsuflețit al lui Agnes în brațele Theresei nu-i dădea pace. Bine că-l chemaseră cei de la Poliție acolo, căci asta îl făcuse să se dea jos din pat, să facă un duș și să se miște puțin.

După câteva minute, în sala de așteptare intră un bărbat care se prezentă drept Anders Loman.

— Mulțumesc că ați venit. Haideți să urcăm la mine în birou.

Anders Loman avea undeva la cincizeci și ceva de ani, era în formă pentru vârsta lui și părea tipul care face tot felul de activități în aer liber. Părul brunet (evident vopsit) era aranjat cu grijă, pieptănat pe spate, și contrasta cu fruntea puternic bronzată. Fiecare șuviță de păr părea să aibă o direcție paralelă cu celelalte. Luke își zise că semăna cu tipul din reclamele la țigările Marlboro, însă versiunea bronzată, după care îl urmă în străfundurile secției de Poliție. Urcară trei etaje și intrară în încăperea care s-a dovedit a fi biroul acestuia, după cum deduse Luke. Stabili repede că Anders Loman e pedant. Pe birou avea ordonat un teanc subțire de hârtii. Pe rafturi erau aranjate cu grijă bibliorafturi de diverse culori. Gravura semnată de Erik Dahlberg, ce înfățișa un peisaj cu orașul Karlskrona la sfârșitul anilor 1600, era înrămată pe peretele din spatele scaunului. Lângă se afla un calculator cu ecran plat. Pe cealaltă măsuță se vedeau un termos de cafea și două căni. În fața lui Anders Loman, pe mijlocul biroului, era un dosar verde, închis. Cu excepția acestor câteva elemente, încăperea era practic goală.

Loman îl invită pe Luke să ia loc pe scaunul din fața biroului și turnă cafea în cele două căni. Se întâmplă să curgă o picătură pe masă, la care acesta scoase repede un sul de prosoape de hârtie dintr-un sertar și șterse repede pata. Luke luă recunoscător cana. Simțea cum începe să-l treacă o transpirație rece, iar mâinile îi tremurau.

— Arătați de parcă v-ar prinde bine puțină cafea, spuse Anders Loman.

— M-am îmbătat ieri, îi răspunse Luke. N-am prea putut să dorm de luni încoace.

— Vă înțeleg, zise Loman. E o situație cu adevărat tragică.

Deschise dosarul verde.

Luke nu zise nimic. Anders Loman scoase un document din dosar și se uită la el.

— Luke Berginann, citi el. V-ați mutat de la New York la Agdatorp, la periferia orașului Karlskrona, în 1997; ați absolvit în 2004 Colegiul comunitar Jämshög cu o diplomă în domeniul servicii sociale. Începând din 2004, ați fost asistent în materie de tratamente în cadrul Centrului de reabilitare Apelgården din Listerby.

— Tocmai am început serviciul în Rödeby, la Ekekullen, completă Luke. Chiar săptămâna trecută.

Loman făcu o însemnare pe hârtie.

— Interesant istoric aveți, spuse acesta ridicând privirea. Îmi puteți spune mai multe despre cum ați ajuns în acest colț uitat de lume?

— Nu, răspunse Luke. Nu văd ce are-a face cu toate astea.

— Nimic, de fapt. Pur și simplu eram curios. Îmi place America. Am locuit la sud de Washington DC timp de câteva luni când am urmat cursurile Academiei Internaționale FBI de la Quantico, pe la jumătatea anilor ’90. A fost cea mai bună perioadă din viața mea.

— Cum de a ajuns un polițist din Karlskrona să beneficieze de o astfel de educație avansată? întrebă Luke.

— La vremea aceea lucram în cadrul Serviciilor Secrete, la Stockholm, îi răspunse. Depusesem dosarul pentru a beneficia de o bursă, am primit-o și, de vreme ce nu aveam familie, m-am dus.

Luke aștepta în tăcere. Loman își drese glasul.

— În fine, am citit declarația pe care i-ați dat-o luni sergentului Larsson, continuă el, scoțând un alt document din dosar. Este în regulă dacă o parcurgeți să vedem dacă, acum că au trecut câteva zile, vi se pare corectă? În cazul acesta, aș aprecia o semnătură la final, pe ultima pagină.

Îi întinse raportul lui Luke, care începu să citească. După ce termină, se semnă și i-l înapoie lui Loman.

— E corect.

— În regulă. Mulțumesc.

Anders luă raportul și îl introduse în dosarul verde. Luke luă o gură mică de cafea.

— Ce-ați aflat deocamdată?

Anders Loman se lăsă pe spate în scaun și se uită la Luke cu ochii săi de un albastru deschis care luceau precum două afine

necoapte în contrast cu fruntea bronzată, cu aspect de piele tăbăcită.

— La ce vă referiți?

— Păi, la ce concluzii ați ajuns referitor la cele petrecute? Cum au murit?

Anders Loman se aplecă înspre Luke. Își puse coatele pe birou și își împreună degetele lungi, după care oftă prelung.

— Încă n-am primit rezultatele autopsiilor, așa că nu putem fi complet siguri. Însă dacă vreți să aflați ipoteza mea, vă zic cu mare plăcere.

Luke încuviință.

— Ați observat cumva că în sufragerie, pe masă, lângă calculator, se afla un borcănel cu o pudră albă? întrebă Anders.

Luke încuviință iar.

— Se cheamă fenobarbital de sodiu, continuă detectivul. E o otravă care, administrată în doze mici, e utilizată pentru tratamentul insomniei. E de-ajuns un gram ca să omori pe cineva. În prezent, veterinarii o utilizează ca să eutanasieze animale. Mai e folosită și de o clinică elvețiană faimoasă unde se desfășoară sinucideri asistate. În paharul care se afla lângă borcan am găsit urme din substanța aceasta, amestecată cu apă. Cel mai probabil aceasta este cauza morții lui Agnes Spandel. Am discutat cu personalul medical de prim-ajutor care a venit în acea seară la apartament și au spus că au identificat urme de pudră în cavitatea bucală a lui Agnes. Nu suntem siguri referitor la cauza morții tatălui ei. Probabil că a murit de asfixiere. Vom ști cu certitudine în câteva zile, când primim rapoartele de autopsie de la departamentul criminalistic din Lund.

— Vreți să spuneți că Viktor ar fi forțat-o pe Agnes să bea otrava? întrebă Luke.

— Nu cred că a ingerat-o de bunăvoie, răspunse Anders. Se spune că e o substanță extrem de amară, iar lângă pahar am găsit și un baton de ciocolată pe jumătate mâncat. Probabil că i-a dat ciocolata să o mănânce odată cu amestecul. Fie a vărsat, fie a scuipat o parte. Tehnicienii au găsit niște lichid pe jos.

Luke clătină din cap. Anders se uită întrebător la el.

— Nu credeți că sună plauzibil?

— Pur și simplu nu înțeleg, zise Luke. Mi-e al naibii de greu să cred că Viktor ar fi în stare de așa ceva. Cum se face rost de otrava asta? Poate oricine să o cumpere cu ușurință?

— Nu se poate în Suedia, eu excepția cazului în care ești veterinar atestat, îi răspunse. Teoria mea este că Viktor a căutat informațiile pe Internet și a cumpărat-o de pe vreun site străin.

Luke nu spuse nimic.

— Când au murit? întrebă.

— Nu știm nici asta deocamdată, veni și răspunsul lui Anders. Însă expertul nostru criminalist a estimat preliminar că Viktor a murit luni seara în jurul orei opt. Fata a decedat ulterior, însă desigur că dumneavoastră vă aflați în apartament atunci.

— Deci cam cu jumătate de oră înainte să sun eu la ușă, zise Luke.

Loman încuviință.

— Să înțeleg că îl cunoșteați bine? întrebă Loman. Aveți vreo idee de ce ar face ceva atât de drastic?

— Pur și simplu e de neînțeles. M-am văzut cu el sâmbătă și era într-o dispoziție foarte bună, ca întotdeauna. Se simțea bine.

Loman umblă printre actele din dosar.

— Din câte am înțeles, Viktor Spandel avusese câteva episoade depresive în ultimii ani. Ultimul a survenit atunci când l-a părăsit soția…

Loman scoase un document și citi de pe el:

— …în 2001, deci acum trei ani.

Se uită iar la Luke.

— Poate că asta ar fi explicația? Poate că se instalase din nou depresia, a decis să se sinucidă și a vrut să se răzbune pe fosta soție, astfel că a luat-o și pe fată cu el? N-ar fi prima dată când se întâmplă așa ceva.

Îl fixă pe Luke cu ochii săi albaștri. Acesta se lăsă pe spătarul scaunului și încercă să se împace cu cele auzite. Să se răzbune pe Therese? Oare asta să fie? Viktor fusese distrus după ce îl părăsise Therese, însă era de neconceput gândul că ar fi mers până într-atât de departe încât să îi ia viața lui Agnes. Viktor n-ar fi făcut așa ceva. Nu era o persoană ranchiunoasă și răzbunătoare. Mai presus de toate, nu și-ar fi ucis niciodată fiica.

— E imposibil ca Viktor să își fi supus fetița, pe care o adora mai presus de orice pe lumea asta, la așa ceva.

Anders Loman se lăsă pe spate în scaun.

— Cu toții vrem să credem că ne cunoaștem cu adevărat prietenii, spuse el. Însă oamenii nu îți arată întotdeauna ceea ce gândesc și simt înăuntrul ființei lor. Nici chiar dacă le ești cel mai bun prieten. Poate că Viktor nu a vrut să pară slab sau să vă împovăreze cu problemele sale? De cât timp vă cunoșteați?

— De zece ani, răspunse Luke. Uneori mai și stăteam pe la el și Agnes. Am locuit cu ei acum trei ani, ultima oară când Viktor a trecut printr-o perioadă grea.

— Înțeleg cât de groaznic vi se pare gândul, spuse Loman. Credeți-mă, chiar înțeleg.

Anders Loman se aplecă în față și își puse mâinile pe masă. Abia acum văzu Luke cât de ridate erau și avu senzația că bărbatul era mai în vârstă decât părea.

— Totuși am găsit și un fel de bilet de adio în apartament. În dormitor, mai exact. Pe pernă.

Luke se holbă la el. I se făcuse pielea de găină. Dacă Viktor ar fi scris un astfel de bilet, înseamnă că trebuie să fie adevărat.

— Un fel de bilet de adio, ziceți? întrebă el pe un ton jos, de parcă i-ar fi fost teamă să afle mai multe.

— Da. E criptic, dar clar e un bilet de adio. Dat fiind că îl știați bine, știți cumva dacă Viktor credea în reîncarnare?

— Aș putea vedea biletul?

Anders Loman deschise dosarul verde și începu să frunzărească documentele. Scoase o folie de plastic în care se afla o hârtie și o puse pe masă, în fața lui Luke, care o ridică grijuliu. Era scrisă o singură frază:

Trupul se naște / Ajunge-apoi în mormânt / Ca să se nască iar pe-acest Pământ

Textul fusese scris la calculator, apoi imprimat. Luke citi fraza de câteva ori. Trebui să se concentreze ca să poată înțelege cuvintele. Sensul lor. Era clar că avea de-a face cu renașterea și era scrisă ca o poezie.

Viktor nu scria nimic, darămite poezii. Singura dată când scria ceva era prin intermediul e-mailurilor, care erau strict legate de afaceri.

— E absurd, spuse în cele din urmă. Am discutat în repetate rânduri despre religie, iar Viktor era agnostic, la fel ca mine, deși la naștere am fost botezat în religia iudaică. Mi-a povestit că a

fost atras să facă parte dintr-un cult când era mai tânăr, a reușit să scape, iar mulți ani după aceea s-a opus vehement tuturor formelor de religie. După divorț, s-a mai liniștit puțin și era de părere că nu-i mai pasă dacă există sau nu un Dumnezeu, ori dacă există viață după moarte. Mi-a zis că asta o să devină mai limpede odată cu trecerea timpului.

Luke se uită iar la fraza scrisă pe foaie.

— Oricum ar fi, e scrisă sub forma unei poezii. Viktor nu scria poezii; de fapt, nici nu citea poezii. Citea doar romane polițiste și cărți de nonficțiune despre psihologie.

Anders Loman își puse palmele pe masă cu degetele răsfirate.

— Nu neg faptul că sună puțin ciudat, zise. Însă biletul era acolo și a fost scos la imprimanta lui. Cum putem explica acest lucru?

— Nu știu, spuse Luke. Știu doar ca Viktor n-ar fi putut niciodată să-i facă rău fetiței sale.

— Deci credeți că cineva i-a ucis pe Viktor și pe fiica sa? întrebă Loman. Dacă da, care ar fi motivul, după dumneavoastră? Nu s-a furat nimic din apartament, din câte știm. Nu există urme de pătrundere prin efracție. Nimeni nu a spart ușa. De asemenea, am verificat conturile bancare și activele lui Viktor. Nu s-a atins nimeni de ele.

Luke își acoperi fața cu mâinile, se aplecă și își puse coatele pe genunchi. Nu înțelegea nimic. Oare putea să se fi înșelat atât de tare în privința lui Viktor? Evident că fiecare are secretele lui. Dar de ce-ar minți Viktor că e agnostic? Nu înțelegea asta.

Ridică privirea. Anders Loman stătea în tăcere și se uita la el. Luke realiză că nu ajungea nicăieri dacă tot susținea că era sigur că nu Viktor fusese cel care săvârșise grozăvia.

— Atunci de ce nu a luat și Viktor pudră din aceea? se hotărî el să spună. De ce să o forțeze pe Agnes să bea, iar apoi să se spânzure?

Anders se ridică de la birou, indicând faptul că se încheiase discuția.

— Da, bună întrebare. De unde să știu eu? Poate că a crezut că era o cale mai rapidă spre o nouă viață. Pot trece câteva ore bune până când otrava îți afectează sistemul nervos și respirator.

Luke se ridică și el, dădu mâna cu Anders Loman și întrebă dacă putea intra acum în apartamentul lui Viktor. Motivă

spunând că trebuia să ia câteva cărți și CD-uri pe care i le împrumutase acestuia.

— Am prefera dacă ați aștepta câteva zile, răspunse Loman. Apartamentul e încuiat până când primim înapoi rezultatul autopsiilor. Am schimbat încuietorile și nu este permis accesul nimănui. De îndată ce ridicăm interdicția, vă anunț ca să vă puteți lua înapoi lucrurile.

Luke încuviință și părăsi încăperea. Când ieși din secție, se uită la ceas și îl orbi lumina puternică a soarelui. Mai avea jumătate de oră până când trebuia să se vadă cu terapeuta lui Viktor, Karin Hartman, care consimțise imediat să aibă o întrevedere. Știa și ea ce se petrecuse.

Stătu pe trotuar câteva minute. Nu-i mai era greață, însă căldura îi indusese o stare de amețeală. Trebuia să stea puțin jos și să se gândească. Văzu o bancă de cealaltă parte a străzii, traversă și se așeză. Avea senzația că se afla într-un acvariu, privind în afară. Felul în care îl privea pe Viktor fusese distorsionat puternic. Crezuse că îl cunoștea bine, însă era clar că se înșelase. Viktor avea tot felul de gânduri, niște gânduri disperate, pe care nu i le împărtășise lui Luke.

Aruncă o privire în sus, spre secția de Poliție, și-l zări pe Anders Loman stând la geam, uitându-se la el. Luke fusese impresionat de faptul că acesta petrecuse câteva luni făcând instructaj în cadrul FBI. în plus, lăsa impresia că ar fi competent și plăcut. Când venea vorba de Poliție, asta nu era ceva cu care Luke era obișnuit. Loman îi făcu din mână. Luke îi răspunse, se ridică de pe bancă și începu să meargă alene spre centru.

O mai întâlnise pe Karin Hartman de câteva ori până atunci. Prima oară fusese cu doi ani în urmă, când aceasta îl dusese pe Viktor la clinica ei privată de pe strada Ronnebygatan, după ce suferise un episod depresiv minor. Femeia radia inteligență și competență, iar Viktor o aprecia mult. Luke știa că Viktor încă mai mergea la ea, nu la fel de des ca atunci când situația fusese cu adevărat gravă. Karin era doctor, fiind specializată pe depresie, autoarea unei cărți pe acest subiect.

Luke luă liftul până la etajul cinci și intră pe ușa pe care scria „Sănătate – etajul cinci”. Karin împărțea recepția și întreg spațiul cu alți câțiva antreprenori liber-profesioniști din domeniul sănătății: un tehnician maseur, un specialist în materie de naturoterapie și un consultant de meditație ghidată, cu accent

pe conștientizarea stărilor lăuntrice. Era de parcă pășeai într-un centru de tip spa. Luminile erau difuze, mobila era discretă, pe la ferestre erau așezate lumânări parfumate și mai era și o fântână decorativă care susura în surdină, menită să inducă o stare de calm și de armonie.

Se duse la recepție să își anunțe sosirea și tocmai se pregătea să se așeze pe locurile destinate vizitatorilor, când Karin ieși din biroul său. Avea undeva la șaizeci de ani, păr scurt și blond tuns băiețește, purta ochelari cu lentile mici și rotunde și rame negre și o rochie colorată. Te privea incisiv, însă avea o mină calmă. Se apropie de el și-l îmbrățișă.

— Îmi pare atât de rău pentru ce s-a întâmplat, Luke! spuse ea. Hai să mergem la mine în birou.

Dacă făceai abstracție de biroul în sine, ziceai că te afli în sufrageria cuiva. Lângă fereastra impresionantă în stil vechi se afla un set de două fotolii negre cu aspect modern și elegant, precum și o măsuță de cafea rotundă, cu blat de sticlă. Un perete era acoperit cu o bibliotecă, pe ale cărei rafturi se vedeau cărți medicale și de psihologie. Restul pereților erau decorați cu tot felul de litografii frumoase. Desigur că avea și o canapea, însă nu din acelea austere și geometrice pe care le vezi adesea în filmele americane intelectuale, ci era un obiect de mobilier confortabil și primitor.

La îndemnul acesteia, Luke luă loc pe canapea.

— Cu ce să te servesc? Cafea, ceai?

Refuză politicos.

— Îți mulțumesc că ai acceptat să mă primești, deși te-am anunțat din scurt, spuse el.

— Măcar atât să fac, zise Karin Hartman. Viktor era un pacient foarte apreciat, pe care îl prețuiam mult.

Arăta ca un model din cataloagele de modă ale firmei Gudrun Sjödén. Se mișca grațios. *Și-a păstrat frumusețea,* se gândi el. Trebuie să fi fost o adevărată splendoare în tinerețe. Aceasta se așeză într-unul din fotoliile negre.

— De regulă discut despre pacienți doar cu familia, în cazul în care aceștia consimt, continuă ea. Însă, întrucât Viktor nu mai are nicio rudă în viață și deoarece mi-a vorbit despre cât de apropiați ați fost, voi face o excepție de această dată. Îmi închipui că te întrebi de ce n-ai anticipat ce urma să se

petreacă, adăugă ea, punând punctul pe i, căci exact la asta se gândea Luke.

— Am început să-mi pun judecata la îndoială, îi răspunse Luke. Nu pot să înțeleg cum de mi-a scăpat.

— Nu ești singurul. De luni de zile tot discut în amănunt cu Viktor în acest birou despre viața lui emoțională. Nici eu n-aș fi putut anticipa asta.

Zicând acestea, se lăsă pe spate în fotoliu, își puse mâinile în poală și clătină din cap.

— Dacă aș fi intuit, desigur că m-aș fi asigurat că-l aduc aici pentru a-i oferi îngrijirea necesară.

— Să înțeleg că aveați ședințe în mod regulat? întrebă Luke.

— Cam de un an încoace venea la mine de două ori pe lună.

— Nu e ciudat faptul că a continuat să vină la tine, că a investit timp și bani în terapie, fără însă a-ți spune ce gânduri avea?

— Viktor mi s-a destăinuit complet, răspunse Karin. Se gândise la suicid, însă după ce a fost externat din spital, acum mai bine de doi ani. Aceea este perioada critică în cazul persoanelor care suferă de depresie. Cu toate acestea, a depășit-o și, în decursul ultimului an, nu a dat de înțeles că ar fi avut planuri în acest sens.

— Nu mi-a zis niciodată despre faptul că a avut astfel de gânduri, zise Luke.

— Majoritatea persoanelor nu o fac.

— Se gândea la religie sau la lucruri din acest domeniu? întrebă Luke. Ți-a povestit despre faptul că a făcut parte dintr-un cult când era mai tânăr?

— Da, dar mi-a zis că nu-l mai afecta cu nimic acum. Parțial, cel puțin, era recunoscător pentru experiența trăită. Asta chiar dacă a fost o perioadă absolut nebunească. Pentru el erau niște iluzii tinerești.

Karin se aplecă înspre Luke.

— N-ai fi putut să faci nimic pentru el, înțelegi, nu? Vreau să te asigur de asta. E tipic pentru cei care se sinucid să nu dea niciun semn care să le indice intențiile.

— Pur și simplu nu înțeleg, zise Luke. Am fost la ei sâmbătă seară, iar Viktor era într-o dispoziție foarte bună. Două zile mai târziu a făcut ce a făcut.

— Nici asta nu e ceva neobișnuit, spuse ea. Pentru unii, decizia de a se sinucide vine ca o eliberare. Odată ce s-au hotărât, îi încearcă sentimentul că au găsit o soluție la toate problemele prin care trec. Asta îi face fericiți, oricât de straniu ni s-ar părea.

Tăcu. Au stat amândoi în tăcere preț de câteva clipe.

— Ceea ce nu pot eu să înțeleg este de ce a luat-o și pe Agnes cu el, spuse Karin după un moment. Nu se potrivește cu imaginea pe care mi-o făcusem eu în ceea ce-l privește pe Viktor. Nu sunt expert în materie, însă înclin să cred că, atunci când un părinte își ucide copilul, cauza este fie o problemă psihologică profundă, fie e adesea coroborat cu influența considerabilă exercitată de consumul de droguri. Orice-ar fi, acesta este un eveniment extraordinar de tragic.

Oftă și se ridică din fotoliu, semn că se încheiase discuția.

— Când se petrec astfel de lucruri te simți cam incompetent în calitatea ta de doctor.

Luke se ridică și el în picioare și îi strânse mâna.

— Nici eu nu cred că ai fi putut face ceva.

Îi mulțumi, se întoarse și porni spre ușă.

— Vreau să te asigur de faptul că Viktor prețuia prietenia cu tine, îi spuse Karin. Vorbea adesea despre tine în timpul ședințelor noastre. Sper ca asta să-ți aducă o oarecare alinare.

Cu vorbele acesteia încă răsunându-i în minte, Luke se trezi că ajunsese iar la Acvariu. Se hotărî să coboare pe scări cinci etaje. Nici nu observase că era o zi extrem de frumoasă și de însorită în Karlskrona, capitala Forțelor navale suedeze.

8.

Deja se făcuse ora unsprezece în dimineața în care Thomas Svärd parca în zona special desemnată de la Blekinge Summerland, aflat chiar de-a lungul autostrăzii E22, care leagă localitățile Karlskrona și Nättraby. Summerland era un parc de distracții cu piscină și zonă acvatică, pistă de karting și castele gonflabile. În parcare deja erau cel puțin o sută de mașini, estimă Svärd pe când deschidea portbagajul, scotea scaunul auto de copii și-l așeza pe locul din dreapta.

Se trezise dis-de-dimineață și își vopsise claia blondă într-un brunet ca pana corbului. Nici barba lui nu scăpase de schimbări. Uitându-se în oglindă, fusese foarte mulțumit de rezultat: știa că arată bine. Pentru a se asigura că se menține în formă, făcea câte o tură lungă în jurul insulei o dată la două zile. Restul zilelor făcea flotări, abdomene și tracțiuni. Era lesne de văzut că femeile se uitau la el admirativ. Acum că avea părul negru ca smoala și barba nerasă, știa că aduce cu George Clooney.

La ora zece fix intrase în magazinul Intersport din centrul comercial Amiralen, aflat în Karlskrona. Cumpărase o pălărie de soare, un șort de înot, un ghiozdan pentru echipament de înot, doi colaci gonflabili colorați, un prosop mare de plajă și două mai mici. Alesese unul cu model Pippi Șoseța și celălalt cu filmul de animație *Mașini.*
De la Statoil cumpărase un scaun pliant, ochelari de soare, dulciuri și cel mai recent roman polițist semnat de Jens Lapidus.

Încărcat cu toate aceste lucruri, porni spre intrarea în parcul Blekinge Summerland, îmbrăcat cu o cămașă albă de in și cu pantaloni scurți bleumarin. La casă era o altă fată, nu cea care îl întâmpinase ultima oară când fusese acolo. Data trecută se dusese doar ca să ia prânzul și să se uite la copii. Personalul de securitate fusese în alertă. Le simțise privirile asupra sa, iar când se dusese să dea o tură prin zonă văzuse că o femeie îi ceruse uneia dintre fetele de la intrare să nu îl scape din ochi. De această dată avea să fie mai prudent.

Fata de la casă se aplecă peste tejghea și se uită în jos, să vadă dacă era cineva cu el.

— Singur? întrebă ea.

Svärd zâmbi.

— Nu. Vine în curând și fosta mea soție să-i aducă pe copii, doar că întârzie puțin. Plătesc acum pentru un adult și doi copii. Am să vin aici să îi preiau când ajung.

— Au peste un metru înălțime?

Svärd se uită nedumerit.

— Copiii mai scunzi de un metru au intrarea liberă, îi explică fata.

— Ah. Unul îndeplinește cerința, însă celălalt e mai înalt de un metru, răspunse el.

Plăti, își luă lucrurile și se îndreptă direct spre zona cu bazine. Era plin de lume. Aproape toate șezlongurile din jurul piscinei erau ocupate, iar familiile își întinseseră păturile pe zona cu iarbă. Era toropeală mare. Panoul digital de deasupra chioșcului indica aproape treizeci de grade Celsius. Svärd stătu nemișcat, încercând să găsească locul perfect unde să se instaleze. Dacă își întindea și el pătura pe iarbă exista riscul mai mare ca cineva să observe că era neînsoțit, însă nu și dacă se așeza pe un șezlong lângă vreo mamă singură. În cazul ăsta, poate părea că sunt împreună.

Coborî scările și trecu pe lângă piscina pentru copii, după care merse alene pe lângă șirul de șezlonguri. Zări o femeie care stătea singură împreună cu doi copii și luau cu toții o gustare. Lângă ea era un șezlong liber. Se îndreptă într-acolo, întrebă dacă era ocupat și i se răspunse că nu. O văzu pe aceasta că se uită în jur să vadă dacă e însoțit de familie.

— Trebuie să vină și fosta soție cu cei doi copii, îi explică Thomas numai un zâmbet. Întârzie puțin.

Femeia îi zâmbi și o șterse de înghețată pe față pe o fată care țopăia, nerăbdătoare să i se dea voie să intre din nou în apă la înot. Avea vreo opt, nouă ani, estimă Thomas. Cam prea mare… și prea urâtă.

Thomas își așeză lucrurile și întoarse șezlongul astfel încât să poată vedea atât piscina pentru copii, cât și intrarea. Își scoase cămașa albă din in, se înfășură cu prosopul în jurul taliei și își puse șortul de înot pe dedesubt. Observă cum femeia îi arunca priviri pe furiș. Era grasă și deloc atrăgătoare. Probabil că nu avea pe nimeni. Se așeză pe șezlong, își luă cartea și se prefăcu total cufundat în lectură. De fapt, din spatele lentilelor fumurii

ale ochelarilor de soare, ochii săi căutau necontenit fete potrivite. După un sfert de oră, o depistase. Avea vreo cinci ani, păr blond și cârlionțat, și arăta extrem de drăgălaș într-o pereche de chiloței roșii. Fetița o luă la fugă și se așeză pe o pătură la nici douăzeci de metri de Thomas. Mai erau încă doi copii (probabil frații ei) și mama care stătea singură.

Copiii luau o gustare, în timp ce mama vorbea la telefon. Chiar și când nu făcea asta, oricum era cu ochii în ecran. Perfect. Era preocupată de alte gânduri și neatentă. După ce și-au terminat gustările, copiii au zbughit-o spre piscină. Femeia și-a ridicat privirea și le-a strigat ceva, însă n-au reacționat. Probabil că voia ca cei mari să aibă grijă de mezină. Thomas se ridică, își luă aparatul foto și se duse înspre piscină. Se opri la marginea ei și se uită la copiii care se jucau. În jurul piscinei erau mai mulți părinți care își supravegheau odraslele. Thomas își duse aparatul la ochi. Fetița stătea în genunchi la marginea piscinei și se apleca spre apă ca să încerce să prindă o jucărie gonflabilă. Slipul i se ridicase și lăsa la iveală un funduleț mic și frumos.

Thomas se prefăcu că pozează ceva de lângă fată, însă își îndreptă cu pricepere obiectivul spre copilă preț de o clipă, apoi făcu trei fotografii. După aceea, redirecționă aparatul repede în altă parte și se prefăcu iar că pozează direct suprafața apei. Lăsă aparatul în jos și se uită împrejur. Niciunul dintre părinți nu îi dădea atenție. Apoi realiză că fata se apleca mult prea în față până când căzu. Nu era adâncă, însă se speriase și tot dădea din mâini, zbătându-se ca peștele în năvod. Frații ei se dădeau în toboganul acvatic și nu observaseră scena. Thomas își lăsă repede aparatul foto pe dalele de piatră, sări în piscină și o ridică pe fetiță din apă. Micuța suspină și-l cuprinse cu brațele. O consolă și o așeză pe marginea piscinei.

— Ți-a fost frică? o întrebă.

Fetița încuviință.

— Gata, nu mai e niciun pericol, îi zise. Cum te cheamă?

— Anna.

— Ce nume frumos! Hai să mergem împreună la mama ta, vrei?

Fetița încuviință iar, așa că Thomas ieși din piscină, își luă aparatul foto, o luă pe Anna de mână și porniră spre mama ei, care îi mulțumi când îi spuse ce se întâmplase.

— Am să port o discuție serioasă cu frații ei mai mari, îi spuse aceasta lui Thomas. Mi-au promis că o vor supraveghea. Anna, i-ai zis mulțumesc domnului de treabă? o întrebă ea pe fată.

Anna clătină din cap.

— Haide, cum spui? o îndemnă mama ei.

— Mulțumesc, zise fata, uitându-se la Thomas, care afișă cel mai fermecător zâmbet din arsenalul său.

— Cu plăcere, Anna. Promite-mi că ai să fii mai atentă data viitoare când te joci lângă piscină.

Anna zâmbi sfios și se lipi de mama ei. Thomas își luă rămas-bun, se duse înapoi la șezlongul său și se așeză.

— Am văzut ce s-a petrecut, zise femeia de pe șezlongul de lângă el. Ați procedat foarte bine.

— Mersi, răspunse Thomas. Oricum, probabil că n-ar fi pățit nimic. Apa nu era atât de adâncă acolo unde a căzut ea.

— Nu știi niciodată ce s-ar fi putut întâmpla, spuse aceasta. Chiar nu înțeleg ce are femeia aia în cap. Stă cu ochii în telefon și lasă toată răspunderea pe seama copiilor mai mari. E de neconceput.

Thomas își luă cartea și se prefăcu în continuare că citește. Simțea că femeia era interesată de el și ar fi vrut să se îndepărteze de ea, căci n-avea vreme de o pisăloagă grasă și disperată. Aruncă o privire înspre pătura pe care stătea mama Annei, dojenindu-i acum pe frații ei mai mari. După câteva minute, văzu că Anna voia să meargă la alte atracții din zonă. La indicațiile mamei, fratele ei mai mare o luă de mână și porniră amândoi spre locul de joacă aflat chiar lângă restaurant, aproape de intrare. Thomas se uită la ecranul telefonului, se ridică, își strânse lucrurile și îi zise la revedere femeii de lângă el.

— Tocmai am primit mesaj de la fosta soție. Din păcate, cam atât a fost cu bălăceala, căci nu mai vine să-i aducă pe copii.

Își așeză lucrurile jos lângă ușă și se duse iar pe platforma de lemn care dădea înspre locul de joacă. Văzu că Anna și fratele ei mai mare se tot dădeau pe toboganul mare. Deodată, băiatul observă pista de carting care tocmai se deschisese. Strigă ceva spre sora lui și fugi într-acolo. Anna tocmai cobora și nu-l văzu că plecase. Se uită în jur după el, apoi îl zări pe Thomas, care îi făcu din mână. Îi zâmbi și ea și îi făcu din mână. Thomas îi făcu semn să vină la el. Inima începu să-i bată nebunește când o

văzu cum aleargă repede în direcția sa. Aruncă o privire înspre piscină. Nu o vedea pe mama ei de acolo de unde se afla el. Fratele copilei stătea la rând să se dea cu mașinuțele și nu observase nimic.

Thomas se lăsă pe vine în apropierea treptelor când Anna veni la el.

— Ia zi, Anna, îți plac dulciurile? o întrebă.

Fetița încuviință.

— Am o pungă cu dulciuri în mașină, zise el. Dacă vii cu mine, ți-o dau pe toată. Ai vrea?

Anna încuviință iar. Thomas se ridică și-i întinse mâna.

Fetița îl luă de mână și porniră spre ieșire.

9.

Vineri seara la ora șapte și jumătate fix, la patru zile de când se stinseseră Viktor și Agnes, Luke traversa holul din Centrul Ekekullen, aflat în Rödeby. Era în tura de noapte și tocmai ajunsese la serviciu. Era prima zi înapoi la lucru de când își luase liber, însă nu pentru odihnă.

Vizita la Karin Hartman fusese deprimantă. Mai presus de toate, îl afectase faptul că Viktor se gândise la suicid anterior. Luke se simțea dezamăgit că prietenul său nu-i spusese nimic despre asta. Credea că Viktor avea încredere deplină în el. Cu siguranță așa se comportase mereu. Urma să-i ia mult timp ca să se împace cu ideea că se înșelase.

Acum decisese să renunțe și să se concentreze asupra serviciului și a propriei vieți. Urma să poarte o discuție cu Åsa Nordin chiar azi și să îi spună că ar dori să preia mai multe ture. Åsa era directoarea Centrului și cea care îl angajase. Cu cât avea mai mult de lucru, cu atât urma să-i fie mai ușor să gestioneze situația prin care trecea.

Undeva spre capătul holului văzu trei persoane în uniforme de personal din tura de noapte târându-l cu forța în camera sa pe Gabriel, care se opunea și striga din toți rărunchii. Tânărul avea șaisprezece ani și era unul dintre cei zece adolescenți internați în prezent la Ekekullen. Luke apucase să lucreze acolo doar două zile până ce fusese nevoit să-și ia liber alte patru, însă fusese îndeajuns ca să rețină numele celor șase băieți și patru fete care locuiau la Centru. Gabriel era cel care le dădea cele mai mari bătăi de cap angajaților. Luke încercase să creeze o legătură cu el chiar din prima zi. Se identificase foarte mult cu băiatul, căci îi aducea aminte de el însuși la aceeași vârstă. Ambii aveau același tip de comportament încăpățânat și frustrat față de adulți și de sistem. Însă în ceea ce-l privește pe Gabriel lucrurile nu merseseră într-atât de departe ca în cazul lui Luke. Cel puțin nu încă.

Luke se apropie de cele trei siluete, care se aflau acum în fața ușii de la camera lui Gabriel și ascultau ce spunea.

— Vă omor dracului pe toți! Pe toți! urla el din cameră.

Se auziră izbituri, căci băiatul începuse să arunce tot felul de obiecte în ușă.

Luke recunoscu două persoane: Åsa Nordin și Olle Nordlund, un psiholog. Nu făcuse cunoștință cu cel de-al treilea bărbat. Nu îl auziseră pe Luke apropiindu-se, probabil din cauza larmei care venea dinspre camera lui Gabriel.

— Poate că ar trebui să-i luăm din cameră toate obiectele care nu sunt prinse de pardoseală sau de pereți. O ia razna.

— Ce se petrece? întrebă Luke.

Cei trei se întoarseră și-l văzură.

— Nu te văzusem venind, Luke, spuse Åsa. Gabriel are o criză. O necăjea pe o fată când stăteau la coadă pentru cină și nu voia să înceteze, așa că l-am închis la el în cameră până când se calmează.

— Nu prea pare să funcționeze, zise Luke afișând un rânjet pieziș. Apropo, bună seara!

Se întoarse spre bărbatul care părea originar de prin Orientul Mijlociu. Acesta se prezentă drept Hamid Dabashi, asistent specializat pe reabilitare.

0Luke se întoarse spre Åsa.

— E în regulă dacă intru în cameră să discut cu el?

Ceilalți trei se uitară la el. Toți trebuiau să se uite în sus, căci Luke era cu un cap mai înalt decât Hamid, care deja era mai înalt decât toți, având cam 1,80.

Åsa îi aruncă o privire lui Olle, care încuviință.

— Sigur că da, spuse. Chiar te rugăm.

Se duse la ușă și o descuie exact în momentul în care se auzea o izbitură puternică provocată de un obiect aruncat în ușă. Luke puse mâna pe clanță, apăsă și intră.

Urletele și zgomotele din încăpere încetară brusc. Åsa, Olle și Hamid stăteau nemișcări, ascultând. Nu s-a mai auzit nimic din cameră, așa că s-au întors cu toții în sala de mese.

După douăzeci de minute li se alătură și Luke, se duse la masa lungă pe care erau așezate platourile și începu să-și așeze niște sandviciuri pe o farfurie.

— Luke, ce se petrece? întrebă Åsa.

— Îi e foame, răspunse Luke. Îi duc niște sandviciuri.

— S-a calmat?

— Da.

— Cum ai rezolvat situația? întrebă Hamid.

— N-a fost nevoie de mare lucru, răspunse Luke. S-a calmat de îndată ce m-a văzut. I-am arătat apoi câteva dintre tatuajele mele și mi le-a arătat și el pe ale lui. De obicei tactica asta are succes.

Luke luă farfuria și un pahar cu suc și se întoarse în camera lui Gabriel. Când intră din nou în încăpere, văzu că băiatul se cuibărise în pat și ațipise. Luke se duse cu grijă la biroul de lângă pat și lăsă tava cu mâncarea acolo. Trase storurile și stinse lumina.

Se opri. O aprinse din nou. Se uită la ceas. Era ora opt, ora la care spusese Loman că murise Viktor, Se duse la fereastră, trase jaluzeaua într-o parte și se uită afară. Nu se întunecase de tot, iar cerul arăta ca acum patru zile. Luke realiză deodată că era întuneric în apartamentul lui Viktor când intraseră într-un final el și Therese înăuntru. Beznă. Era aproape complet sigur. Se concentrase exclusiv asupra lui Viktor și a lui Agnes atunci când el și Therese se grăbiseră să intre în apartament și se gândi că poate se înșela. Dar oare nu era totuși întuneric? Da, era.

De unde și întrebarea: ar fi ucis-o Viktor pe Agnes și apoi și-ar fi luat propria viață pe întuneric? Luke își închise ochii pentru a derula filmul în minte în amănunt. Da, cu siguranță apartamentul era cufundat în întuneric. Storurile erau trase. De asta era sigur. Fusese atât de concentrat pe Viktor și pe Agnes, încât nu-i trecuse prin minte până acum.

De ce naiba ar fi vrut ca în apartament să fie beznă dacă urma să se sinucidă? Oare poți face asta fără să vezi nimic?

Gabriel sforăia zgomotos. Luke se duse la întrerupătorul de lângă ușă și stinse lumina. Stătu neclintit preț de câteva momente, ascultându-l pe Gabriel cum respira și așteptă ca ochii să i se deprindă cu întunericul. Simțea conturul patului. Făcu câțiva pași și se opri la piciorul patului, își închipui evenimentele petrecute. Văzu cu ochii minții cum plănuise Viktor totul: mesajul, frânghia, otrava, ciocolata. Trăsese storurile, pornise muzica și îi dăduse otrava lui Agnes. Când stinsese luminile? Probabil înainte să se spânzure. Dar de ce ar vrea să facă asta pe întuneric? Iar dacă luase el însuși otrava, pesemne că ar fi fost și el ametit din cauza asta. De ce oare să-și îngreuneze treaba?

Luke se ridică. Gabriel era cufundat într-un somn adânc. Luke ieși din cameră, închise ușa și nu se mai obosi să o încuie. Se hotărâse să se ducă la apartamentul lui Viktor în seara următoare și să încerce să facă o reconstituire a evenimentelor. Urma să tragă storurile și să vadă cât de întuneric se făcea în apartament.

10.

Karlskrona, 29 februarie 1992

Deși era abia februarie, Jenny simțea miros de pământ afânat pe când mergea pe Östra Vittusgatan, în drum spre Biserica Scientologică aflată pe strada Möllebacken, în centrul orașului Karlskrona. Cu trei sute de ani în urmă, tot prin aceeași zonă, fermierul Vittus Andersson își păștea turma de oi. Acum, strada care fusese numită în amintirea acestuia era brăzdată de blocuri din cărămidă galbenă și roșie, construite în anii ’60. Jenny simți cum o străbate un fior. Se gândi că acele clădiri se numărau printre cele mai urâte din oraș.

Cine știe, poate că am trăit și eu la fermă în Trossö în anii 1600. Apoi, un secol mai târziu, m-am dus la Paris și am dansat în cele mai alese saloane. Gândul o încânta nespus și îi făcea inima să tresalte, așa că scăpă un chicotit.

Era o iarnă neobișnuit de blândă, iar primăvara se cam lăsa așteptată mai mult decât de obicei în Karlskrona, căci insula se afla la propriu chiar în capătul arhipelagului. Marea cu apele-i înghețate ține primăvara departe și se asigură că localnicii din Karlskrona mai umblă cu gecile de iarnă câteva săptămâni în plus față de restul suedezilor de pe continent.

Poate că nu premoniția sosirii primăverii sau gândul că s-ar putea să fi trăit la Paris într-o altă viață îi dădeau lui Jenny acest sentiment de exaltare. Azi urma să aibă prima ședință de terapie, ori de „audit”, cum se numea în termeni scientologici. Iar cel care urma să se ocupe de asta nu era chiar fitecine auditor, ci însuși Peter, unul dintre cei mai buni. Peter spusese că era permis ca începătorii să beneficieze de un fel de terapie de testare, în urma unei analize amănunțite a stării psihologice a persoanei respective. Era mai degrabă o mostră în ideea că puteai să vezi cum este pentru ca, ulterior, dacă îți plăcea, fie să plătești, fie să începi să lucrezi pentru Biserica Scientologică, sau pentru Centru, așa cum le plăcea membrilor din Karlskrona să îl numească. Termenul „biserică” nu era în vogă în rândul tinerilor. Jenny primise o explicație care justifica motivul pentru

care era considerată biserică și religie totodată. Avea de-a face cu termenul „religie” și cu înțelesul său de bază. *Re* înseamnă înapoi, iar *ligare* înseamnă origine, deci întoarcerea la origini, la ceea ce a fost cândva. Oamenii își vor dezvolta și redobândi capacitățile originare, cele pe care le-au avut odinioară. Lui Jenny i se părea ceva minunat, iar de atunci încolo nu avea deloc reticențe în a se prezenta drept membră a Bisericii Scientologice.

Centrul se afla într-un vechi magazin de mobilă de pe Bryggaregatan, cu ferestre mari, ce dădeau înspre stradă. La parterul clădirii erau câteva încăperi, precum și un subsol spațios în care magazinul de mobilă depozita marfa.

În decursul ultimului an din viața lui Jenny, când se împliniseră nouăsprezece ani de când se afla pe acest Pământ, se petrecuseră multe. În afară de momentul absolvirii liceului, viața ei căpătase un scop clar, un sens. Fusese atrasă tot mai tare de grup și de curent, iar acum își petrecea timpul exclusiv cu acești oameni și se dedicase pe deplin Scientologiei. Stefan nu fusese atât de fermecat ca ea. În plus, el se ocupa cu activitatea de orientare și își petrecea majoritatea timpului alergând prin pădure și căutând marcaje. Din cauza aceasta relația lor se răcise. Cu două luni în urmă, când urmase cursul de comunicare, făcuse niște exerciții cu un tip care era începător, la fel ca ea. Îl chema Daniel și era cu un an mai mare. Era înalt și timid, însă avea un zâmbet fermecător.

Cursul durase o săptămână, iar la început li se spusese să stea pe scaune față în față. Inițial, trebuiseră să își țină mâinile pe coapse și ochii închiși; după câteva ore, au putut să îi deschidă. Exercițiile erau menite să le sporească abilitatea de a interacționa cu altcineva, de a fi prezenți în situația respectivă și de a fi cuprinși de un sentiment de mulțumire. Era foarte important să îți golești mintea și doar să fii prezent. Următoarea etapă fusese să încerce să se provoace reciproc în diverse moduri, pentru a-l face pe celălalt să renunțe la masca afișată. Daniel și Jenny se distraseră copios în timpul acelor exerciții. Vorbiseră mult în timpul pauzelor și se întâlniseră și serile la tot felul de evenimente comune. După doar o săptămână simțise că se îndrăgostea de el și avea senzația că și el simțea la fel. Două săptămâni mai târziu, Jenny se despărțise de Stefan și începuse să se vadă cu Daniel. După o lună se mutaseră împreună.

Daniel avusese prima ședință de terapie cu două zile în urmă și venise acasă vesel din cale afară, însă nu avea voie să-i povestească nimic despre cele întâmplate. Nu era permis. Singurul lucru pe care îl spusese fusese că trecuse prin prima sa experiență legată de viața trăită anterior. Acum Jenny urma să simtă și ea același lucru pe propria piele. *A venit multă lume azi,* se gândi ea pe când își agăța haina în cuier și se îndrepta spre mica zonă de recepție. Pe pereți erau puse mai multe afișe înrămate, unele dintre acestea conținând citate ale fondatorului, L. Ron Hubbard, sau Ron, cum îi spuneau membrii confirmați. Lui Jenny îi plăcea mult una dintre zicalele lui Hubbard, care suna așa: „Dacă nu poți comunica, ești ca și mort. Dacă poți comunica, atunci trăiești viața din plin”.

Pe peretele din spatele recepției era atârnat un tablou înrămat care înfățișa un pod al cărui capăt se pierdea drept într-un soare imens. Sub imagine scria: „Podul către libertatea supremă”. În încăperea spațioasă, cea în care pe jos era o mochetă de un maro șters ce acoperea întreaga pardoseală de la un capăt la celălalt și care fusese cândva zona în care era expus mobilierul, se aflau cinci perechi care făceau exerciții de comunicare. Geamurile imense erau acoperite cu afișe gigantice – reclame pentru întreaga mișcare scientologică. Înainte nu era nimic pe ferestre, însă adesea (chiar prea des) tot felul de copii și de tineri veneau, își lipeau nasurile de geam și chiar aruncau lucruri și scuipau pe ele.

În capătul sălii stăteau Maria, Camilla și Mikael, fiecare cu nasul în câte o carte scrisă de Ron. Toți trei erau scientologi convinși care lucrau pentru mișcare în timpul liber. Åsa, sora lui Daniel, tocmai începuse activitatea în cadrul Bisericii și exersa și ea cu un alt membru nou. Peter se afla la recepție cu un pahar de cafea în mână și vorbea cu George, englezul cel mitic și mistic care inițiase curentul în Karlskrona. Jenny îl mai văzuse o singură dată în treacăt, însă auzise multe despre el. Acesta chiar lucrase cu Ron la sfârșitul anilor ’60, ceea ce era mare lucru, i se spusese. Era unul dintre cei care se aflaseră pe vasul Apollo, folosit de Hubbard în timpul călătoriilor sale prin Europa și Africa la începuturi, când își propovăduia mesajul. Ceilalți vorbeau despre George cu reverență, spunând că e inteligent, că e unul dintre primii din lume care obținuseră nivelul de TP VI, adică aproape de nivelul maxim pe care îl puteai atinge în drumul

spre libertate spirituală. Jenny își luă inima în dinți și se îndreptă spre cei doi. Peter se însenină pe loc, veni în întâmpinarea ei și o îmbrățișă.

— Ești gata pentru ziua cea mare, Jenny?

— Da, o să fie palpitant, zise ea. Daniel era în al nouălea cer când a venit acasă după ședința lui.

Peter își puse paharul de cafea pe masă și se întoarse spre George, care trăgea dintr-o pipă.

— George, ea e Jenny. Tocmai a terminat cursul de comunicare și are prima ședință de audit chiar azi.

George scoase pipa din gură, zâmbi, întinse mâna spre ea și făcu o mică plecăciune. Era mic de statură și vânos, avea barbișon blond, păr roșcat și creț și purta un pulover bej peste o cămașă albă cu guler și pantaloni crem din gabardină.

— Bine ai venit, Jenny. Încântat de cunoștință, îi spuse el în engleză.

Jenny dădu mâna cu el (avea mâna îngustă), însă nu prea știa cum să reacționeze. Se simțea mică și neînsemnată, având în vedere ce se spunea despre George. Făcu la rândul ei o mică plecăciune, însă regretă instantaneu, căci se simțea ca o fetiță nesigură.

— Vă mulțumesc. Am auzit multe despre dumneavoastră. Sunt încântată să vă cunosc în sfârșit, îi răspunse ea tot în engleză.

Imediat ce a rostit cuvintele, realiză cât de stupid suna. „Am auzit multe”: acum sigur o să întrebe ce anume auzise, și-atunci ce avea să zică oare? Peter îi veni în ajutor.

— George înțelege suedeza, Jenny, însă preferă să vorbească în engleză.

Se întoarse spre George și afișă un zâmbet larg, continuând apoi în suedeză:

— Știi și tu suedeză, nu-i așa, George? spuse Peter cu un accent puternic englezesc și râse zgomotos.

George râse și el, la fel de tare, însă ieși un fel de nechezat straniu în falset.

— Fii sigur că știu! răspunse acesta continuând să râdă.

Peter o luă pe Jenny de braț și o conduse în sala în care urma să aibă loc ședința de terapie. Era o încăpere mică, în mijloc se afla un frumos birou vechi din lemn de stejar. Chiar în centrul mesei se vedea o casetă mică și maro din lemn, cu o etichetă

rotundă roșie. În mijlocul etichetei era însemnat un S mare, care șerpuia printre două triunghiuri. Din lateralul casetei de lemn ieșeau două fire care se înfășurau în jurul ei, fiind prinse prin două cleme, fiecare intrând în câte o cutie de aluminiu. Arătau ca niște doze mici de bere, fără niciun fel de însemn pe ele. Peter se așeza pe scaunul de la birou și o invită să ia loc pe fotoliu.

— Acesta e un e-metru, spuse Peter, ridicând în aer caseta de lemn. Un electrometru. E un model mai vechi. Acum se fac și din plastic, însă mie îmi place acesta, căci are aspect învechit. Parcă are mai mult suflet.

Îl deschise, îi scoase capacul, îl întoarse și îl așeză pe partea cealaltă, astfel încât era acum un suport pentru partea mai voluminoasă. Acum Jenny stătea pe diagonală în raport cu întreg mecanismul intern al aparatului. Pe o suprafață din sticlă albastru-deschis era un ecran care acoperea mai mult de jumătate. În interiorul ecranului era o săgeată mică și îngustă din metal care se mișca de-a lungul unui cadran în formă de semilună cu patru secțiuni separate: ascensiune, fixare, cădere și test. Sub sticla cadranului se vedeau trei butoane rotunde negre, iar în stânga două butoane de comandă de dimensiuni mai mari. Peter îi spuse lui Jenny să țină cele două cutii din aluminiu, câte una în fiecare mână.

— Când voi porni electrometrul, vei simți un curent slab care îți străbate corpul și intră înapoi în aparat, îi explică.

Jenny îl privi întrebător.

— N-ai de ce să-ți faci griji, o lămuri. Curentul e atât de slab, încât nu-ți poate face rău, îi spuse. E la fel de slab precum bateria unei lanterne. Poți să fii pe deplin liniștită.

Porni aparatul și se uită la Jenny.

— Nu-l simți, așa-i?

Jenny clătină din cap.

— Acum uită-te la săgeată, îi spuse.

Jenny se aplecă în față și văzu că săgeata era orientată drept în sus, în mijlocul cadranului. Mișcările erau insesizabile, iar săgeata vibra ușor.

— Continuă să o privești, iar eu îți zic o povestioară amuzantă, continuă el. Concentrează-te pe vocea mea și nu-ți lua ochii de pe săgeată. Două roșii traversau strada. Deodată pe

una o calcă mașina. La care cealaltă roșie: Hai, ce-i cu fața asta turtită? Să mergem!

Jenny râse. Săgeata începuse deja să se miște de când Peter rostise prima frază. Știa bancul, căci era bine-cunoscut, și atât de amuzant încât o făcuse să râdă.

— Ce s-a întâmplat cu săgeata? întrebă Peter.

— A început să se miște înainte și înapoi exact când mi-am dat seama ce urma să spui, zise ea.

— Bun, răspunse Peter. Uite ce s-a întâmplat: rezistența din energia ta mentală s-a transformat în momentul în care mintea ta a început să manifeste gânduri pozitive. Rezistența a scăzut, iar când se petrece asta, spunem că acul se mișcă „lin”. Se mișcă uniform și frumos pe cadran, cu mișcări mărunte. Utilizăm acest instrument pentru a depista evenimente dureroase din viețile celor care nu au fost încă limpeziți. Noi, oamenii, avem tendința de a suprima evenimentele dificile, numite traume în domeniul psihologiei. Noi le numim „engrame”. În scop de supraviețuire, toate percepțiile senzoriale sunt depozitate în subconștient, astfel încât să le putem recunoaște și să putem evita evenimente asemănătoare pe viitor. Problema e că dacă ai prea multe engrame, te simți rău și acționezi irațional. Toate afecțiunile psihice sunt provocate de engrame și dau naștere la multă suferință. Electrometrul îmi permite să văd momentul în care gândurile tale se confruntă cu o engrama. Acul se mișcă brusc și pot încerca să te scot din amintirea evenimentului care trebuie relevat, îl pot aduce în subconștientul tău, pentru ca tu să poți elimina energia negativă care este stocată acolo. Înțelegi ce spun?

Jenny încuviință și se foi, astfel încât să stea cât mai dreaptă. Avea fluturi în stomac.

— Odată ce am eliminat toate engramele care sălășluiesc în interiorul cuiva, persoana respectivă este considerată a fi Limpede, continuă el. Dacă ești Limpede, nu mai ești afectat de engrame. Mai exact, ajungi să fii o persoană isteață, mulțumită și fericită, care deține controlul asupra propriei vieți.

Peter mută electrometrul și îl aduse în fața lui. Scoase un carnet mare și un pix.

— Cum ți se pare tot ceea ce ți-am spus? o întrebă.

— Sună foarte bine, spuse Jenny. E captivant!

— Bun. Atunci începem. Vom încerca o serie de engrame pe tema durerilor de cap.

Se uită la aparat și notă ceva. Jenny avea senzația că parcă ține cutiile spasmodic. Descleștă puțin mâinile și încercă să se relaxeze. Peter ridică privirea.

— E indicat să încerci să le ții cât mai confortabil, după care să încerci să rămâi nemișcată. Dacă ajustezi modul în care le ții, asta afectează acul.

Jenny încuviință.

— Am să stau nemișcată, promise ea.

— Bun. Hai să-i dăm drumul. Gândește-te la o situație recentă când te-a durut capul.

— Miercurea trecută, cred, spuse Jenny fără să stea pe gânduri. Am venit acasă de aici, după cursul de comunicare ce ținuse trei ore. Durerea de cap m-a luat fără să-mi dau seama și mă chinuia foarte tare când m-am întins pe pat. A trebuit să iau un Nurofen.

Peter o rugă pe Jenny să îi relateze toate detaliile privind evenimentul. Trebui să se concentreze foarte tare pentru a-și aminti, însă Peter nu a fost mulțumit până ce nu i-a zis de trei ori aceeași poveste.

— Bun! Acum acul a început să se miște lin, spuse el afișând un zâmbet larg.

După aceea a continuat, întrebând-o dacă își mai amintește o situație asemănătoare când a avut o migrenă. Pe Jenny nu o durea de obicei capul, așa că nu-i veni nimic în minte, în cele din urmă, își aminti de prima dată când băuse alcool. Se îmbătase criță și se trezise cu o mahmureală de zile mari. Au discutat în amănunt despre eveniment, la fel ca mai înainte. După aceea au tot continuat, până ce au ajuns la o amintire de când Jenny avea șase ani și căzuse de la masă în timpul cinei, zdrelindu-și foarte tare fruntea. Încă mai avea cicatrice de atunci. Știa că se petrecuse, căci părinții ei mai vorbeau uneori despre asta. Nu crezuse că va putea să-și amintească ea însăși ceva despre asta, însă cumva Peter reușise să îi readucă aminte. Cel puțin, credea că sunt amintirile sale. Când au terminat, Peter i-a adresat aceeași întrebare.

— Mai este vreun alt eveniment când te-a durut capul? Jenny îl privi; nu-i venea să creadă.

— Am ajuns la perioada când mergeam de-a bușilea. Nici să vreau și nu-mi pot aminti dacă m-am lovit sau dacă m-a durut capul când eram atât de mică.

Peter nu zise nimic. Aștepta ceva de la ea. Jenny tăcu și încercă să-și aducă aminte. Încercă să se vadă la acea vreme, pe când era doar un bebeluș. Mintea îi era goală.

— Nu, nu o să meargă. Nu-mi pot aminti nimic.

— Te mai întreb o dată. Întoarce-te la un alt eveniment când te-a durut capul.

Jenny se uită la el. Peter nu voia să renunțe. Încercă iar. Tăcere câteva clipe. Jenny pufni în râs.

— Ce s-a întâmplat? întrebă Peter.

— Ah, văd un bebeluș întins pe masa de schimbat scutece, care se rostogolește și ajunge drept în cadă. Dar nu încerc decât să te mulțumesc pe tine.

Peter o privi cu o expresie calmă.

— Spune-mi ce vezi.

Jenny se conformă și scorni o grămadă de detalii. Ori poate că erau amintirile ei. Nu știa dacă erau adevărate sau nu, însă în acel moment nu-i păsa. Cuvintele pur și simplu ieșeau din ea. Se gândi că ar trebui să o întrebe pe mama ei dacă își amintește momentul când micuța Jenny căzuse și dăduse cu capul de cadă. După ce relată incidentul de câteva ori, eliminând toate amănuntele posibile din minte, Peter spuse că acul se mișca lin și îi puse iar aceeași întrebare.

— Întoarce-te la un alt eveniment asemănător când te-a durut capul.

Jenny îl privi iar. Nu glumea câtuși de puțin. Încercă să își canalizeze gândurile spre o perioadă de dinainte de 1972.

Liniște multă vreme. I se făcuse somn și nu-i venea nimic în minte. Peter o întrebă din nou același lucru. Se îndreptă și se așeză mai bine în fotoliu.

— Asta-i, spuse Peter deodată uitându-se la electrometru. Ce a fost asta? La ce te-ai gândit mai înainte?

Jenny zâmbi. Se simțea stupid, dar începu să-i spună ce văzuse.

— Am văzut un birou.

— Unde te afli? întrebă Peter.

— New York.

Cuvintele îi ieșiră fără să se gândească înainte să continue:

— Cred că e prin anii ’40. E un birou dintr-o bancă. Stau în capătul încăperii spațioase și parcă am săgeți în cap. Tocmai am aflat ceva groaznic. Ginerele meu, pe care chiar eu l-am angajat (apropo, eu sunt directorul băncii), delapidează sume imense de la bancă. Sunt în birou și mă uit la el. Mă privește la rându-i și îmi dau seama că știe ce am aflat.

Tăcu și se cufundă în propriile-i gânduri.

— Ce se petrece? întrebă Peter.

— Mă gândesc doar. E ciudat că am fost bărbat într-o viață anterioară.

Peter nu zise nimic.

— Văd niște lucruri oribile, continuă ea. Cred că i-am cerut explicații după ce am aflat. A mărturisit ce făcuse, fiind distrus de cele petrecute. L-am concediat și a plecat. Era tatăl nepoților mei.

Îi rămăseseră vii în minte multe imagini sau fragmente de imagini. Jenny pur și simplu lăsă cuvintele să se scurgă din mintea ei și îi relată totul lui Peter.

— L-am văzut clar cum s-a dus mai întâi la un bar și s-a îmbătat bine. S-a dus apoi acasă. Și-a luat soția (pe fiica mea) și pe nepoții mei, s-au urcat în mașină, iar el a condus direct într-o prăpastie și au murit cu toții. Nu-i de mirare că m-a durut capul.

Jenny chicoti; evenimentul pe care tocmai îl descrisese îi indusese atât un sentiment de fericire, cât și unul deprimant. Fusese cu adevărat afectată și descrise cele petrecute de câteva ori, iar de fiecare dată își tot amintea alte detalii suplimentare. Peter încheie ședința și părea mulțumit. Nu discutară nimic despre următoarele etape. Peter voia ca Jenny să revină pentru a discuta despre posibilitatea să lucreze pentru ei.

— De fapt, terapia are un preț, însă poți beneficia de aceste ședințe gratuit, în schimbul muncii prestate pentru noi, îi explică el.

Jenny simțea că plutește pe când se îndrepta spre casă. Imaginile pe care le văzuse păreau atât de reale! Să fi fost oare adevărat? Cugetă puțin. Poate că va putea afla cine e persoana căsătorită cu fiica unui director de bancă din New York, acel bărbat care s-a sinucis în anii ’40, luându-și cu el întreaga familie. Abia aștepta să ajungă acasă la Daniel. Trebuia neapărat să-i povestească toate acestea.

Când intră în apartament, erau aprinse lumânări peste tor. Daniel făcuse ceai. La casetofon se auzea melodia cântată de Alannah Myles, *Black Velvet.* Era o atmosferă foarte intimă. Jenny era nerăbdătoare la gândul că avea să-i povestească lui Daniel tot ceea ce se întâmplase. Asta deși nu aveau voie. Însă Daniel a fost și el de acord, și au făcut o promisiune: nu aveau să spună nimănui despre faptul că încălcaseră regula. Jenny începu și-i spuse totul cu lux de amănunte. Era atât de absorbită de poveste, încât nu observase reacția lui Daniel. Se opri brusc. Daniel se albise la față și își cuprinsese ceafa cu mâinile; se așezase pe canapea și se uita în sus la tavan.

— Ce s-a întâmplat? întrebă Jenny.

Își lăsă brațele jos și se aplecă spre Jenny.

— Eu eram ginerele.

11.

Anna păși pe ușa de la ieșirea din Blekinge Summerland, mergând în fața lui Thomas Svärd. Când ajunseră la câțiva metri de clădire, se întoarse puțin și aruncă o privire fugitivă în spate. Nimeni nu părea să fi observat nimic. Continuă să meargă drept înainte și văzu că Anna o ia brusc într-o altă direcție.

— Anna, pe-aici! strigă el, făcându-i semn înspre stânga. Anna se opri și se întoarse în acea direcție.

— E mașina albă de acolo, zise el, arătând cu mâna în care ținea geanta de plajă.

O văzu pe Anna că observă ceva și începe să fugă.

— Tati! strigă ea, iar Svärd o văzu cum aleargă direct spre un bărbat îmbrăcat la costum, care avea cam treizeci și cinci de ani și care tocmai se dădea jos dintr-un Audi albastru la nici cincizeci de metri de ei. Anna se repezi la el, iar acesta se aplecă și o luă în brațe.

Svärd îi văzu cum vorbesc, apoi fetița se întoarse și arătă cu degetul înspre el. Se duse către ei.

— Vai, ce bine că ați venit, îi zise el bărbatului. Sunteți tatăl ei?

— Da, răspunse acesta. Cine sunteți dumneavoastră?

— Tocmai plecam spre casă, când am văzut-o aici, în parcare, singură-singurică, răspunse Svärd. Mă duceam să-mi las lucrurile în mașină, apoi voiam să o duc înapoi înăuntru ca să dăm de părinții ei.

Bărbatul îl privi suspicios pe Svärd.

— Anna spune că voiați să-i dați dulciuri.

Svärd râse.

— Da, trebuiau să vină și copiii mei aici, însă fosta soție s-a răzgândit și n-a mai vrut să-i aducă. Aveam niște dulciuri rămase prin mașină pentru ei, însă m-am gândit să i le dau Annei mai degrabă.

Pe când rostea această ultimă frază văzu cu coada ochiului cum fata de la recepție iese din clădire însoțită de mama Annei. Aceasta arăta cu degetul înspre ei. Svärd își dădu seama că trebuia să se facă nevăzut, și încă rapid.

— Noroc că v-a găsit, spuse el mergând spre mașina sa.

Își aruncă lucrurile pe bancheta din spate, se urcă și acceleră de îndată ca să iasă cât mai repede din parcare. O văzu pe mama Annei cum aleargă și-i face semn din mână. O ignoră și ieși pe autostrada E22. Era furios și izbea cu mâinile de volan, urlând cât de tare putea.

— La dracu'! Mama mă-sii de dezastru! Eram atât de aproape!

Se întoarse și se asigură că nu-l urmărea nimeni.

Odată ajuns înapoi în Sturkö, parcă lângă magazia de unelte aflată chiar lângă buncăr. Își luă trusa cu scule și scoase plăcuțele de înmatriculare de la mașină. Intră iar în magazie și scoase două plăcuțe vechi, pe care le montă.

Pe când punea trusa la loc, simți cum îi chiorăie mațele de foame. Merse vreo patruzeci și ceva de metri până la buncăr și scoase câteva ouă și niște cârnăciori din frigiderul mic. Își făcu o omletă și prăji cârnăciorii pe plita micuță. Ca de obicei, lăsă ușa larg deschisă și deschise ambele mini-obloane improvizate de el, ca să nu se asfixieze de la fum. Odată masa terminată, se așeză la calculator. Mai întâi își verifică poșta electronică.

Bingo.

Deja primise răspunsuri de la trei grădinițe de pe insula Kungsholmen, interesate să-l angajeze. Reprezentantul uneia dintre instituții îl întreba dacă putea să vină luni la interviu. Celelalte două grădinițe voiau să-l treacă pe lista suplinitorilor, dar voiau să vină pentru a se cunoaște în prealabil. Svärd le trimise răspuns și sugeră diverse intervale orare pentru ziua de luni. Zâmbi în sinea lui. Atât de ușor! Lucrurile urmau să se rezolve cu partea financiară, însă trebuia să pună mâna pe niște fonduri mai frumușele chiar mai repede de-atât. Nu putea fi sigur că Planul B avea să-i meargă pe atât de rapid pe cât credea. Astfel că Svärd se așeză la calculator și trecură câteva ceasuri bune, însă nu observă că se întunecase afară. Lucra febril, încercând să vândă tot felul de fotografii, navigând pe diverse site-uri în căutare de clienți. Pe la miezul nopții reuși să adune o sumă suficient de mare care avea să-i permită să petreacă cel puțin trei-patru zile la Stockholm, asta chiar dacă nu reușea să facă niște poze bune la nicio grădiniță. Ar trebui să fie suficient, se gândi.

Sfârși prin efectuarea unei ultime căutări pe Google a următoarei sale victime, o avocată specializată pe drept

comercial, care lucra pe insula Kungsholmen. Memoră chipul acesteia, drumul ei de la apartament la biroul aflat lângă Gara Centrală, apoi se uită la cele mai recente informații postate de femeie pe profilul său de Facebook. Va trebui să facă o trecere în revistă a altor aspecte la fața locului. N-ar trebui să fie mare lucru. O femeie singură era o țintă ușoară. Își închise calculatorul, stinse lumina, se așeză în pat și adormi.

În acea seară visul nu întârzie să apară. Soneria de la ușă, două voci nervoase. Se uită la ceas. Trei. Era trecut de mult de miezul nopții. Alte voci furioase. Amețit, se ridică în capul oaselor și deschise ușa. Doi motocicliști imenși care stăteau în prag îl împinseră violent înspre apartament. Căzu pe spate. Văzu apoi că erau părinții lui. Mama scoase un cuțit imens. Tata îl prinse de brațe. Mama îi imobiliza picioarele cu genunchiul. Îi scoase apoi boxerii de pe el.

— Pedofil dezgustător. ia-ți rămas-bun de la el. Uite-l cum dispare.

Era vocea mamei lui, limpede ca lumina zilei. Se distingea perfect dialectul tipic al fermierilor suedezi din zona sudică. Urlă, spunând că se oprise. Nu o să mai facă asta niciodată, tot spunea. Îl imploră pe tatăl său. Apoi, lucrurile s-au desfășurat într-un ritm amețitor: mama l-a apucat de penis și i l-a tăiat repede, aproape chiar de la bază. Sângele a țâșnit și îl săgeta o durere sfâșietoare. Urlă din toți rărunchii, scoțând un geamăt care pesemne că răsunase în întreaga clădire. I-au dat apoi drumul și a încercat cu ambele mâini să oprească șuvoiul de sânge care nu se mai oprea. Pur și simplu șiroia. Pulsa. Nu-l putea opri. Ultimul gând fu acea senzație caldă pe care i-o dăduse șuvoiul de sânge, după care îl cuprinse negura.

Svârd se trezi zăcând pe podeaua din buncăr, cu ambele mâini în zona genitală. Inima bătea să-i sară din piept și era ud leoarcă de transpirație. Plângea.

Ce soartă, se gândi după ce se așeză pe pat și se mai calmă. Același nenorocit de vis. Nu-l mai chinuia noapte de noapte, însă îl avea des. Era forțat să-l retrăiască iar și iar.

Bâjbâi cu mâna până nimeri lampa de lângă pat, dădu de buton și o aprinse. Întinse mâna către noptieră și luă pachetul de țigări și bricheta. Aprinse o țigară. Era al naibii de cald. Soarele încălzise buncărul în timpul zilei.

Depuse mult efort ca să-și scoată tricoul și să se deplaseze până la frigiderul micuț, scoase o sticlă de apă și o dădu pe gât cu guri mari. Lăsă special să i se scurgă pe la colțurile gurii. Apa rece îi ajunse până pe piept și-l răcori. Dădu drumul la ventilatorul mic pe care-l așezase pe masa la care mânca de obicei. Nu era de mare folos, nu făcea decât să miște aerul fierbinte încoace și-ncolo.

Se gândi la Jörgen Gustafsson, nebunul care îl mutilase în acea seară de iarnă, în apartamentul din Kungsmarken. Ce ghinion avusese! Cum mama dracului ar fi putut să știe că mama fetiței era sora celui mai dement psihopat din întreaga regiune sudică din Suedia, membru al unei bande de motocicliști infractori? Un nebun nemilos. Nu avea să uite niciodată căutătura lui Jörgen Gustafsson, acea namilă care se plantase în fața lui în casa scării atunci, în miez de noapte. Era imens. Nu era musculos neapărat, ci pur și simplu mare. Înțelesese repede că tipul ăsta putea face orice fără să ezite câtuși de puțin.

Se hotărâseră că trebuia să-l facă să sufere. Îl mutilaseră, apoi îl lăsaseră așa, să se scurgă sângele încet din el, chiar din locul în care se aflase cândva arma lui. Încercase să-i facă să se oprească, îi implorase. Cu toate astea, nu scoseseră niciun cuvânt. Se panicase și începuse să urle. Apoi, încercaseră să-i taie limba. Din fericire, nu le prea mersese.

Îl legaseră de pat ca să nu poată opri șuvoiul de sânge, apoi îl lăsaseră să zacă așa. Era inconștient când ușa se închisese în urma lor. Știa că va muri, apoi totul se întunecă.

Se ridică. Aruncă sticla de apă la coșul de gunoi de sub blatul din bucătăria micuță. Își scoase boxerii, făcu duș, apoi începu să se pregătească pentru următoarea sarcină pe care-o avea. Scoase documentul în care figura cazierul fals pe numele Gustav Thorden. Arăta autentic, avea filigran și emblema Poliției Naționale exact în colțul potrivit, îi mulțumi în gând colegului său de celulă din penitenciarul Kalmar, care îl ajutase să găsească falsificatorul potrivit. Parcurse apoi din nou materialele despre avocata de drept comercial. Necăsătorită, trăia într-un apartament de pe insula Kungsholmen. Lucra lângă gară. Toate elementele erau propice unei acțiuni line și rapide.

Era o senzație plăcută.

Nu era rândul lui să sufere de data asta.

12.

Uneltele de spart încuietori sunt minunate și stau drept mărturie a capacității pe care o au oamenii pentru inovare. Când Luke nu reuși să o găsească pe a lui, intră pe Internet să cumpere una. Se găseau nenumărate magazine Online care aveau astfel de instrumente de vânzare. Găsise și multe tutoriale explicative ordine. Erau tot felul de filmulețe care prezentau în amănunt, cu animații atractive, cum arată încuietorile pe dinăuntru, astfel încât să poți înțelege cum ar trebui mișcată unealta ca să poți ridica știfturile. Trecuseră mai mult de două decenii de când Luke renunțase la cariera sa infracțională care, printre altele, consta în intrarea prin efracție în diverse apartamente de lux din Manhattan. Găsi un singur lăcătuș în Karlskrona. Potrivit paginii acestuia, se părea că magazinul avea de toate, însă se afla în capătul celălalt al orașului. Se hotărî să mai arunce o privire prin apartament înainte de a porni spre magazin, și bine făcu. Găsi uneltele mult-căutate într-o cutie de carton aflată în fundul unui dulap din zona în care-și depozita lucrurile. Se aflau într-o cutiuță de piele, unde zăcuseră de când părăsise New York-ul, cu nouăsprezece ani în urmă. Erau uzate. Spera și că aveau să funcționeze la fel de bine. Le puse în buzunarul din spate al blugilor.

Era opt seara când puse mâna pe clanța ușii apartamentului de pe strada Alamedan, nr. 30. Avea un sentiment ciudat. Atinse clanța patinată de multe ori și apăsă cu mai multă forță pentru a deschide ușa de lemn solidă și frumos ornamentată. Se simțea mai greoaie ca de obicei.

Luke urcase cele trei etaje până la apartamentul lui Viktor cu inima strânsă, știind că avea să retrăiască cele petrecute ultima dată când fusese acolo.

La etajul doi simți miros de mâncare gătită și auzi pe cineva cântând din toți rărunchii. Luke știa că e Erik Sigvardsson. Era directorul Corului Bărbătesc „Sandgrenska”, un grup de bărbați mai în vârstă, pasionați de muzică și care cântau adesea în

diverse locuri din oraș. Luke îl saluta uneori când se intersectau pe scări, iar acum se opri lângă ușa acestuia.

Oare să fi văzut sau auzit ceva lunea trecută? Luke se hotărî să discute cu el înainte de a urca la Viktor. Bătu.

Cântecul continuă însă, așa că bătu cu pumnul și mai tare. Se făcu liniște și, după câteva secunde, se deschise ușa. Erik era un tip înalt și subțire, pe la vreo șaptezeci de ani.

— Ah, americanul vânjos, spuse el în dialectul puternic specific zonei Karlskrona, când văzu cine era la ușă. Toată treaba cu Viktor și micuța Agnes e oribilă. Intră!

Se dădu într-o parte și-l pofti pe Luke înăuntru.

I-o luă înainte și-l conduse într-una dintre cele trei camere spațioase care se întindeau paralel cu strada. Rafturile de pe unul din pereți erau pline cu discuri de vinil din podea până sus la tavan. Îl pofti să ia loc pe canapeaua din piele maro și-l întrebă dacă ar dori o cafea, spunând că e proaspăt făcută. Luke acceptă, iar Erik îi aduse o ceașcă.

— E atât de trist, spuse Erik oftând. Erau atât de tineri…

Luke luă o gură de cafea și încuviință.

— Tu i-ai găsit? întrebă.

— Eu și mama lui Agnes, Therese.

— Vai de mine și de mine! Săraca de ea! Să-ți vezi așa copila!

— A fost internată la spitalul de Psihiatrie în stare gravă.

Erik făcu semn înspre tavan.

— I-ați găsit în camera de zi?

— Da, îi răspunse Luke.

— E chiar deasupra noastră, zise Erik, uitându-se în sus.

— Gândește-te că eu stăteam chiar aici și mă uitam la televizor, la doar câțiva metri sub ei, căci ne despărțea doar podeaua, și habar n-aveam că el tocmai își lua propria viață și pe cea a fetiței lui. Vai, ce grozăvie!

— Deci erați acasă luni seară?

— Da, în mare, răspunse Erik. Am avut repetiție cu corul între patru jumătate și șapte seara. M-am întors acasă imediat după ora șapte.

— I-ați văzut pe Viktor sau pe Agnes când ați revenit?

Erik se gândi câteva clipe.

— Nu, n-am văzut pe nimeni. Casa scării era goală.

Se auzea larmă mare pe stradă. Probabil vreun grup de băieți care se îndreptau spre vreun bar din piață.

Erik se uită iar înspre tavan ca și cum ar fi încercat să vadă prin podea, în sufrageria lui Viktor.

— Mă întreb dacă de asta dăduse muzica așa de tare, spuse de parcă vorbea cu sine însuși cu voce tare.

Se uită la Luke și făcu semn înspre stradă, de unde se auzeau tipii gălăgioși.

— Da, vezi și tu cât de deficitară e izolarea fonică. Poate s-o fi gândit că aud ceva. Mă refer dacă fetița începea să plângă, poate. De aceea o fi dat volumul atât de tare.

Erik îl privi pe Luke de parcă ar fi căutat aprobare referitor la teoria lui, ca și cum Luke ar fi avut răspuns la toate întrebările. Luke ridică din umeri.

— Se prea poate, spuse. Doar că mi s-a părut foarte straniu faptul că a ales jazz. Nu-i place jazzul.

— Știi, și eu m-am gândit la asta. De ce tot pune aceeași melodie în buclă, mi-am zis în sinea mea? Și de ce o fi dat volumul atât de tare? Nu l-am mai auzit ascultând stilul *fusion* niciodată. Asculta mereu pop din anii ’60, de obicei The Beatles, și hituri populare, asta îi plăcea. Nu Chick Corea.

— Ați recunoscut melodia? întrebă Luke.

— Instantaneu. Am mai multe albume semnate Chick Corea. Pe când eram mai tânăr și eram student la Conservator, îl ascultam adesea. L-am și văzut chiar la Festivalul de Jazz „Kristianstad” din 1981. Era un geniu muzical. Piesa pe care a pus-o Viktor e de pe albumul pe care l-a scos împreună cu cei de la Return to Forever, o trupă pe care a înființat-o Corea pe la începutul anilor ’70. Niște muzicieni fantastici, deși Al Di Meola nu făcea încă parte din trupă. Mai era și Stanley Clarke, cel mai bun basist din lume. Piesa se cheamă „Tema Navei-Mamă”. Un cântec minunat, doar că e puțin cam inconfortabil să-l asculți timp de câteva ore bune. Se află pe albumul intitulat *Imn închinat celei de-a șaptea galaxii,* care a apărut acum mai bine de patruzeci de ani. Recunosc că a trebuit să mă uit printre albumele mele. Știam cântecul, dar nu mai țineam minte de pe ce album e. Mi-a luat o oră să dau de el.

— Îl aveți aici? întrebă Luke.

— Sigur că da!

Se ridică și se duse la raftul unde se aflau toate discurile. Se aplecă și verifică un moment, apoi scoase un album acoperit cu o copertă de plastic și i-l întinse lui Luke. Coperta era realizată în

culori deschise. Imaginea era dominată de un desen cu un pescăruș (ori poate că era o turturică) alb în zbor. Pasărea plana deasupra norilor pufoși. Chiar între aripile întinse ale pescărușului, persoana care concepuse coperta indusese patru chipuri schițate. Probabil că unul dintre ele era chiar Chick Corea, iar celelalte trei erau membrii trupei Return to Forever. Luke se uită la coperta-spate. Era aceeași imagine, însă în oglindă, și nu mai fuseseră incluse și chipurile. Mai figurau și diverse texte, descrieri ale cântecelor. „Tema Navei-Mamă" dura opt minute și douăzeci de secunde.

— N-am auzit niciodată de Chick Corea, zise Luke. Jazzul nu-i stilul meu. Ascult punk în general.

Luke se ridică, îi întinse lui Erik coperta și îi mulțumi. Plecă, mai urcă un etaj și se opri în fața ușii lui Viktor. Se uită la încuietoare. Era recunoscător că Viktor nu-l ascultase când Luke îi spusese să-și schimbe yala cu una cu șapte știfturi. Dacă ar fi făcut-o, toată treaba asta ar fi fost mult mai dificilă. Viktor îi râsese în nas și spusese că orașul Karlskrona nici că putea fi mai diferit de Williamsburg.

Dinspre apartamentul aflat de cealaltă parte a holului se auzeau muzică și voci zgomotoase. Pe ușa lui Viktor era un simbol galben cu însemnele poliției și contur roșu, pe care scria că e interzisă intrarea în apartament. De clanță era prinsă o bandă cu alb și albastru care fusese trasă de-a curmezișul spre balustradă, pentru a indica faptul că trecerea e interzisă.

Luke trase adânc aer în piept. Își propusese să fie un cetățean care respectă legea pentru tot restul vieții sale și îi era greu să intre prin efracție, încălcând astfel promisiunea pe care și-o făcuse lui însuși. Cu toate acestea, nu putea să uite cât de întuneric era în apartament cu storurile trase. Se tot întreba dacă Viktor chiar ar fi putut să se spânzure în beznă. Oare se puteau obișnui ochii îndeajuns cu întunericul ca să poți duce acțiunea la bun sfârșit? Era gata să-și asume riscul, destul de mic din perspectiva lui. Era sâmbătă seara, ceea ce însemna că nici personalul criminalist și nici detectivii nu erau de serviciu. Oricum nu aveau de gând să investigheze apartamentul unei persoane care își luase viața. Nu avea să atingă nimic în afară de storuri și nu avea de gând să zăbovească prea mult. Stătu în tăcere câteva clipe. Nu auzi nimic de pe casa scării, în afară de larma ce venea dinspre apartamentul de vizavi. Scoase repede

o pereche de mănuși subțiri din buzunarul gecii de blugi și scoase cutia în care se aflau uneltele. Alese una cu cap striat și o șurubelniță cu vârf ascuțit, care i se păreau de dimensiuni potrivite. Le introduse repede în încuietoare, făcu câteva mișcări în ambele direcții și simți cum știfturile opun rezistență. Roti. Totul se petrecu rapid*. Încă mă pricep,* se gândi cu satisfacție în timp ce dădea banda poliției cu grijă la o parte, deschidea ușa și trecea pragul.

13.

Karlskrona, 29februarie 1992

Jenny și Daniel se uitau unul la altul. Tăcere. Cântecul de Alannah Myles tocmai se terminase. Flacăra lumânării de pe măsuța de cafea pâlpâia. Clădirea nu era bine izolată termic. La început, Jenny nu putu să înțeleagă ce spusese Daniel. I se făcuse pielea de găină.

El era ginerele. Daniel clătină din cap.

— E pur și simplu nebunesc. Adică ne-am cunoscut într-o viață anterioară?

Se ridică, se duse până la ea și se așeză pe canapea, cuprinzând-o cu brațul. Jenny nu zicea nimic. Aproape că intrase în șoc. Cum era posibil așa ceva? făcuseră ședințe separate de audit, nu discutaseră despre nimic de-a face cu New York-ul, bănci ori vieți anterioare. Se întoarse spre el.

— Crezi că e posibil ca Micke să fi discutat cu Peter după ce te-a auditat pe tine?

— Cum adică?

— Poate că Micke i-a zis lui Peter despre povestea ta de la New York înainte ca Peter să mă auditeze pe mine. Apoi, Peter m-a adus unde a vrut el. Se pricepe al naibii de bine.

— Peter ți-a pus cumva întrebări în prealabil? întrebă Daniel. Cine a adus vorba primul de New York, tu sau el?

Jenny încercă să-și aducă aminte cum decursese conversația. Fusese atât de concentrată asupra propriei persoane, încât nu prea-și amintea.

— Cred că eu, zise. Dar nu-mi amintesc exact. Totul parcă e în ceață.

— Dacă Peter a fost cel care a menționat New York-ul, a fost o greșeală flagrantă, zise Daniel. Treaba auditorului este doar să asculte și să pună întrebări despre engramă în sine. Cel puțin asta a făcut Micke.

— Ah, trebuie să încerc să îmi amintesc, zise Jenny, închizând ochii.

Porni de la evenimentele pe care le descrisese, încercând să-și amintească felul în care Peter îi adresase întrebările. Daniel stătea în tăcere, așteptând.

— Eu am fost cea care a adus în discuție New York-ul și întreaga poveste cu banca și ginerele, spuse ea după ce cugetă câteva clipe. El mi-a cerut să rememorez un eveniment anterior legat de o migrenă, iar eu am tăcut multă vreme. Apoi, el a zis „Asta-i! Ce ți-a trecut adineaori prin minte?” Trebuie să fi văzut vreo reacție a acului sau ceva. I-am zis că am văzut un birou, apoi m-a întrebat unde mă aflam, iar eu am zis New York. Pur și simplu am zis fără să mă gândesc.

Daniel o îmbrățișă. Strâns. Apoi, se așeză cu capul în poala ei.

Îl mângâie pe creștet.

— La tine cum a fost? întrebă Jenny.

— Pur și simplu de necrezut. O nebunie!

— Ce fel de engramă ai avut?

— Pierderi. N-am prea avut multe la viața mea, așa că am ajuns la treaba cu banca destul de repede. Am văzut exact aceeași imagine pe care ai descris-o și tu. Stau la birou, ridic privirea și văd un tip chel, pe undeva la 55–60 de ani, care clar ești tu. Te văd undeva, ca și cum ai fi departe de mine în spațiul pe care-l ocupăm amândoi. Stai nemișcat și mă privești, iar eu îmi dau seama imediat că m-ai prins.

Au stat amândoi în tăcere câteva clipe, gândindu-se la această situație incredibilă.

Încercau să cuprindă cu mintea cele petrecute, să înțeleagă totul.

— Nu-i ciudat faptul că ai fost bărbat într-o viață anterioară? întrebă Daniel.

— Da, clar. E dubios că poți oscila așa între genuri.

— Așa se explică de ce ai atâtea trăsături masculine, spuse Daniel aruncându-i o privire strengărească.

— Hei, ia vezi, îi zise Jenny, trăgându-l de ureche în joacă.

Se aplecă peste Daniel, își luă cana de ceai și luă o gură. Se răcise.

— Ții minte cum ai condus mașina în prăpastie? îl întrebă.

Daniel încuviință.

— Aveam imagini clare în minte. Am simțit acea teamă. Am auzit țipetele copiilor. Mi se făcuse de-a dreptul rău numai vorbind despre asta.

— Mai ții minte de ce ai făcut gestul nebunesc?

— Cred că din cauza faptului că ceea ce făcusem provocase un mare scandal. Delapidasem niște sume foarte mari și mi-am dat seama că îmi distrusesem pur și simplu viitorul. Nu doar pe-al meu, ci și pe cel al familiei mele. Astfel că m-am îmbătat bine și mi-am pierdut mințile, n-am mai judecat clar. N-am vrut să-mi las familia pradă dezastrului provocat de mine.

Jenny îl luă de mână.

— Mai ții minte săptămâna trecută, seara când n-ai putut merge la cafea acasă la Max? Peter a zis că poate este un motiv pentru care noi doi ne aflăm în orașul ăsta chiar în acest moment.

Daniel râse sec.

— De fiecare dată când mă îndrept pe jos spre casă după vreo petrecere și traversez piața pe gerul nemilos mă întreb care-o fi motivul pentru care a zis asta.

Jenny îi ignoră gluma.

— Crede că noi, sufletele, avem un grup originar care a fost unit cândva, cu eoni în urmă. Noi suntem grupul acela.

Îl privi cu o expresie foarte serioasă.

— Dintr-un anumit motiv, grupul s-a dezbinat și de-atunci tot încercăm să ne regăsim. Acum ne-am reîntâlnit. Pentru prima dată în atâtea secole suntem iar împreună.

Făcu o pauză. Daniel ridică privirea și se uită la ea.

— Parcă și văd o grămadă de oameni îmbrăcați în Superman cum zboară prin Univers cu binocluri în mână, căutându-și prietenii. Odată ce-i găsesc, se lansează în picaj și intră direct într-un bebeluș dintr-o secție de neonatologie.

Fruntea lui Jenny se încreți, lăsând la vedere un rid care-i anunța iritarea.

— Poți și tu să fii puțin serios? E important pentru mine.

Încercă să-și dea mâinile la o parte, însă Daniel i le ținu strâns.

— Îmi pare rău.

Ea întoarse privirea.

— Continuă, o imploră el. Te rog.

— Numai dacă nu-ți mai bați joc.

— Chiar nu era o glumă, mă întreb cu adevărat cum se întâmplă toată treaba.

— Părea că mă iei peste picior. Aveai un ton ironic.

— Scuze, zise Daniel iar. N-am vrut să fiu ironic, promit.

Jenny renunță și continuă.

— Peter a mai zis și că avem cu toții un suflet geamăn, un partener care ne-a fost alături chiar de la început. Și aceste suflete s-au despărțit și încearcă să se regăsească. Când îți găsești perechea, știi.

Se întoarse iar spre Daniel.

— Poate că această chestie care ni s-a întâmplat nouă azi, adică faptul că, separat, fără ca celălalt să știe, ne-am amintit același eveniment dintr-o viață trăită anterior, înseamnă că suntem suflete gemene.

O trase înspre el. O îmbrățișa, își îngropă nasul în părul ei și-i șopti la ureche:

— E limpede că vrem să fim aproape unul de celălalt. Într-o altă viață am și fost, iar acum suntem din nou aici, împreună. Când te-am întâlnit pentru prima oară am simțit în adâncul ființei că e predestinat. M-am îndrăgostit nebunește. Din prima clipă. Nu mi s-a mai întâmplat niciodată asta. Teoria asta a sufletelor gemene explică de ce am simțit așa. Ești sufletul meu geamăn, Jenny. Te iubesc.

14.

Pe podea se reflectau fâșii de lumină de la lămpile stradale. Era suficient pentru ca Luke să poată ține lumina stinsă în timp ce se pregătea să pună în practică experimentul. Mirosea a stătut, iar mintea îi era inundată forțat de imagini cu momentele când el și Therese îi găsiseră pe Viktor și Agnes.

Camera era neschimbată față de luni, cu excepția faptului că masa pe care se aflaseră calculatorul și borcănelul cu otravă era acum complet goală. Se uită înspre ușa de la baie, de care se spânzurase Viktor. Frânghia pe care o desfăcuse Luke nu mai era.

Se ținu departe de ferestre și aruncă o privire prin încăpere, căutând telecomanda care controla storurile. O zări pe unul dintre rafturile bibliotecii. O luă, merse de-a lungul raftului de la fereastră și stătu într-o parte, ca să nu-l vadă nimeni din stradă. Se aplecă ușor mai în față și se uită la blocurile de vizavi. Verifică rapid geamurile ca să vadă dacă se uita cineva înspre apartamentul lui Viktor. Nu văzu pe nimeni. Apăsă pe un buton al telecomenzii, iar unul dintre storuri începu să coboare încet. Mai acționă alte butoane, astfel că reuși să coboare toate cele trei storuri.

Odată coborâte storurile din sufragerie, Luke făcu repede o tură prin apartament, coborând storurile de la toate ferestrele, cu excepția celor din camera lui Agnes, căci ușa de la camera sa era închisă. Era beznă. Trebui să-și scoată telefonul și să deschidă lanterna ca să poată intra iar în camera de zi. Se opri în mijlocul încăperii și închise lumina de la telefon.

Era întuneric beznă.

Așteptă câteva minute să vadă dacă i se obișnuiesc ochii; întrucâtva, dar nu îndeajuns. Trebuie să fi fost foarte greu pentru Viktor să se ocupe de ultima parte a actului său disperat. Viktor își cunoștea bine apartamentul și poate că ar fi putut să facă totul pe pipăite. Dar de ce să-și îngreuneze treaba atât de mult? De ce să nu țină luminile aprinse? Era suficient să coboare storurile.

Luke obținuse informațiile dorite. Erau prea multe anomalii legate de morțile lui Viktor și Agnes pentru ca el să poată renunța pur și simplu: întunericul, muzica jazz, otrava pe care chipurile i-ar fi dat-o Viktor lui Agnes. Nu se potrivea cu Viktor pe care îl știa el. Trebuia să afle ce se petrecuse cu adevărat.

Luă telecomanda, ridică la loc storurile și se duse pe hol. Stătu la ușa de la intrare și așteptă să vadă dacă se auzeau zgomote de pe casa scării. Liniște deplină. Întoarse yala cu grijă, apăsă pe mâner, ieși și închise ușa în urma lui. Luminile din casa scării erau stinse, dar se aprinseră brusc exact când se întorcea ca să coboare. O femeie frumoasă, blondă, pe la vreo treizeci și cinci de ani, se afla cu un etaj mai jos și se uita la el.

— Rămâneți acolo, îi spuse. Poliția.

Ridică o insignă. Distanța dintre ei era prea mare ca Luke să poată citi ce scria.

— Vă anunț că am chemat și o patrulă. Colegii mei vor ajunge aici în câteva minute. N-are rost să încercați să fugiți.

Stătea acolo și îl analiza, să vadă cum reacționează. Luke stătu nemișcat.

— În regulă, spuse el. N-am de gând să fac nimic. Pot să văd insigna dumneavoastră mai bine?

Femeia făcu vreo doi pași înspre el și-i aruncă actul de identificare. Ajunse la picioarele sale, așa că se aplecă și-l ridică. Jonna Gustafson, Anchetator criminalist, Poliția din Blekinge. I-l aruncă înapoi femeii, care îl prinse cu ambele mâini.

Jonna Gustafson era cea mai frumoasă polițistă pe care o văzuse Luke în viața lui, și nu văzuse puține deloc. Părul ei blond era prins într-o coadă de cal, sigur avea peste 1,70 înălțime și trăsături îngrijite și ascuțite. Purta blugi prespălați, pantofi sport și un tricou gri. Însă ceea ce i-a atras atenția lui Luke erau ochii ei: mari, rotunzi și frumoși. Îl priveau cu suspiciune.

— Cine sunteți? întrebă ea.

— Luke Bergmann. Am fost prietenul apropiat al lui Viktor Spandel, care a decedat luni.

— Cunosc cazul, răspunse aceasta. V-am văzut numele în raport. Știați că e ilegal să intrați într-un apartament sigilat?

— Cum de-ați știut că sunt aici? întrebă Luke.

— Cum ați intrat?

Luke duse mâna la buzunar, însă o văzu pe Jonna cum se încordează.

— Stați liniștită, spuse el. Nu sunt înarmat. Vreau să scot uneltele cu care am forțat încuietoarea.

Scoase cutia din piele în care se aflau și i-o arătă.

— E rândul dumneavoastră, zise el. Cum m-ați văzut?

— Stau peste drum și am văzut că storurile sunt coborâte, îi răspunse ea. Ieri, când ni-ani uitat, erau ridicate. Știam că încă e interzis accesul în apartament, așa că am sunat la Secție să văd dacă e vorba despre vreun coleg. Mi s-a spus că nu, așa că le-am zis să trimită o patrulă. Când am văzut că fuseseră ridicate la loc, am bănuit că vă pregăteați să plecați, așa că ani venit repede aici.

— Eu sunt cel care l-a găsit luni, zise Luke. A trebuit să verific ceva. N-am atins nimic în afară de storuri.

Ultima dată când Luke se aflase într-o cameră de interogatoriu era la finele lunii ianuarie, în 1996. Era o încăpere sărăcăcioasă și deprimantă care duhnea a transpirație, aflată într-una dintre secțiile de poliție din Brooklyn, mai exact Secția nr. 61 de pe Coney Island Avenue. Fusese dus acolo în seara zilei de 18 ianuarie, în calitate de martor la împușcarea șefului său, Johnny Attias, poreclit „Nebunul”. Acesta fusese împușcat de două ori în spate pe când se apleca să intre în mașină chiar în fața localului „Delfinul de mare”, un binecunoscut restaurant pescăresc din Brooklyn. Gloanțele îi atinseseră organele vitale, iar Johnny Attias murise la spital câteva ore mai târziu.

Sala de interogatoriu nr. 3 din secția Karlskrona semăna mai degrabă cu o sală modernă de conferințe. O masă ovală, patru scaune căptușite cu verde, podea din vinil negru lucios, pereți albi. Luke aștepta singur în încăpere și se gândea la acele zile de la sfârșitul lui ianuarie când depusese mărturie împotriva celorlalți membri ai mafiei israeliene în schimbul intrării în programul de Protecție a martorilor, fiind ajutat să ajungă la Londra. Bănuia că Anders Loman și Jonna Gustafson aveau să-i verifice identitatea și se temea că ar putea lua legătura cu autoritățile americane ca să vadă dacă are cazier. Spera că identitatea sa protejată era cu adevărat ascunsă.

Luke stătu așa timp de o oră, după care ușa se deschise, iar în încăpere intră Anders Loman, urmat de Jonna Gustafson.

— Luke Bergmann, zise Loman. Va trebui să îmi explicați în ce v-ați băgat de cina mea de sâmbătă seară stă și se răcește acum pe masă. Sper că aveți o justificare pentru asta.

Aruncă un carnet pe masă, scoase un pix și se așeză pe scaun lângă Jonna, care avea și ea un carnet în față.

— Vă rog. Începeți cu începutul. Relatați totul cu lux de amănunte.

Luke le spuse că realizase că apartamentul era complet cufundat în întuneric atunci când intraseră el și Therese. Le povesti despre storurile lui Viktor și despre faptul că își propusese să vadă cât de întuneric era cu adevărat în încăpere când Viktor comisese fapta.

— De ce? întrebă Loman odată ce Luke terminase de vorbit.

Luke îl privi întrebător.

— Nu vi se pare că e straniu faptul că Viktor s-a spânzurat în beznă? Dacă storurile sunt coborâte, e întuneric beznă înăuntru. Nu vezi nimic.

— Nu știu dacă mi se pare atât de straniu, zise Loman.

Luke se uită contrariat la el.

— Cum adică?

— M-ați auzit bine. Nu sunt sigur de veridicitatea poveștii dumneavoastră. Spuneți-mi de ce v-ați dus cu adevărat acolo.

Luke se uită la Jonna, căutând sprijin din partea ei. Nu avea nicio reacție, ci doar îl privea cu răceală.

— E adevărat, repetă Luke. Îmi puteți explica de ce s-ar sinucide cineva pe întuneric?

— Pot exista numeroase explicații care să stea la baza acestei decizii, zise Loman. Asta dacă ați spus adevărul și într-adevăr luminile erau stinse când ați intrat în apartament în acea seară. Poate că nu putea suporta să o vadă pe fetiță zăcând pe canapea. Poate că pur și simplu îi plăcea întunericul. În plus, dacă ai trăit timp de trei ani într-un apartament, poți să te deplasezi și legat la ochi.

Se opri. Îl privi pe Luke, care clătină din cap.

— Vă înșelați, spuse el.

— Nu pot să nu mă întreb dacă nu cumva ați avut un alt motiv pentru care ați pătruns prin efracție, spuse Loman. Așa să fie?

Luke nu răspunse. Înțelegea că se află într-o postură precară.

— Unde ați învățat să intrați prin efracție? îl întrebă Jonna, pe când Luke tăcea.

Își așeză pe masă trusa cu unelte.

— Se găsesc nenumărate tutoriale pe Internet, răspunse el. Mi-a luat cinci minute să învăț.

— Cutia asta din piele nu pare să fi fost cumpărată săptămâna asta de la magazinul Claes Chisson, continuă Jonna.

— Am primit-o de la un prieten acum mulți ani. Nu mai avea nevoie de ea. N-am mai folosit-o niciodată.

— De ce nu ne-ați contactat să ne ziceți de teoria cu întunericul? întrebă Jonna.

— Îmi place când treburile se desfășoară rapid. Viktor era cel mai bun prieten al meu. Am vrut să înțeleg ce s-a întâmplat.

— Joi, când ne-am văzut, v-am spus că apartamentul e sigilat, zise Loman. Știați asta și totuși ați pătruns prin efracție. Vreau să-mi spuneți imediat care a fost adevăratul motiv pentru care ați făcut-o.

— V-am spus deja.

— Nu vi se pare straniu faptul că începem să ne punem semne de întrebare cu privire la comportamentul dumneavoastră? continuă Loman. Poate că începem să ne întrebăm dacă nu cumva aveți dreptate în ceea ce privește suspiciunile pe care le-ați exprimat, cum că ar fi vorba de crimă. Poate că aveți chiar dumneavoastră ceva de-a face cu asta. Oare nu cumva ați vrut să scăpați de niște dovezi? Ați lăsat ceva în apartament?

— Sper că nu vorbiți serios, spuse Luke.

— De ce n-ar fi plauzibil? Joi ați aflat că schimbaserăm încuietorile și că rezultatele autopsiei aveau să fie gata în curând. Două zile mai târziu intrați prin efracție. Vă grăbeați cumva să ștergeți urmele lăsate prin apartament?

— Viktor era cel mai bun prieten al meu și am iubit-o pe Agnes ca pe propria mea fiică, zise Luke. Ce motiv să fi avut?

Loman ridică dosarul pe care îl avea în față. Era același pe care îl avusese pe birou și când se întâlnise Luke cu el joi.

— Avem acum acces la testamentul lui Viktor Spandel, îi zise. E o lectură interesantă.

Ridică privirea. Luke nu schița niciun gest.

— V-a lăsat jumătate de milion din cele peste șase. Însă asta nu e o surpriză pentru dumneavoastră, așa-i?

Luke se străduia din răsputeri să nu afișeze nicio reacție. Nu știa nimic de testamentul lui Viktor. Era o surpriză faptul că voia ca Luke să beneficieze de banii săi.

— Ba da, este, răspunse. Pot să văd și eu documentul?

— Nu-l am la mine, zise Loman. Veți avea ocazia să-l consultați ulterior. Cred însă că înțelegeți de ce e un factor care înseamnă că prezentați interes pentru noi. Asta – coroborat cu faptul că ați pătruns prin efracție în apartamentul său.

— Ce făceați luni, între orele cinci și opt seara? întrebă Jonna Gustafson.

— Pregăteam masa și îi așteptam pe Viktor și Agnes să vină la mine.

— Ați fost singur toată seara?

Luke se gândi puțin. La un moment dat dusese gunoiul. Schimbase vreo două vorbe cu vecinul său, Stig Jansson, un fost îngrijitor de piscine, acum pensionar.

— Am discutat cu vecinul pe stradă, în fața casei, pe la ora opt.

— Dați-i lui Gustafson datele lui de contact ca să poată verifica veridicitatea, spuse Loman.

Luke scrise adresa și numărul de telefon ale lui Stig pe o bucată de hârtie, iar Loman se întoarse spre el din nou.

— Ați săvârșit o faptă gravă. În cazul în care autopsia relevă aspecte stranii legate de morțile celor doi, înseamnă că ați obstrucționat în mod grav ancheta. Dacă se dovedește a fi vorba despre crimă și nu dumneavoastră sunteți vinovatul, atunci acțiunile dumneavoastră ar putea însemna că nu vom reuși să prindem adevăratul făptaș.

— Exact asta încerc să spun, zise Luke. Nu sunt sigur că a fost vorba despre o sinucidere, după cum probabil v-ați dat seama deja.

— Ceea ce credeți sau nu dumneavoastră nu ne interesează câtuși de puțin, spuse Jonna Gustafson pe un ton plin de răceală.

— Purtam mănuși și nu am mutat locul niciunui obiect. Singurul lucru pe care l-am făcut a fost să aprind și să sting luminile și să închid obloanele.

— Asta spuneți dumneavoastră, zise Jonna. Dar nu putem fi siguri. Trebuie să facem un nou inventar al apartamentului și să comparăm totul cu fotografiile făcute anterior. Abia atunci vom putea stabili cât de multe pagube ați provocat.

— Vom lăsa totul în seama procurorului acum, spuse Loman. Acuzația oficială este pătrundere ilegală prin efracție și poate însemna o pedeapsă cu închisoarea de până la un an.

Se ridică.

— Sincer să vă zic, nu cred că ați vrut să faceți nimic cu rea intenție, adăugă el. Sunt convins că sunteți cu adevărat profund afectat de ceea ce li s-a întâmplat lui Viktor și fiicei sale. Și totuși, asta nu schimbă cu nimic gravitatea faptei dumneavoastră. Sper că înțelegeți.

Luke încuviință.

Loman se întoarse spre Jonna Gustafson.

— Întocmești tu raportul și te asiguri că primesc și eu o copie pe suport de hârtie?

— Absolut.

— Mă așteaptă cina, zise Loman. Din fericire, am cuptor cu microunde.

Și, spunând asta, îi făcu lui Luke cu ochiul și ieși din încăpere.

Jonna Gustafson stătea cu capul aplecat și scria în carnet. Când termină, ridică privirea. *Doamne, ce frumoasă e,* se gândi Luke, neputând să-și ascundă zâmbetul din cauza efectului pe care îl avea înfățișarea ei asupra sa. Nu putea să reziste semnalelor pe care i le transmitea libidoul său, deși tocmai aflase că risca să facă un an de închisoare, și deși văzuse că purta verighetă. Jonna Gustafson nu părea deloc mulțumită.

— Ce-i așa de comic? întrebă ea.

— Darwin, răspunse Luke.

Jonna ridică din sprâncene.

— Tocmai mi s-a confirmat câtă dreptate avea, continuă el.

Părea nedumerită în continuare.

— Deși mă aflu în situația de față, nu mă pot abține să nu fiu fascinat, spuse. A venit ca un reflex. Nu m-am putut controla nici prin propria voință.

— Nu înțeleg deloc ce vreți să spuneți, îi spuse ea. Ce vă fascinează într-atât?

— Chipul dumneavoastră. Cred că e frumos.

Luke detectă o schimbare aproape insesizabilă a expresiei sale reci.

— Ce are Darwin de-a face cu asta? întrebă ea.

— Conform spuselor sale, în vederea supraviețuirii, bărbații sunt mânați de dorința de a face sex cu cât mai multe femei, cât mai des posibil. Ne stă în fire.

— Chiar așa? Iar despre noi, femeile, ce-a zis, atunci?

Părea ușor amuzată.

— Pe voi vă interesează mai mult copiii, așa că aveți mai multă grijă atunci când vă alegeți partenerii, îi răspunse Luke. Pentru voi e mai degrabă o investiție.

— Interesant, spuse Jonna, ridicându-se. Dacă lucrurile o iau razna, trebuie să vă asigurați că vă culcați cu cât mai multe femei în zilele următoare înainte să ajungeți în spatele gratiilor.

Se duse spre ușă și o ținu deschisă pentru el.

— E așa de serioasă treaba? întrebă Luke, ridicându-se la rându-i și îndreptându-se spre ușă.

— E foarte neobișnuit să primești o sentință cu închisoarea pentru pătrundere prin efracție, spuse Jonna. Aș paria mai degrabă pe o amendă.

15.

Mai era o oră până la interviul lui Svärd de la Grădinița „Stupul de albinuțe”. Avea timp suficient. Grădinița se afla la doar 400 de metri depărtare de hotel, situat în districtul Kungsholmen, pe strada Eriksgatan.

Svärd stătea în fața oglinzii, la măsuța din camera sa de hotel. Deschise ambalajul în care se aflau lentilele de contact, scoase două lentile maro și îi luă o grămadă să le aranjeze cum trebuie. Îi lăcrimau ochii, așa că se șterse cu un prosop și se uită în oglindă. Părul vopsit brunet începuse să-i crească înspre ceafa și, cu barba neagră, tricoul cu Bart Simpson și blugii arăta ca profu de grădiniță ideal: blând și jucăuș.

Aruncă o privire spre televizor. O femeie i-o sugea unuia în timp ce altul i-o băga pe la spate. Era pe mut, dar știa ce sunete scoteau. Lăsase televizorul deschis toată noaptea. Nu din cauză că îl excita, ci din contră. Actorii, sau cum vrei să le spui, erau prea penibili și plictisitori. Mai presus de toate, erau prea în vârstă. Îl dezgustau. Cu toate astea, lăsase televizorul să meargă pentru a-și aminti că și alții aveau dorințe rușinoase.

Svärd se întoarse, deschise calculatorul și intră pe internet. Verifică mai întâi dacă primise alte comenzi, însă căsuța poștală era goală. Intră apoi pe paginile ziarelor locale pentru a vedea dacă apăruse ceva despre evenimentele de vineri de la Blekinge Summerland. Într-adevăr, apăruseră știri despre asta. „Tentativă de răpire a unui copil de la locul popular de joacă Summerland”, scria pe una dintre pagini. Înjură pentru că ambele articole puteau fi citite integral doar de abonați.

Se ridică și își luă aparatul foto, mândria lui. Era un model Canon EOS 700D. îl cumpărase primăvara trecută, înainte de atac, de la un magazin de profil din Karlskrona; dăduse șase mii de krona pe el. Avea optsprezece megapixeli, opțiune de filmare cu rezoluție HD maximă și ieșeau niște fotografii fantastice. Îl băgă în rucsac, dar nu se mai sinchisi să pună și lentilele de mărire. Putea mări rezoluția îndeajuns și cu lentilele standard.

Se uită la ceas. Mai avea douăzeci de minute, deci mai bine pornea de pe-acum. Puse pe masă mănușile speciale pe care le

purtase ca să nu lase amprente, mai verifică o dată dacă avea la el toate documentele în dosar, își puse o pălărie de soare ridicolă, ochelari de soare și ieși din hotel.

Merse calm înspre sud, pe strada Eriksgatan. Era, fără îndoială, plin sezon de vacanță la Stockholm. Nu erau prea multe mașini pe stradă, și nici oameni mulți pe trotuar. Aerul se simțea curat și limpede, iar soarele se arăta din spatele norilor cumulus albi și pufoși, rezultatul fiind o temperatură plăcută. După întâlnirea de la Grădinița „Stupul de albinuțe”, mai avea două ore până la următoarea întrevedere, pe care spera s-o poată contramanda. Femeia care îl sunase de la prima grădiniță părea foarte dornică să-l angajeze. Concediile și bolile membrilor personalului însemnau că intrase în rahat, ca să o citeze chiar pe ea.

Avea să fie locul perfect pentru el. O grădiniță mică: doar două grupe, una pentru cei cu vârsta cuprinsă între unu și trei ani, și una pentru 4–6 ani. De regulă, erau doar cinci angajați la douăzeci și nouă de copii. Acum, că era vacanța de vară, lucrau doar două persoane, iar săptămâna aceasta erau zece copii. Ar trebui să aibă ocazia de a petrece câteva momente singur cu unii copii.

Grădinița se afla într-o locație idilică, avea o curte în care era o căsuță mică din lemn, vopsită în galben, și mai era și o rampă specială pentru scaunele cu rotile, care ducea direct la intrare. În curte era un loc de joacă dotat cu tot felul de echipamente moderne, în culori vii. Nu se vedea niciun copil. Se auzea doar ciripitul păsărelelor care răsuna printre clădiri.

Svärd își puse mănușile albe și subțiri anti-eczemă și, exact la zece fix, deschise ușa și fu întâmpinat imediat de o femeie blondă și durdulie, pe la patruzeci de ani, care avea un copilaș în brațe. Se prezentă drept Annika Engvall, patroana și directoarea grădiniței. Ea era cea cu care discutase Svärd.

— Vai, ce bine că ați putut veni, spuse. Haideți la mine în birou. Stați să-l așez pe micuțul Ture în pătuț. Puteți aștepta aici.

Se întoarse și se îndepărtă pe hol. După câteva minute se întoarse și îl pofti pe Svärd într-un birou mic plin de cutii, hârtii și dosare. Mută câteva bibliorafturi de pe scaunul rezervat vizitatorilor și-l pofti să ia loc. Luă câteva documente de pe birou

și se așeză. Svärd observă că tipărise actele trimise de el. Aceasta scoase un oftat prelung.

— Vara asta o să mă doboare, spuse ea. De regulă, lucrurile merg destul de lin pe-aici, însă anul acesta un număr neobișnuit de mare de părinți lucrează pe timp de vară și nu-și iau concedii. De obicei nu avem mai mult de cinci-șase copii în această perioadă, iar o astfel de grupă poate fi gestionată de un singur om. Anul acesta avem un număr dublu, iar angajații vor și ei să își ia concedii. Eu sunt prea îngăduitoare ca să-i refuz.

— Să înțeleg că vă confruntați cu niște probleme în prezent? întrebă Svärd.

— Cu siguranță se poate spune și așa, îi răspunse. Tatăl Mariei, care trebuia să lucreze cu mine, a ajuns la Urgențe joi. Probabil e vorba de un accident cerebral. Prognosticul nu e favorabil. Maria și tatăl ei sunt foarte apropiați.

Se opri, cufundată în gânduri preț de câteva secunde. Svärd nu zicea nimic.

— Săraca femeie, spuse ea în cele din urmă. Oricum, nu vine săptămâna asta.

Se uită în jos la hârtiile pe care le avea în mână.

— Gustav Thorden, citi cu voce tare. V-ați dat licența în domeniul învățământului preșcolar la o vârstă destul de înaintată, văd aici. Abia acum trei ani, când aveați treizeci și nouă de ani. Cum de-ați ales această cale?

— Accident de muncă, răspunse Svärd, ridicând mâinile. Eczemă, mai exact. Am fost zugrav timp de cincisprezece ani. Am făcut-o de la conservanții din vopsele. Mănușile sunt special tratate și mai calmează mâncărimile. Nici nu se punea problema să continui activitatea de zugrav, așa că am ales un alt parcurs profesional. Îmi plac copiii și a fost destul de ușor să intru într-un program, și iată-mă acum aici.

Annika încuviință înțelegător. *Merge de fiecare dată,* își zise Svärd în sinea lui. Era atât de ușor să păcălești oamenii!

— Văd că locuiți în Karlskrona, continuă Annika. Cum de doriți să ocupați acest post de suplinitor la plata cu ora în Stockholm?

— Mi-a fost greu să găsesc un loc de muncă permanent în Karlskrona. Am mai prestat servicii de suplinire uneori, când am fost anunțat din scurt, astfel că nu beneficiez de concediu plătit. Iar acum, pe timp de vară, aproape toate grădinițele sunt

închise… M-am gândit să îmbin și eu o mică vacanță în capitală cu serviciul. Am auzit că Stockholm e minunat pe timp de vară.

— Chiar așa e, răspunse ea. Încercați să vizitați și largul arhipelagului, dacă puteți. Sunt niște locuri fantastice pe-acolo.

Svärd încuviință.

— Când puteți începe? întrebă Annika.

— Pot chiar de astăzi.

— Deja am rezolvat cu alt suplinitor pe azi. Mâine ce spuneți? Probabil vom avea nevoie de dumneavoastră și restul săptămânii. V-ar conveni?

— Absolut. Din partea mea e prefect.

— Vai, ce bine!

Svärd simți ușurarea din tonul ei.

— Atunci mai am o singură întrebare, spuse ea. Aveți cazierul cu dumneavoastră?

— Desigur, spuse Svärd.

Își ridică rucsacul și scoase documentul.

Annika aruncă o privire fugitivă asupra lui.

— Pare în regulă, zise. Am să fac și eu o copie pentru dosar.

Se ridică și se duse la imprimantă, care se afla pe o măsuță de lângă bibliotecă.

— Aveți niște referințe la care să pot suna? întrebă pe când aștepta să iasă copia.

Se întoarse spre el, însă înainte ca Svärd să poată răspunde, continuă:

— Ei bine, știți… de când cu toate cazurile din ultimii ani cu tot felul de pedofili la grădinițe, am fost nevoiți să fim mai riguroși în cadrul procesului de angajare. Prin urmare, ar trebui să discut cu cineva cu care ați mai lucrat. Doar ca să bifam că am făcut-o și pe asta.

— Nicio problemă, zise Svärd. Înțeleg perfect. Nu-i ușor să fii bărbat și educator. Peste tot te confrunți cu diverse suspiciuni. Aproape că e de-ajuns să te facă să te gândești să renunți pur și simplu și să-ți alegi o altă carieră.

— Nu, nu, n-ar trebui să gândiți așa, spuse repede Annika, așezându-se iar la birou. Avem nevoie de bărbați în grădinițe. Absolut.

Îi dădu înapoi cazierul.

— Ei bine, cred că ar fi oricum imposibil să dau de cineva, acum că toată lumea e în concediu. Să uităm de referințe. Puteți începe de mâine.

16.

Luke zăcea în pat și se holba la tavanul din lemn vopsit cu alb din dormitorul său. O muscă grăsună zumzăia încăpățânată prin cameră. Încercă să o supravegheze cu privirea. De regulă, ar fi fost extrem de iritat de vietate și s-ar fi ridicat ca s-o vâneze cu un ziar în mână. Acum nici n-avea energia necesară ca să-i pese.

Era luni dimineață. Trecuse o săptămână de când muriseră. Lucrase toată ziua duminică, se culcase devreme și dormise douăsprezece ore. Nu voia să se scoale. Nici nu trebuia, pentru că era ziua lui liberă.

Mai erau patru zile până la înmormântare. Ce să poarte? Nu avea costum. Se hotărî să cumpere unul nou. Oare pentru înmormântări e mai adecvată o cămașă albă sau una neagră? Va trebui să întrebe la magazin. Trebuia să rezolve treaba asta azi.

Nu avea să fie prima înmormântare la care mergea, dar avea să fie prima la care mergea de când stătea în Suedia. Încercă să numere câți prieteni îngropase și ajunse pe la nouă-zece. De obicei, șuteau sicriul din capela de la Cimitirul „Evergreen” și, drogați fiind cu fenciclidină, iarbă și cocaină, îl cărau după ei prin cartier, cu mort cu tot înăuntru, fredonând cântecul de luptă al bandei „Rebelii diavolului”. Ba chiar pe ultimii doi îi îngropaseră ei înșiși în cimitir. Era al naibii de norocos că nu ajunsese el să fie îngropat acolo.

Treaba cu găsirea unui costum care să-i vină bine se dovedi mai grea în practică decât în teorie. Toate erau prea mici. Însă vânzătorul de la magazinul de îmbrăcăminte bărbătească Hogland rezolvă situația sunând la croitorul lor, care promise că va reuși să lărgească atât pantalonii, cât și mânecile până miercuri. Luke alese unul dintre cele trei costume pe care le probase și plecă.

Odată ajuns în stradă, hotărî să se ducă până la societatea Trossö – Ambarcațiuni și activități recreative. Proprietarul era unul dintre foștii parteneri ai lui Viktor, care îl cunoștea pe acesta din urmă de mulți ani. Poate că știa ceva care ar putea

explica de ce ar fi vrut cineva să îl omoare pe Viktor. Trossö – Ambarcațiuni și activități recreative se afla la vreo 400 de metri nord de centrul orașului și îi luă un sfert de oră pe jos să ajungă acolo. Societatea se afla într-o clădire industrială renovată aflată lângă calea ferată. Luke deschise ușa și intră. Nu erau oameni, dar erau multe ambarcațiuni, majoritatea iahturi luxoase de toate dimensiunile. Se strecură printre bărci și căută pe cineva care lucra pe acolo. Auzi muzică și recunoscu piesa: *Take the Long Way Home* de Supertramp. Se îndreptă într-acolo. Se auzea dinspre cea mai mare ambarcațiune, care se afla cel mai departe, în capăt. Se opri chiar dedesubt. Văzu că barca se legăna ușor.

— Bună ziua!

Din cauza muzicii, trebui să strige tare ca să se facă auzit.

Câteva clipe mai târziu, volumul fu redus, iar un cap cu păr negru ca pana corbului și îngrijit se îți peste balustradă. Era Björn Lööf, proprietarul firmei și fostul partener al lui Viktor.

— Luke! Hai sus, îi zise.

Luke urcă pe scară și păși peste balustradă. Björn pusese o saltea și o pernă pe jos. Lângă se vedeau o sticlă de whisky și un pahar.

— Stau aici și fac pe filosoful, zise. Asta fac vara când e însorit, iar pe aici nu e deloc activitate. Toată lumea e în arhipelag. Vrei și tu?

Ridică sticla și i-o întinse lui Luke, care ezită.

— Desigur că ar trebui, spuse Björn. Trebuie să bem un pahar în cinstea lui Viktor și a lui Agnes.

Dispăru pe scări și se întoarse imediat cu un pahar. Îl umplu și i-l întinse lui Luke. Închinară paharele în tăcere, iar Luke dădu pe gât lichidul, simțind cum îl arde. Björn îi întinse iar sticla, însă Luke clătină din cap.

— Oricum mai beau doar unul, zise Björn umplându-și paharul și uitându-se la Luke. Nu fac asta zilnic, dacă la asta te gândeai.

Luke ridică din umeri.

— Nici nu prea beau în weekend, sincer să-ți spun, continuă acesta, dar azi am simțit nevoia.

Luke îl privi pe când dădea pe gât jumătatea de pahar. Avea pe la patruzeci și cinci de ani, păr brunet, des, și o tunsoare îngrijită, era scund, dar un bărbat atrăgător în mare parte. El și Viktor fuseseră parteneri în cadrul firmei Twain Technology,

societate care le adusese amândurora venituri frumușele. Pe la mijlocul anilor ’90 lucraseră împreună la Ericsson, în Karlskrona. Amândoi demisionaseră împreună cu alți membri din conducerea superioară a societății și înființaseră Twain chiar la momentul propice, când avea loc expansiunea din domeniul IT. Societatea ajunsese să figureze la bursă rapid, iar prețul acțiunilor crescuse într-un ritm amețitor, la fel ca acțiunile multor alte companii care erau în plin avânt. Era suficient dacă întreprinderea în cauză avea „Telecom” sau „IT” în denumire și se lăuda că va prelua controlul asupra lumii, că investitorii se și băteau care să investească mai mulți bani. Diferența dintre Twain și majoritatea altor societăți din domeniul IT a fost faptul că patronii și-au vândut acțiunile la momentul potrivit.

În decembrie 2001, Twain a fost achiziționat de o altă societate IT mai mare, iar cei șapte patroni și-au vândut partea, fiecare primind undeva între șase și zece milioane. Luke știa că Björn și Viktor păstraseră legătura și că făcuseră ulterior o serie de investiții împreună. Björn era unul dintre cei care-l cunoșteau cel mai bine pe Viktor de pe vremea când lucrau la Twain.

Acesta se întoarse și dădu muzica mai tare. Tot Supertramp răsuna din boxe. *The Logical Song.*

— În liceu, eu și Viktor am ascultat piesa asta până s-a stricat discul, spuse.

Au stat în tăcere până când s-a terminat cântecul.

— Pur și simplu nu pot să înțeleg, zise Björn când se termină piesa.

— E de neconceput, răspunse Luke.

— De ce dracu s-ar sinucide? continuă Björn. Nu era genul de om care să facă asta. Când lucrurile mergeau rău cu firma, Viktor era mereu cel care încerca să ne facă pe restul să vedem posibilitățile și să nu ne afundăm prea tare în propriile probleme. Niciodată nu lăsa piedicile să-l afecteze.

— Știi cumva dacă își făcuse dușmani? întrebă Luke.

Björn tăcu, având o expresie șocată întipărită pe chip.

— De ce întrebi asta?

Luke nu răspunse.

— Crezi că i-a ucis careva? întrebă Björn.

— Încerc doar să iau în calcul toate posibilitățile, spuse Luke.

Björn luă o gură de cafea.

— Nu, nu-mi vine în minte nimeni care să-i fi dorit răul lui Viktor, zise.

— Dar spiritele se mai încing uneori când vine vorba de afaceri, nu? Cum a rămas situația când v-ați vândut pachetele de acțiuni în cadrul firmei Twain? Au existat conflicte la acea vreme? întrebă Luke.

Björn se gândi câteva clipe.

— Au fost vremuri tulburi pe-atunci în perioada când ne pregăteam să ne vindem acțiunile, răspunse Björn. Thomas Franzén, unul dintre ceilalți parteneri, se hotărâse să demisioneze cu câteva luni înainte și ne vându-se nouă partea sa. Ne-a cam purtat pică odată ce a văzut că noi am luat milioane de dolari, iar el rămăsese cu mărunțiș. Viktor a fost cel care a trebuit să discute cu el, mai mult pentru că el se pricepea cel mai bine la dresul unor astfel de neînțelegeri. Dar mânia lui Franzen nu l-a vizat pe Viktor neapărat, ci pe toți patronii. Viktor nu era genul de persoană care să-și facă dușmani. Era diplomat și receptiv cu privire la dorințele celor din jur.

— Ați făcut afaceri în Rusia? întrebă Luke.

— Te referi la firma Twain?

— Da. Ați avut treburi la Sankt Petersburg ori la Kaliningrad?

— Nu, ne-am ținut departe de piața aia dinadins. N-aș vrea să fac afaceri acolo în contextul actual. Nimeni nu ține cont nici de etică, nici de morală. De ce întrebi?

— Știi dacă Viktor a făcut afaceri acolo în ultimii ani? întrebă Luke.

Björn clătină din cap.

— Din câte știu eu, nu. S-a ocupat în principal de proprietățile de aici, din oraș. Nu cred că avea treburi prin Rusia. Sunt aproape sigur. Ce dubii ai?

— În ultimii doi ani a făcut mai multe vizite la Kaliningrad și la Sankt Petersburg, răspunse Luke. Nu a vrut să-mi zică nimic despre natura deplasărilor. Mereu îmi povestea despre înțelegerile pe care le încheia, dar când l-am întrebat ce făcea în timpul acestor deplasări, devenea secretos. Mi-a zis că am să aflu când va veni vremea.

— Dacă ar fi fost ceva legat de afaceri, cred că mi-ar fi zis și mie, spuse Björn. Mereu îmi cerea sfaturi ori de câte ori se implica în ceva, dar nu mi-a spus nimic despre faptul că ar fi avut afaceri în Rusia.

Tăcere preț de câteva clipe. Luke cugetă puțin, apoi se hotărî.

— Uite care-i treaba, zise el, aplecându-se în față spre Björn. Nu cred că Viktor s-a sinucis și nici că ar fi omorât-o pe Agnes. Cineva i-a ucis pe amândoi și trebuie să o fi făcut cu un motiv. Am decis să aflu care e. Dacă se întâmplă să-ți amintești ceva care mi-ar fi de ajutor, ți-aș fi recunoscător dacă m-ai contacta.

Björn se lăsă pe spate pe bancă și își întinse brațele peste balustradă. Îl fixă pe Luke cu privirea.

— Gândul ăsta e chiar mai tulburător decât scenariul cu sinuciderea, spuse. Mi-e greu să văd care-ar fi motivul. Dacă ar fi să-mi dau cu părerea, aș miza pe faptul că cineva a vrut să-i fure banii. Ăsta e cam singurul scenariu plauzibil, după mine.

— Nu a dispărut nimic din apartament, toate-s la locul lor, spuse Luke ridicându-se.

Au coborât de pe barcă și au pornit spre ieșire.

— De cât timp vă cunoșteați? întrebă Luke.

— Din liceu. Eram de nedespărțit. Asta până când l-au momit cei cu Scientologia.

Luke se opri.

— Cultul, spuse el. Cât timp a făcut parte din sectă?

Björn se gândi puțin.

— Aveam optsprezece sau nouăsprezece ani când a început. Apoi, a renunțat la toate: sport, prieteni, petreceri. Nu știu exact când a părăsit cultul. Să zic patru, cinci ani mai târziu. După asta a revenit la normal și am început iar să stăm împreună. Nu mi-a povestit niciodată despre gruparea din care a făcut parte, însă după aceea a criticat mereu orice tip de religie.

Râse.

— Nu prea vorbea despre asta, dar nu făcuse niciun secret din faptul că părăsise cultul. La câțiva ani după asta, el și un alt „dezertor” au contactat niște ziariști și au organizat un eveniment în cadrul căruia și-au ars toate cărțile de scientologie. Au ajuns pe prima pagină în ziua aceea.

— Îi mai ții minte pe ceilalți implicați? întrebă Luke. Cum îl chema pe celălalt tip care a părăsit și el cultul?

Björn se scărpină în cap.

— La naiba, memoria mea nu mai e ca în tinerețe. Nu-mi amintesc, dar o țin minte pe una dintre fete: Anna Adams. Era o tipă drăguță, cu care am flirtat o perioadă, înainte să devină

scientolog la rândul ei. Locuiește în Copenhaga acum și lucrează în domeniul cinematografiei.

— Ai numărul ei?

— Nu, dar pot face rost cu ușurință de el, răspunse Björn. Așteaptă aici.

Dispăru într-un birou cu pereții de sticlă. Luke îl văzu așezându-se la calculator. Tastă ceva, păru că găsise ceea ce căuta, scrise ceva pe o bucată de hârtie și reveni.

— Avem niște clienți danezi, spuse el întinzându-i hârtia pe care era scris un număr de telefon. Am învățat cum să dăm de oamenii care locuiesc de cealaltă parte a strâmtorii Öresund.

17.

Karlskrona, 15 martie 1992

Peter puse două coli de hârtie pe masă în fața lui Jenny și a lui Daniel. Erau contractele. Câte unul pentru fiecare dintre ei.

— Sunteți complet siguri în această privință?

Peter își aprinse o țigară, se lăsă pe spate în fotoliul din piele maro, dădu afară fumul, expirând prelung, și așteptă să le audă răspunsurile.

Jenny se uită la Daniel, care stătea lângă ea în fața biroului masiv din lemn de stejar. Se aflau în aceeași încăpere în care avuseseră și ședințele de audit. Jenny avea impresia că era un fel de ceremonie. Parcă stăteau în fața preotului, pe cale să se căsătorească. Peter se îmbrăcase la patru ace pentru a marca importanța zilei. De regulă se îmbrăca oricum frumos, însă azi se străduise și mai tare și își pusese o eșarfă albastră din mătase pe care o îndesase frumos în gulerul unei cămăși albe, iar pe deasupra avea un pulover bleumarin și purta pantaloni reiați bej. Per total nu era o prezență marcantă, însă lor li se părea că avea atâta putere! Peter își împinse ochelarii în sus pe nas cu un gest elegant, căci îi alunecau adesea.

Daniel îi zâmbi lui Jenny.

— Da. Nu am nicio îndoială, nu-i așa, Jenny?

Amândoi se uitară la ea. Sinceră să fie, nu era pe deplin sigură că voia să semneze cu adevărat contractul. Nu se îndoia de scientologie sau de faptul că voia să fie auditată și să urmeze cursurile. Mai mult o deranja ideea de a-și limita complet timpul liber pe parcursul următorilor doi ani și jumătate. Mai avea multe alte lucruri pe care voia să le facă: echitație, cântat la pian, timp petrecut cu prietenii. Daniel era sigur pe deplin, și el fusese cel care o convinsese. După acea seară când își dăduseră seama că fuseseră rude într-o altă viață, Daniel fusese sigur că asta vrea. De atunci fusese pe deplin obsedat de mesaj, de cursuri și de cei din cadrul Bisericii. Voia și el să devină „Limpede”, la fel ca Peter și unii dintre ceilalți. Voia acea putere,

încrederea, voia ca acel țel să fie integrat în propria-i persoană la un nivel profund.

— Durează doar doi ani și jumătate, spusese Daniel într-o seară, pe când discutau despre asta. În cazul celor din Copenhaga, contractele stipulează un car de ani.

În schimbul muncii prestate pentru Biserica Scientologică, cei care semnau pe linia punctată beneficiau gratuit de toate cursurile pe care le punea mișcarea la dispoziție în Karlskrona. Și vorbim aici de niște cursuri costisitoare. În plus, mai primeau și multe ședințe de terapie, tot gratuit. În caz contrar, aceste ședințe costau sute de mii de krona.

— Ai dubii, Jenny? întrebă Peter.

Jenny își îndreptă spatele.

— Nu, doar că pare un pas important. Nu am deloc ezitări cu privire la asta, spuse ea arătând înspre zona unde erau sălile în care se țineau cursurile. Cu toate astea, eu fac echitație și cânt la pian în timpul liber, iar acum va trebui să renunț la asta.

Peter se rezemă de spătar și își împreună mâinile pe abdomen.

— Înțeleg de ce ești șovăielnică, spuse el. În esență, ți se cere să faci un sacrificiu. Însă nu-ți cerem să renunți la toate activitățile care-ți fac plăcere. Contractul prevede treizeci de ore de muncă săptămânal. Asta înseamnă o sută douăzeci de ore pe lună. Știi câte ore are o lună?

Jenny roși. Știa unde bate Peter.

— Nu știu pe de rost, zise ezitând.

— Șapte sute douăzeci, îi răspunse Peter imediat. Asta înseamnă că îți mai rămân șase sute de ore pentru somn, călărie, pian sau orice altceva mai vrei tu să faci.

Jenny se simțea idioată.

— O sută douăzeci de ore pe care le vei dedica viitorului omenirii, puse în balanță cu peste șapte sute douăzeci de ore, continuă Peter. Crezi că planeta e pe calea cea bună, Jenny?

Înainte să apuce să-i răspundă, continuă:

— Știi câte războaie au fost purtate de când s-a încheiat cel de-al Doilea Război Mondial, acum aproape patruzeci și șapte de ani?

Jenny clătină din cap. Voia ca discuția asta să se termine odată. Peter își răspunse singur la întrebare.

— O sută șaisprezece.

Făcu o pauză pentru un plus de dramatism, pentru a se asigura de impactul numărului menționat. Se îndreptă și își întinse brațele pe masă. O fixă pe Jenny cu privirea.

— O sută șaisprezece războaie. Organizația Națiunilor Unite a fost înființată pentru a nu se mai purta războaie. Vedeți și voi ce bine le-a mers, nu? Cel mai recent e Războiul din Irak, iar războiul civil din Iugoslavia probabil că se va agrava. Aș spune că planetei probabil că nu i-a mers nicicând mai rău decât în momentul actual.

Jenny se foi, stânjenită.

— Trebuie spus că țelul nostru nu-i să înlocuim ONU, continuă el zâmbind. Dar care e cauza principală a războaielor?

— Aș zice că e vorba despre diverși factori, răspunse Jenny nesigură.

— Oamenii, Jenny. Oamenii. Iar noi lucrăm cu oamenii, așa-i?

Jenny încuviință.

— Cu mințile lor, mai exact, adăugă Peter. Aici stă totul. Cineva care a fost supus engramelor pe parcursul tuturor vieților trăite va fi malefic în cele din urmă. E complet normal, de vreme ce engramele există pentru a ne proteja de lucrurile care ne amenință existența. Trebuie să evităm în mod inconștient situațiile care reprezintă o amenințare pentru noi. Problema e că, atunci când avem prea multe, în cele din urmă toate și toți din jurul nostru devin o amenințare, așa că pornim războaie. Engramele înseamnă că nu mai vedem diferențele, ori asta este însăși definiția inteligenței: capacitatea de a percepe diferențele.

Gata, Jenny auzise destule.

— Peter, nu-i nevoie să mai spui nimic, zise ea zâmbind, înțeleg.

— Bun. Vreau doar să mai adaug ceva, după care promit că închei predica. Dacă e să reușim să oprim toată nebunia asta, trebuie să începem chiar de la rădăcină. Avem mijloacele, căci le-am primit de la L. Ron Hubbard. Acum trebuie doar să ne asigurăm că facem ceva concret. Trebuie să-i facem pe cât mai mulți să-și atingă potențialul pe care-l au și să-i atragem de partea noastră. Fiecare persoană pe care o putem aduce cu noi în această călătorie este extraordinar de importantă și tocmai de aceea m-am îmbrăcat la patru ace azi. Pentru mine e o zi importantă. Sper că astăzi ni se alătură doi oameni care au

realizat ce este cu adevărat important și care sunt gata să-și suflece mânecile în vederea înfăptuirii celei de-a patra dinamici, și anume specia, zise el făcându-le cu ochiul amândurora.

Jenny se uită la Daniel, care o luă de mână.

— Peter, ești un negustor de primă mână, spuse cu un zâmbet larg. Eram convins de la început, dar acum sunt gata să semnez pentru toate viețile pe care le am de trăit.

Peter râse și se ridică în picioare.

— Ei bine, ce spuneți? Să scoatem pixul?

Se uită la Jenny când zise asta. Jenny realiză că orice ezitare pe care o simțise dispăruse ca prin minune.

— Da, să-l scoatem. Îmi pare rău că am ezitat, dar sunt pregătită 100%. Desigur că ne alăturăm vouă.

Peter scoase pixul scump, marca Parker. Îl puse pe contractul lui Daniel, desfăcu sticla de vin și umplu trei pahare așezate pe biroul masiv. Daniel luă pixul și semnă. I-l întinse lui Jenny, care făcu și ea același lucru.

— De regulă nu bem alcool pe-aici, spuse Peter zâmbind. Dar putem face o excepție în astfel de situații. Închin paharul în cinstea unei decizii înțelepte. Bun venit la bord! Acum haideți să salvăm planeta asta.

18.

Copiii urmau să se mai joace afară încă o jumătate de oră. La zece și jumătate avea să se asigure că toți cei șapte copii intră înapoi înăuntru. Cei mai mici urmau să fie schimbați, iar la 11 fără un sfert stăteau cu toții în cerc și aveau tot felul de activități. Svärd spera că va putea chiar de azi să prindă niște timp singur cu toți copiii după masa de prânz, când era ora de culcare.

Era îmbrăcat cu pantaloni scurți și cu tricou și le făcea vânt copiilor de doi și trei ani în leagăne, însă era oarecum distrat. Stătea între leagăne și îl împingea pe un copil cu dreapta și pe celălalt cu mâna stângă. Vremea era minunată, erau peste 26 de grade, asta deși era de-abia ora zece dimineața. Cei cinci copii din grupa cuprinsă între trei și șase ani se tot dădeau pe tobogan și nu aveau nevoie de supraveghere, căci se aflau pe micuțul teren de joacă împrejmuit cu un gard. Cu jumătate de oră înainte, Annika se dusese înăuntru să pregătească masa de prânz, care urma să fie servită la 11 și un sfert.

Era miercuri, a doua zi a lui în calitate de suplinitor la Grădinița „Stupul de albinuțe”. Avea senzația că Annikăi i se părea că se descurcă bine cu toți copiii și chiar se străduia din răsputeri să facă impresie bună. Luase inițiativa în repetate rânduri, se jucase mult cu toți copiii, se prostise cu cei micuți și se ocupase singur de momentele de la amiază când era vremea cântecelor. Voia să-i câștige încrederea Annikăi, ca să-l lase singur cu copiii când era ora somnului de prânz într-una din zilele următoare. Chiar avea nevoie de niște poze bune. Banii nu aveau să-i mai ajungă mult timp.

După interviul de succes de luni, petrecuse întreaga după-amiază și seara urmărind-o pe Maria Palm. Era o avocată de drept comercial în vârstă de patruzeci și cinci de ani, locuia singură pe strada Kungsholmsgatan, la numărul 24, într-o frumoasă clădire stil vechi, și lucra la un birou de avocatură aflat în clădirea World Trade Center, de lângă Gara Centrală. Începuse prin a suna la numărul de telefon al firmei și ceruse să i se facă legătura cu ea. Odată conectat mai departe, închisese

rapid. Era la serviciu. Mersese apoi pe jos până acolo și căutase biroul, aflat la etajul al patrulea. Era ora trei după-amiază când găsise un loc unde să aștepte, în holul răcoros de la intrare. Trebuia să treacă pe acolo ca să iasă din clădire, asta dacă nu cumva venise cu mașina la serviciu, însă elimină repede această posibilitate, căci femeia locuia la mai puțin de un kilometru depărtare.

Maria Palm lucra peste program. Se făcuse șapte și un sfert și trecuseră patru ore bune de când aștepta Svärd când aceasta coborî scările și ieși din clădire. O recunoscuse imediat din pozele pe care le văzuse pe site-ul firmei de avocatură. Arăta ca orice femeie de afaceri tipică: era îmbrăcată îngrijit, cu o bluză albă, sacou negru și o fustă strâmtă, neagră, care-i venea până la genunchi. Părea să fie în formă, iar părul șaten îi era prins într-un mic coc la baza gâtului. Avea trăsături destul de pronunțate, era machiată discret; per total, o femeie de afaceri stilată. Se îndreptă cu pași repezi spre vest, pe podul Kungsholms, iar Svärd o urmă, însă avu grijă să păstreze o distanță suficientă. Când era aproape de apartament, coti și intră în Hotelul Amaranten. Svärd traversă peste drum și aștepta vizavi de intrare. O zări prin vitrină cum se așază la bar și comandă de mâncare.

La ora zece ieși din hotel și parcurse cei câțiva zeci de metri până la apartamentul ei. A doua zi, Svärd se grăbise să ajungă la World Trade Center odată ce terminase programul la grădiniță. Aceeași rutină. Femeia făcuse exact același lucru: plecase de la serviciu imediat după ora șapte, apoi intrase la Amaranten și luase cina. Câteva ore mai târziu, se dusese acasă.

Svärd îi mulțumi stelei lui norocoase. După câte se părea, aceasta lua cina la Amaranten în fiecare seară.

Șirul gândurilor îi fu întrerupt de Annika, care tocmai ieșise și stătea în prag. Îi făcu din mână.

— Gustav, zi-le să vină înăuntru, strigă ea. E vremea să le schimbăm scutecele și să stăm cu toții în cerc, la activitate.

Svärd îi adună pe copii și îi aduse înăuntru. Îi schimbară pe cei doi micuți. Gustav mai schimbase scutece înainte, când fusese suplinitor la alte grădinițe din Småland, cu zece ani în urmă. I se părea dezgustător și încercase să evite treaba pe cât posibil, însă fusese nevoit s-o facă de câteva ori. Acum făcea mișcări

lente ca să vadă ce face Annika și să se ia după ea. Aceasta tot sporovăia despre o problemă pe care o avuseseră cu un părinte și nu-l observase pe Gustav cum îi copia mișcările.

— Ah, că veni vorba, spuse ea când termină procedura. Am niște treabă în centru la prânz. Crezi că te poți ocupa tu de servirea mesei? Totul e pregătit.

— Desigur, spuse Svärd. Nicio problemă. Cât timp vei lipsi?

— Cam o oră, o oră și jumătate cel mult, spuse ea uitându-se la ceas. A, da. Ar însemna să te ocupi și de ora de culcare. S-ar putea să-ți fie mai greu. Putem aștepta până când mă întorc.

— Nu, spuse Svärd. Mă ocup eu. Sunt doar șapte copii și oricum nu se vor culca toți, nu-i așa? Tu stai liniștită și rezolvă-ți treburile, lasă totul pe seama mea.

Annika se uită la el.

— Ești sigur? Mă grăbesc cât de mult pot.

Svärd o asigură că totul avea să fie în regulă și că nu era nevoie să fie stresată că nu ajunge înapoi la timp.

Puseră masa și aduseră mâncarea în mica sală de mese. Odată așezați toți copiii, Annika plecă. Svärd le ceru câtorva dintre copiii mai mari să-i ajute pe cei mai mici. Se duse apoi în camera unde dormeau copiii ca să o pregătească pentru ședința foto. Pe drum intră în camera de joacă și găsi două truse de doctor pe care le văzuse acolo mai devreme. Trase jaluzelele și mută saltelele într-un colț ca să aibă o zonă liberă chiar în mijlocul încăperii. Puse singura saltea rămasă pe mijloc. Scoase aparatul foto și o scară din debaraua în care erau ținute ustensilele de curățat. Așează aparatul pe scară, astfel încât să surprindă unghiul perfect, și ajustă setările. Lumina lustrei din tavan nu era bună și nici nu voia să folosească blițul. Se duse repede la geamul care dădea spre spatele clădirii, trase jaluzeaua, se întoarse la aparat și se uită prin obiectiv. Dacă îl mișca astfel încât copiii să fie luminați de fereastră, ar funcționa. Se duse la geamul care rămăsese descoperit. Se uită să vadă unde dădea: era o zonă cu pietriș care ducea spre un zid exterior, aflat de cealaltă parte a unui gard viu înalt. Nu era un loc pe unde să treacă lumea. Perfect.

Odată terminate pregătirile, se întoarse în sala de mese. Făcu o oprire la ușa de la intrare și o încuie ca să fie sigur. Majoritatea copiilor se ridicau de la masă. Cei mai mari strângeau farfuriile. Svärd îi duse pe cei doi copilași mici direct în camera de dormit,

ca să-i culce repede. Ceilalți cinci intrară fără să facă zgomot și întrebară de ce fuseseră mutate saltelele.

— M-am gândit să nu ne mai odihnim azi și să ne jucăm mai bine, spuse Svärd.

Copiii chiuiră și începură imediat să vină cu sugestii de jocuri.

Svärd ridică cele două genți de doctor.

— Azi eu aleg, spuse el. O să ne jucăm de-a doctorul.

Copiii fură de acord imediat, iar Svärd le dădu indicații.

— Ăsta nu-i orice fel de spital, zise. E un spital din Africa, unde e foarte, foarte cald. Prin urmare, nici pacienții și nici doctorii nu poartă haine. Sunt în pielea goală.

Se uită la ceas. Trecuseră cincizeci de minute de când plecase Annika. Mai avea doar patruzeci.

— Hai, repejor! Altfel s-ar putea să moară pacienții. Jos hăinuțele! Cine câștigă?

Erau trei fetițe și doi băieței, cu toții de patru și cinci ani. Băieții au fost cei mai rapizi și și-au dat jos hainele în câteva secunde. Una dintre fetițe nu putea să-și tragă rochița peste cap, așa că Svärd o ajută. Niciunul dintre copii nu părea să creadă că e straniu să se joace dezbrăcați. Nimeni nu protestă: tuturor li se părea că era un joculeț distractiv. Svärd adună repede hainele și le puse grămadă pe saltelele din colțul camerei. Simți cum îi bate inima nebunește când le văzu trupșoarele frumoase. Minunat. Erau atât de fine, inocente și naturale!

Alese repede un băiețel și o fetiță. Se asigură că erau cei mai frumoși. Fetița avea să fie pacienta, iar băiatul doctorul. Ceilalți stăteau în colț, pe saltele. O luă pe fetiță de mână, o duse la salteaua așezată pe podea în mijlocul camerei și îi spuse să se așeze pe o parte. O ajută el să stea cum trebuie, ca o femeie: picior peste picior, într-o poziție sexy. Fugi repede la aparat.

— Mai întâi îi pozăm pe pacienți. Asta fac cei din Africa pentru a vedea cât de bine se face pacientul după ce îi dă medicamente doctorul.

Focaliză repede aparatul și făcu mai multe poze, din diverse unghiuri. Copiii nu au făcut mofturi și l-au ascultat. Nici măcar nu trebui să ridice tonul la ei. Se mișcă repede și le făcu poze tuturor laolaltă, apoi fiecăruia în diverse poziții și, tocmai când se pregătea să încheie, câțiva copii arătară cu degetul înspre fereastra ale cărei storuri nu erau trase.

— Annika! Ne jucăm de-a doctorul! strigă una dintre fetițe, făcându-i din mână.

Svärd se uită la fereastră și o văzu pe Annika cum stă cu fața lipită de geam și cu palmele făcute căuș în lateral ca să vadă mai bine, fiind orbită de razele soarelui.

19.

Brolæggerstræde era o străduță paralelă cu Strøget, chiar în centrul Copenhagăi. Luke se opri la ușa de la intrarea uneia dintre clădiri și apăsă pe butonul de lângă plăcuța pe care scria „Anna Adams”. Făcu vreo doi pași înapoi spre stradă și se uită în sus. Era o casă cu trei etaje, țigle roșii și finisaje verzi în jurul ferestrelor. Se uită în jos. Un bărbat într-o jachetă sport albă care ținea o geantă pentru laptop în mână stătea lângă ușă și aștepta pe cineva.

Discuția pe care o purtase cu Anna Adams cu câteva zile în urmă se dovedise interesantă. Inițial, când răspunsese la telefon, părea vioaie și plăcută, dar când Luke se prezentase și o întrebase dacă îl cunoștea cumva pe Viktor Spandel, tonul i se schimbase: devenise precaut și tăios. Îl întrebase pe Luke dacă făcea parte din Biserica Scientologică și îi spusese că, în caz afirmativ, avea de gând să îi închidă.
Luke îi explică apoi că nu era scientolog, ci unul dintre cei mai buni prieteni ai lui Viktor, că acesta murise și că era de părere că moartea sa ar fi putut avea ceva de-a face cu Scientologia.

Inițial, Anna Adams nu scosese o vorbă. Apoi, îi spusese că nu vrea să discute despre asta la telefon și se întreba dacă s-ar putea întâlni. Hotărâseră că Luke urma să vină la Copenhaga să o vadă miercuri, în ziua de dinaintea înmormântării.

Luke se duse iar la ușă și mai apăsă o dată pe sonerie. De această dată, ușa scoase un clic, iar Luke intră.

Anna stătea la ultimul etaj, într-un apartament spațios. Pe plăcuță figura doar numele ei, așa că probabil locuia singură. Lăsase ușa crăpată. Luke bătu precaut și intră.

Anna Adams avea cam patruzeci și ceva de ani, păr șaten și creț și un chip care, pentru Luke, aducea cu o căprioară. Avea trăsături fine, ochi frumoși și un nas subțire și îngust. Purta un chimono verde, iar Luke distinse pe dedesubt o siluetă frumoasă și oarecum plinuță.

Se uită prin apartament și constată că viața Annei Adams se învârtea în jurul activității sale profesionale. Pereții erau acoperiți cu diverse afișe de filme înrămate. Anna îl pofti pe

Luke să o urmeze spre bucătărie, unde pregătise ceai și sandviciuri. Pe un perete era un afiș cu două mâini care desfăceau nasturii rochiei unei femei. Luke recunoscu filmul, căci îl văzuse cu mulți ani în urmă, în perioada când încerca să învețe limba. Se numea *All Things Fair* („Lecții de dragoste”).

Luke luă loc, iar Anna îi umplu cana cu ceai și-l pofti să ia din sandviciuri. Lui Luke nu-i prea era foame. În zona mesei plana un miros de picioare transpirate. Anna îl văzu că ezită.

— Miroase de la Old Ole, zise râzând și luă unul dintre sandviciurile cu brânză și îl duse la nas. Miroase oribil, dar e cea mai bună brânză pe care am mâncat-o în viața mea. Trebuie să o încerci.

Îi întinse tava pe care erau aranjate sandviciurile, iar Luke luă unul. Respirând doar pe gură, îl înfulecă repede pe tot. Nu era atât de rău pe cât mirosea.

— Să mă ierți dacă am părut cam rece la telefon, spuse Anna. Am părăsit cultul acum mai bine de douăzeci de ani, dar încă mă mai contactează uneori și încearcă să mă convingă să mă alătur iar lor. Am încercat să uit acei ani și nu mai vorbesc niciodată despre perioada aia cu nimeni.

— Cât timp ai fost scientolog?

— Vreo doi ani. Aveam doar șaptesprezece ani când am urmat primul curs. Ulterior, m-au atras treptat și, cam un an mai târziu, am început să lucrez pentru ei.

— Viktor a fost și el implicat în aceeași perioadă?

— Da, făcea parte din cercul cel mai intim și era deja membru de câțiva ani înainte ca eu să încep, spuse Anna. N-am fost oricum membră atât de mult timp ca Viktor, și nici la fel de dedicată.

— Cercul intim?

— Da, eram vreo douăzeci și cinci de tineri membri, unii foarte pasionați de cauză, iar alții mai puțin. Dar mai era un grup mai mic, în care erau, să zic, vreo zece oameni, cu toții apropiați ai englezului care înființase toată mișcarea. Era văzut ca un guru, ba chiar lucrase cu L. Ron Hubbard, fondatorul, pe la sfârșitul anilor ’60. Se aflase pe vasul de croazieră al lui Hubbard, cu care făcuse înconjurul lumii pentru a le transmite oamenilor mesajul său. Faptul că unul dintre cei care făcuseră parte din mișcare chiar de la început se stabilise în Karlskrona era mare lucru. Cu toții voiam să facem parte din cercul său de

apropiați, însă doar câțiva membri aleși au fost invitați. Erau cei care ajunseseră suficient de departe în parcursul lor de deșteptare spirituală, așa îi ziceau. Viktor se număra printre ei.

Vorbise rapid și se opri tot la fel de brusc. Luă tava și i-o întinse lui Luke. Când s-a aplecat, chimonoul i s-a desfăcut, lăsându-i la vedere sânii mari și dezgoliți.

— Mai ia, spuse Anna, apoi se uită în jos și se prefăcu surprinsă.

Se ridică fără să-și încheie chimonoul.

— Ups, zise, uitându-se la Luke. Sper că nu ți-a stricat apetitul, spuse râzând. Poate mai vrei și alt fel de pâine? Niște bulci daneze mari și voluptuoase? Măcar aduc mai mult cu niște bulci decât cu niște urechi țuguiate, așa-i?

Râse cu poftă la imaginea creată, puse tava pe masă și-și încheie chimonoul. Luke mai luă o tartină, de astă dată unsă cu un strat gros de paté și cu felii de castravete murat pe deasupra.

— Cred că am să mă rezum la paté și murături, zise. Sper că nu te-am jignit.

— A, nicio problemă, zise Anna. Aveam și eu o poftă, dar putem relua altă dată.

Râse iar și se așeză.

— Probabil că locuiesc în Danemarca de prea mult timp. Unde rămăsesem?

Luke luă o gură și își drese apoi gustul cu niște ceai.

— Ai spus că era un cerc de apropiați din care făcea parte și Viktor, spuse el. Ai mai zis și că lucrați amândoi pentru cult. Ce făceați, mai exact?

— În principal, datoria noastră era să atragem mai mulți membri. Mergeam prin oraș și încercam să recrutăm oameni, țineam cursuri simple gratuite sau care aveau costuri infime, pe teme de comunicare, eficacitate, dezvoltare personală, chestii din astea.

— Care era rolul lui Viktor?

Anna se opri și închise ochii. Părea că încearcă să acceseze amintiri.

— Hm… Își încheiase perioada de recrutare… Cred că ținuse și o serie de cursuri și era auditor instruit, adică un fel de terapeut. Cred că și conducea chiar el multe ședințe de terapie.

— Despre ce erau ședințele astea?

— O, e un amestec între psihologia tradițională și teoriile privind reîncarnarea, răspunse Anna. Era vorba despre faptul că ajungi la un nivel supraomenesc și dobândești calități supranaturale. Era tentant și prezentat într-o formă foarte isteață, care te atrăgea. Era ușor să păcălești persoanele naive.

Tăcu. Luke nu zise nimic, așteptând-o să continue.

În cele din urmă, întrebă:

— Crezi cumva că în urma întregii tărășenii cineva ar fi vrut să-l omoare pe Viktor două decenii mai târziu? Avea dușmani?

— Viktor era plăcut de toată lumea, spuse Anna. Mi-e greu să cred că era certat cu cineva. Desigur că ar putea avea de-a face cu cercul intim din care făcea parte, dar pare a fi prea de tot. Au trecut atâția ani, totuși!

— Ce făceau ei, mai exact?

— Totul era foarte clandestin, așa că sincer nu știu. Era un fel de proiect. Noi, cei care nu făceam parte din acel grup select, discutam și ne dădeam cu părerea. Toată lumea voia să fie inclusă, iar mulți au încercat să demonstreze că erau și ei capabili. Cu toate astea, doar câțiva au primit invitație. Știu doar că toți cei care făceau parte din acel grup urmau să se mute într-un sat de la marginea orașului. Câțiva deja o făcuseră, mai exact englezul și prietena lui. Dacă nu mă-nșel, grupul chiar le-a construit o casă acolo. Oricum, nu toată lumea a avut șansa să se mute până când s-a năruit toată treaba.

— Năruit?

— Da. Eu părăsisem cultul și mă mutasem deja din Karlskrona la acea vreme. Intrasem la cinematografie și mă mutasem la Stockholm. Însă am auzit că o fată, membră la rândul ei, murise din cauza unei boli, iar asta a dat naștere zvonului cum că proiectul lor clandestin ajunsese până aici, la Copenhaga, unde se află și Centrul european al Bisericii Scientologice. Într-o zi, poliția scientologică a făcut o razie în Karlskrona, iar întreaga tărășenie a ieșit la iveală. Era clar ceva de natură eretică, ceva care venea în contradicție cu politicile mișcării scientologice. Știu că unii care fuseseră implicați la rândul lor au fost obligați să curețe centrele Bisericii drept pedeapsă. Toată treaba a fost oricum mușamalizată. Mă bucur că am scăpat întreagă.

Anna tăcu iar, luă o tartină și stătu așa, cufundată în propriile gânduri.

Luke tăcea și el.

— A, da, spuse după câteva clipe. S-a mai întâmplat ceva oribil tot legat de întreaga desființare a grupului. Unul dintre tipii care făceau parte din cercul intim s-a sinucis.

— A avut legătură cu razia?

— Cred că da, dar nu-s sigură. Oricum, cred că s-a întâmplat cam în aceeași perioadă. Vai, nu-mi amintesc! Nu mai știu dacă a avut de-a face cu razia sau cu ce se petrece acum. Știu doar că unul dintre ei s-a sinucis. Oricum, a fost groaznic.

— Mai ții minte cum îl chema?

Luă o gură de ceai.

— Cum l-o fi chemat? încerca ea să-și amintească. Nu, din păcate nu-mi vine. Habar n-am.

— Mai ții legătura cu vreun membru? întrebă Luke.

— Deloc. Nu m-am văzut cu nimeni în toți acești ani.

— Mai ții minte numele celor care făceau parte din acel cerc select?

Fruntea Annei se încreți.

— Acum trei ani, după vreo două producții cinematografice foarte intense, m-am extenuat destul de tare, spuse ea. M-a cam lăsat memoria, însă îmi amintesc câteva.

— Ai putea, te rog, să mi le scrii pe o foaie?

— Desigur, spuse Anna, ridicându-se și luând un carnet și un pix din bufetul vechi și frumos decorat.

Se așeză iar și scrise repede două nume.

— Ăștia doi, Peter și Fredrik Ek, erau frați, dar cel mic, Peter, ocupa o funcție de conducere.

Mai scrise încă trei nume, la fel de rapid.

— George Knightly era englezul, iar pe iubita lui o chema Maria Palm. Îmi amintesc acum că am ținut legătura cu Maria.

Clătină din cap, ca și cum se mustra pe sine.

— Cum de-am uitat? Maria s-a mutat la Stockholm, a făcut Dreptul, iar acum e avocat de drept comercial. S-a ocupat de drepturile de autor pentru una dintre producțiile la care am lucrat acum câțiva ani. Am vorbit puțin la acea vreme.

Se uită în jos la foaia de hârtie și-și mai aminti un nume.

— Max Billing! spuse triumfător. Numele ăsta e special, desigur că mi-l amintesc.

Își duse pixul la gură și încercă să-și aducă aminte și alte nume.

— Vai, le văd chipurile în minte, dar nu-mi vin numele, zise ea. Îmi amintesc doar niște prenume: Åke și Jenny. Mai erau și alții, cel puțin doi, poate trei.

Scrise cele două prenume, apoi rupse foaia din carnet și i-o întinse lui Luke.

Luke se uită la nume și nu recunoscu niciunul, cu excepția unuia, dar nu era sigur de unde îi era cunoscut: Max Billing.

— Ce-mi poți spune despre tipul ăsta, Max Billing? o întrebă pe Anna.

— Ei bine, ce să-ți zic, spuse ea lent. Era cu câțiva ani mai mare decât mine. Cred că era prieten bun cu Viktor, dar nu prea mai țin minte altceva.

Deodată, Luke își aminti unde mai văzuse numele: sâmbătă, pe rezervarea de avion de la Viktor de acasă. Hârtiile se aflau pe biroul prietenului său. Max Billing urma să meargă și el cu Viktor la Kaliningrad, în două săptămâni.

Când Luke plecă de la Anna Adams și ajunse iar pe strada Brolæggerstræde, își scoase telefonul din buzunar. Aruncă o privire înspre geamurile ei și o văzu uitându-se la el. Când îi surprinse privirea, își desfăcu puțin chimonoul, duse o mână la ureche de parcă ar fi vorbit la telefon și rânji. Luke zâmbi, îi făcu din mână și porni spre gară ca să ia trenul înapoi spre casă.

Sună la Informații și făcu repede rost de numărul de telefon al lui Max Billing. Era o singură persoană cu numele acesta în întreaga țară, mai exact în orașul Olofström din provincia Blekinge. Max Billing avea două numere de telefon: unul privat și unul al societății sale, o firmă care se ocupa de sisteme de securitate. Luke sună la ambele, dar nu răspunse nimeni. Lăsă câte un mesaj și-l rugă pe Max să îl sune înapoi. Pe când se afla în tren, o căută pe Google pe avocata Maria Palm și o găsi repede. Era singura persoană din Suedia cu acel nume și care era avocat. Aceasta era avocat de drept comercial și lucra la o firmă mare de avocatură din Stockholm. Când trenul opri la Karlskrona, sună la firma de avocatură și ceru să i se facă legătura cu Maria Palm.

— Vă fac legătura cu secretara Mariei, spuse recepționista.

Aceasta răspunse rapid și îl informă pe Luke că Maria era în vizită la un client și că, după aceea, avea să fie prinsă într-o ședință cu partenerii până la ora șapte.

— Îmi puteți da numărul ei de mobil? întrebă el.

— Sunteți un client de-al Mariei?

— Nu, dar e urgent.

— Înțeleg atunci că e ceva personal. Ei bine, chiar nu vă pot da numărul ei, din păcate, spuse secretara. Dar pot să îi dau ei numărul dumneavoastră mâine la prima oră când vine la birou. Puteți, de asemenea, să sunați mâine la ora unu, căci are o fereastră de cincisprezece minute până când intră într-o ședință. Nu mai are nimic liber mâine.

Luke îi spuse că va suna la ora unu a doua zi și încheie apelul. Pe drum spre casă, încercă iar cele două numere ale lui Max Billing. Niciun răspuns.

20.

Trummenäs, 23 august 1992

— Suntem asediați.

George îi adunase pe toți în fața sa. În acea duminică, veniseră neobișnuit de mulți oameni să ajute la construirea casei în care urmau să locuiască George și Maria. Cincisprezece scientologi din Karlskrona înfierbântați și transpirați luau acum o pauză binemeritată și stăteau în fața casei principale, care era aproape gata să fie locuită.

Era o duminică însorită, luminoasă și aridă, iar Jenny de-abia aștepta să înoate în mare, căci așa le era obiceiul după fiecare zi de lucru. Munciseră toată vara: săpaseră, turnaseră ciment, ridicaseră zidurile, bătuseră cuie și zugrăviseră. George nu era tâmplar, dar din grup făceau parte mai mulți care chiar se pricepeau la asta. El și Maria cumpăraseră un teren de la fermierul care deținea aproape întreg arealul Trummenäs Udde, un cartier din arhipelagul aflat la 14 km est de Karlskrona. Era o zonă separată de terenul de golf și de partea în care se aflau toate cabanele închiriate pe timp de vară, situată pe un drum înfundat, ascunsă privirii grație unei pădurici.

Jenny era transpirată și încălzită și se ținea de Daniel. Lângă Daniel stătea Åsa, sora lui, și ea scientolog. Åsa avea douăzeci și unu de ani, fiind cu un an și jumătate mai mare decât fratele său. Daniel o convinsese cu două luni în urmă să urmeze un curs de comunicare. Îl finalizase în timp record și apoi se dedicase mișcării trup și suflet. Crezuse repede tot ceea ce se vehicula în cadrul Bisericii. Semnase contractul după două săptămâni, începuse să lucreze pentru centru și deja depunea eforturi din greu în ceea ce privea procesul de auditare. Jenny se declarase puțin îngrijorată referitor la faptul că Åsa se implicase atât de tare, însă Daniel o liniștise. Åsa era foarte importantă pentru el; erau ca gemenii, foarte apropiați, iar Daniel nu o mai văzuse niciodată pe sora lui atât de entuziasmată și de fericită. Cu doi ani înainte căzuse într-o depresie puternică și încercase să se sinucidă. Scientologia părea să-i fi adus un plus de energie

și de putere și era lesne de văzut diferența în comportamentul ei.

Jenny se bucura că ea și Daniel se mutaseră deja în Trummenäs. George îi încurajase pe câțiva mai apropiați din grup să se mute acolo din două motive deosebite – unul avea să fie dezvăluit ulterior. Celălalt motiv era acela că Biserica Scientologică avea dușmani puternici, iar dacă își clădeau comunitatea într-un singur loc, aveau și ei să devină mai puternici la rândul lor. George numea această comunitate „Sediul Trummenäs”.

Jenny și Daniel erau cel de-al treilea cuplu care se mutase acolo. Doar cuplurile George-Maria și Max-Camilla locuiau acolo de mai mult timp decât ei – câteva săptămâni, nu mai mult. Jenny știa că mulți alții încercaseră cu greu să pună mâna pe locuințe sau pe parcele de teren, însă nu se găseau lesne. În Trummenäs erau vreo trei sute de reședințe permanente, dar numărul de cabane închiriate pe timp de vară sigur era triplu. De când fusese construit terenul de golf cu câțiva ani înainte, crescuse considerabil și interesul oamenilor de a se muta aici.

Casa pe care o închiriaseră ea și Daniel se afla la mai puțin de un kilometru de cea a lui George și a Mariei și era din cale afară de drăguță. Era o căbănuță roșie, proaspăt renovată, construită la începutul secolului XX. Avea tavane joase și doar două camere, dar se potrivea perfect necesităților cuplului. Locuiau acolo de doar trei săptămâni, dar deja se simțea ca acasă. Desigur, probabil că vara era oricum mai plăcut traiul aici, era conștientă de asta. Avea să fie mai greu odată cu venirea iernii. Căbănuță se afla la periferia vestică a cartierului Trummenäs Udde și era complet expusă vânturilor glaciale care bat dinspre sud-vest, din direcția Mării Baltice. Însă casa era termoizolată, așa că probabil nu aveau să fie probleme.

— După cum poate știți și voi, una dintre membrele noastre „publice” este nemulțumită de procesul de audit, continuă George. Aceasta a contactat un avocat care solicită rambursarea completă, plus plata daunelor. Dacă nu plătim, vom fi dați în judecată.

„Publicii” era un termen folosit de scientologi pentru a face referire la cei care nu lucrau pentru Biserică, însă plăteau pentru cursuri și auditare.

George îi relată grupului întreaga poveste. Persoana care amenința cu acțiunea în justiție era Julia. Aceasta era studentă la Facultatea din Växjö și avea probleme la școală. Într-un weekend, pe când venise acasă, la Karlskrona, ajunsese la ei prin intermediul testului de personalitate. Peter o convinsese că Dianetica și auditul o vor face mai inteligentă și îi vor spori capacitatea de a se concentra, și îi vânduse cursuri de audit în valoare de 43.000 de krona. Apoi, o însoțise la bancă pentru a lua un împrumut care să o ajute să-și plătească ședințele de audit. Funcționarului de la bancă i-au spus că banii aveau să fie utilizați de Julia pentru a urma cursuri de pregătire în vederea ocupării unor funcții de conducere. Tânăra reușise să obțină întreaga sumă, toți cei 43.000, grație lui Peter.

Inițial, Julia crezuse că procesul de audit o ajuta. Cu toate acestea, nouă luni mai târziu, când s-a încheiat, ceva s-a întâmplat. Întrerupsese orice contact cu Centrul, nu mai luase legătura cu ei de vreo două luni, și nimeni nu reușea să dea de ea.

Acum iată că primiseră o solicitare de la un avocat care scria că Julia fusese înșelată, că de fapt starea i se înrăutățise, ba mai mult, că tot timpul alocat activităților scientologice însemnase că rămăsese și mai în urmă cu studiile. Avocatul respectiv mai scria și că Julia suferea de un tip de tulburare bipolară mai puțin sever, că urmase un tratament cu trei ani în urmă și că ședințele de terapie pe care le cumpărase de la Biserica Scientologică îi înrăutățiseră boala. Toate acestea erau confirmate de psihiatrul Juliei, care efectuase o analiză și care atesta faptul că starea ei se înrăutățise de când era implicată în scientologie. Documentul avea anexată și o copie a atestării în cauză. Avocatul solicita rambursarea banilor de către Biserica Scientologică, precum și plata unor daune în valoare de 90.000 krona Juliei. În caz contrar, avocatul avea să intenteze acțiune în justiție.

George tăcu și privi întreg grupul adunat în fața sa, pentru ca aceștia să-i poată digera vorbele. Era prima dată când Jenny îl auzise pe George vorbind atât de mult și pe un ton atât de serios. Era deja ia curent cu majoritatea lucrurilor spuse de George, însă nu și cu privire la ultima parte cu solicitarea trimisă de avocat. Julia și Jenny discutaseră mult de câteva ori pe când aceasta din urmă venea la Centru. Inițial, Julia era foarte

optimistă, însă, spre final, îi spusese lui Jenny de câteva ori că nu i se părea că are loc vreo schimbare. Cu toate astea, Jenny nu crezuse că era atât de serioasă treaba.

Nimeni nu spunea nimic. Cu toții se uitau la George, care își luă calm pipa, o umplu cu tutun și o aprinse.

— Am demarat o anchetă internă cu privire la aspectele care au luat o turnură greșită, spuse el. Camilla, cea care a auditat-o pe Julia, a fost acum declarată „Persoană-problemă”. În timpul verificării de securitate nu a realizat faptul că Julia avea un istoric de boli psihice. În plus, vreme îndelungată, rezultatele sale nu au fost favorabile și, după câte se observă, nu e alături de noi astăzi. A fost înscrisă într-un program de etică pentru a i se remedia starea și a putea solicita reintegrarea în grup. Timp de trei luni, va învăța câte trei ore pe seară și va face curățenie în clădirile noastre timp de două ore. Nu are voie să facă nimic în afară de asta.

Persoană-problemă, își zise Jenny în sinea ei. De când lucra ea la centru, niciunul dintre colegii săi nu ajunsese pe o poziție atât de joasă în ierarhia etică ce presupunea douăsprezece trepte. Fusese calificată drept „Urgență” de câteva ori, în urma obținerii unor statistici nefavorabile în ceea ce privește norma de cărți vândute. Timp de câteva săptămâni se plasase chiar pe treapta supremă, și anume „Puterea”.

Acum veni rândul lui Peter să ia cuvântul.

— Am parcurs notele din timpul procesului de audit. E destul de evident faptul că Julia este o PSP. Tatăl ei se află în spatele întregii chestii: el e clar un FI și propun să mă duc să discut cu ea ca să o fac să înțeleagă toate acestea. Aș vrea să o iau pe Jenny cu mine, căci ea și Julia au fost prietene.

Jenny urmase recent un curs creat de L. Ron Hubbard referitor la aspecte privind etica și știa foarte bine despre ce era vorba. O PSP, adică o „potențială sursă de probleme”, e o persoană care ar putea reprezenta o problemă pentru Biserica Scientologică sau pentru ea însăși, întrucât respectiva persoană se află sub influența unui FI, adică a unui „factor inhibitor”, un psihopat. Jenny aflase că 17,5 dintre oameni erau PSP, iar 2,5 erau FI. Cei îndeajuns de ghinioniști să aibă alături un FI deveneau stresați, făceau greșeli, se îmbolnăveau sau erau predispuși la accidentări. Dacă aveai toane și ți se schimba brusc dispoziția, ăsta era un semn că erai o PSP. Astfel de oameni puteau vorbi

cu entuziasm despre experiența de audit pentru ca mai apoi, a doua zi să fie deprimați, gândindu-se că mai bine cer banii înapoi.

— Mi se pare a fi o idee bună, spuse George. Ce părere ai, Jenny?

Jenny nu era deloc încântată de faptul că trebuia să facă asta. Nu se simțea confortabil în astfel de situații și ar fi preferat ca cineva cu mai multă experiență să îl însoțească mai degrabă pe Peter. Însă, conform regulilor nescrise, era de neconceput să refuzi ordine dacă nu aveai un motiv excepțional de bun pentru asta.

— Nicio problemă, zise ea. Desigur că vin cu tine.

S-au dus la Växjö chiar a doua zi. Peter îi ceruse lui Jenny să o sune pe Julia și să încerce să stabilească o întâlnire, fără însă a-i spune că venea și Peter. Nu se simțise deloc bine că mințea, dar nu avusese cum să contracareze argumentul lui Peter.

— Știu că pare greșit, îi spusese. Dar trebuie totuși să te gândești la motivul pentru care facem asta. Depunem eforturi pentru a salva omenirea. Julia se află sub influența unui FI și, după cum bine știi, aceștia nu se dau în lături de la nimic ca să oprească forțele binelui care activează în lume. Ea nu conștientizează asta, așa că depinde de noi să o ajutăm.

După îndelungi ezitări, Julia fusese de acord să se vadă cu Jenny și conveniseră asupra unei ore luni seară, la o zi după întrunirea de la Trummenäs.

Julia avea douăzeci și trei de ani, era o fată solidă, cu păr fin, deschis la culoare, ce îi ajungea până la umeri. Când deschise ușa apartamentului său de cămin aflat în zona Teleborg din orașul Växjö și dădu cu ochii de Peter, care stătea în prag lângă Jenny, rămase șocată. Încercă să le închidă repede în nas, dar Peter blocă ușa cu piciorul.

— Julia, vrem doar să vorbim cu tine, spuse el. Doar comunicarea e soluția tuturor problemelor. Știi și tu asta.

Julia îi aruncă o privire plină de furie lui Jenny.

— M-ai păcălit, îi spuse, deschizând ușa și întorcându-se înapoi în apartament.

Jenny îl urmă pe Peter înăuntru ca un cățel cu coada între picioare. Julia se așezase pe canapea în camera de zi și se uita în jos la măsuța de cafea. Peter și Jenny luară loc în câte un fotoliu.

Discutară timp de două ore. Mai exact, Peter vorbi timp de două ore. Julia stătea neliniștită și abia scotea două vorbe. Nici Jenny nu zicea nimic. Îi era rușine, asta deși știa că Peter avea dreptate.

Peter reuși să o facă pe Julia să recunoască faptul că, într-adevăr, tatăl ei fusese cu ideea tocmirii avocatului și a solicitării scrise, și o ajută, de asemenea, pe aceasta să înțeleagă că era pe deplin capabilă să ia decizii cu privire la propria viață în temeiul legii. Îi ținu o predică îndelungată despre FI și PSP și, când plecară pe la opt seara, Peter avea în buzunarul interior al sacoului o scrisoare semnată de Julia. Scrisoarea îi era adresată avocatului și îi cerea să își retragă solicitările. Peter stătuse lângă Julia și îi spusese exact ce să scrie.

21.

Două secunde. Atât a avut Svärd la dispoziție ca să ia o decizie. Realiză că prima reacție instinctivă a Annikăi va fi să dea buzna ca să-i salveze pe copii de el. Exista posibilitatea ca, pe drum, să sune la Poliție, dar nu o credea atât de isteață încât să facă asta. Voia să o aducă înăuntru, iar pentru asta trebuia să descuie ușa de la intrare înainte ca ea să ajungă acolo. Fugi cei nouă metri până la ușă, uitându-se totodată pe geam pe când descuia ușa. Nu o văzu încă. Probabil că abia venea de după colțul clădirii. Se întoarse repede în camera de dormit, închise ușa și le zise copiilor să înceapă să se îmbrace și să se așeze pe saltelele din colț. El se duse la peretele de lângă ușă și așteptă. După zece secunde, auzi ușa de la intrare deschizându-se. Se pregăti. Ușa fu deschisă brusc, iar Annika dădu buzna în cameră.

— Ce faci…

Nu apucă să ducă fraza la capăt, căci Svärd îi dădu un pumn din lateral, direct în tâmplă. O lovi cu putere și resimți durerea din articulațiile degetelor la contactul cu osul temporal. Avea senzația că-și rupsese ceva. Annika își pierdu repede cunoștința și căzu ca un sac de cartofi pe mocheta groasă care acoperea întreaga podea. Copiii țipară, iar două fetițe izbucniră în plâns.

— Nu ești un nene de treabă, spuse unul dintre băieței. De ce ai lovit-o?

Svärd nu răspunse. Se așeză în fața Annikăi, o apucă de subsuori și începu să o târască spre ușă.

— Îmbrăcați-vă, așezați-vă pe saltea și stați aici până când mă întorc, le zise copiilor.

O scoase pe Annika din cameră, închise ușa cu piciorul și continuă să o târască pe hol. Odată ajuns la birou, femeia scoase un geamăt. Svärd își dădu seama că era pe cale să se trezească și se grăbi să o bage în cameră. O așeză pe spate pe jos și închise ușa. Când se întoarse, văzu că își recăpătase cunoștința și se ținea cu mâna dreaptă de tâmpla în care o lovise. Annika îl privea speriată și confuză. Svärd își dădu seama că femeia nu înțelegea ce se petrece.

Înainte să apuce să spună ceva, se așeză peste ea, se aplecă și o apucă bine de gât cu ambele mâini, apăsând cu degetele mari pe trahee cu toată puterea. Annika se panică atunci când își dădu seama ce făcea. Încercă să țipe, dar reuși doar să scoată un cârâit. Îl apucă de mâinile acoperite de mănuși și încercă să le tragă la o parte de pe gâtul ei, dar Svärd era prea puternic. Începu să se zvârcolească și încercă să-l lovească. Încercă să-l lovească peste față, dar Svärd își reajustă poziția trunchiului fără a slăbi strânsoarea, cu ambele mâini în extensie. Ochii Annikăi deveniră tulburi și roșii, iar după treizeci de secunde Svärd simți cum i se pierde puterea. Încetă să se mai opună. Svärd o privi în ochi și urmări cum viața se scurge din trupul femeii. Ochii ei deveniră rigizi și goi. Nu slăbi strânsoarea timp îndelungat, deși avea senzația că se terminase oricum.

Se ridică și ieși repede din birou. Luă cheia din broască și încuie ușa, pentru că nu voia ca micuții să o vadă pe Annika zăcând moartă pe jos. Puse cheia pe raftul unde stăteau șepcile copiilor și se duse înapoi în camera unde se aflau aceștia. Copiii se îmbrăcaseră și stăteau cuminți și tăcuți pe saltele, exact cum le poruncise el. Își luă aparatul foto și îl puse înapoi în ghiozdan.

— Copii, s-a încheiat, le spuse el. Vă puteți juca singuri în camera de joacă până când vine un adult să vă ia.

Era 12 jumătate când plecă de la grădiniță și porni pe jos spre hotel. Ulterior, se instală și reacția: își simțea picioarele de parcă erau din gelatină și respira scurt și tensionat. *Doamne, cum s-a dus totul dracului,* își zise în sinea lui. *Nu era nevoie să o omor, puteam doar să fi fugit. Oricum nu lăsasem nicio urmă. Futu-i, futu-i, futu-i!* înjură în gând tot drumul.

Odată ajuns la hotel, își mai recăpătase stabilitatea. Își puse pălăria și ochelarii de soare și urcă direct în cameră, fără să se uite deloc spre recepție.

În cameră, se spălă de vopseaua neagră din păr și se bărbieri. Își scoase lentilele colorate, făcu duș și se schimbă, își puse pantaloni eleganți și o cămașă albă cu guler. Când termină pregătirile își scoase aparatul și transferă toate pozele pe calculator. Era foarte mulțumit de rezultate. Lumina de la fereastra din camera de dormit le conferea pozelor o atmosferă specială și delicată, care sporea caracterul senzual. Probabil va putea crește prețul până la aproape nouă sute de krona bucata.

Cu puțin noroc, putea aduna treisprezece mii de krona chiar din prima rundă de vânzări.

Timp de două ore alese pozele cele mai bune, le decupă, ajustă coloritul și le salvă și în alb-negru. Unii cumpărători preferau pozele alb-negru, iar acestea ieșiseră foarte bine fără culoare. Încarcă pozele în Galeria sa, le trimise un e-mail celor mai dedicați clienți și le spuse că avea articole de calitate superioară de vânzare. Luă apoi gentuța cu medicamente, găsi pipeta și o umplu cu o cantitate decentă de sedativ Theralene. Puse pipeta într-un tub de sticlă și-l băgă în buzunarul interior al jachetei sale sport. Verifică dacă avea tot ceea ce îi trebuia în geanta neagră de laptop, își puse jacheta și porni pe jos spre Hotelul Amaranten. Avea suficient timp, așa că nu se așeza imediat la bar. Luă câteva reviste și se așeză comod într-unul dintre fotoliile din holul principal. Se hotărî să meargă la bar la ora șase și jumătate. Dacă estimase corect, Maria Palm avea să intre pe ușă puțin după ora șapte. El urma să se asigure că se așeza lângă el.

Femeia era ca un ceasornic. Exact la ora șapte și 17 minute, Maria Palm lua loc mereu pe unul dintre scaunele înalte de la bar. Svärd se așeză pe locul obișnuit al femeii și își puse unul dintre ziare pe scaunul pe care stătea aceasta de obicei ca să semnaleze faptul că era ocupat. Stătu și urmări intrarea, iar când Maria Palm își făcu apariția la bar și văzu că toate locurile erau ocupate, își luă repede ziarul și-i zâmbi larg.

Svärd știa că va comanda de mâncare, așa că se asigură că face la fel și el, pe un ton ridicat și folosind un dialect puternic specific zonei Småland; își comandă o porție de pâine prăjită cu salată de creveți cu maioneză și icre și o bere. Știa că dialectul respectiv, specific zonei sudice Småland, era destul de asemănător cu cel din Blekinge, așa că se gândi să riște în speranța că-i va atrage atenția Mariei. Femeia comandă o salată Caesar și un pahar de vin alb. Se întoarse apoi spre el.

— Accentul tău îmi pare cunoscut.

Mușcase momeala.

— Sunt de la granița dintre Småland și Blekinge, îi răspunse el. Ești de prin zonă?

— Karlskrona, zise ea.

— A, ce simpatic! spuse Svärd. Acolo locuiesc acum.

Îi întinse mâna.

— Tord Gustafsson.

Maria dădu mâna cu el și se prezentă.

— Unde mai exact în Karlskrona locuiești? întrebă ea.

— Pe insula Sturkö. Stau singur într-o structură micuță, pe care am renovat-o.

Maria râse.

— Sună interesant. Ce fel de structură?

— Pare mai interesant decât e în fapt, îi zise el. E o fostă baracă militară pe care am refăcut-o și am transformat-o într-o vilă. E un loc excelent, aflat la doar cincizeci și ceva de metri de mare.

— Vai, marea, spuse Maria. De când stau aici tânjesc după ea. Desigur că avem deschidere și aici la mare, dar e mult mai complicat să ajungi la locurile spectaculoase și mai puțin cunoscute.

Barmanița le aduse vinul și berea.

— Să bem pentru Karlskrona, spuse Svärd, închinând paharul și luând o dușcă generoasă.

— Ce faci aici în metropolă în mijlocul verii? îl întrebă Maria.

— Am venit pentru serviciu. Am o firmă de consultanță în domeniul IT.

— Ai clienți care au nevoie de consultanță chiar în mijlocul vacanței de vară?

— Operațiunile de telecomunicații funcționează zilnic, pe tot timpul anului, o lămuri Svärd. Eu mă ocup de sistemele de securitate, iar acum unul dintre clienții noștri are niște probleme, așa că trebuie să intervin.

Li se aduse mâncarea. Svärd mai comandă niște bere, însă nu se grăbea să o consume; trebuia să aibă mintea limpede. O întrebă pe Maria dacă mai voia un pahar de vin.

— Nu, mersi, mi-a mai rămas ceva, zise ea. Mă trezesc dis-de-dimineață mâine ca să ajung la serviciu, așa că trebuie să fiu prudentă.

Deci trebuie să apelez la picături, își zise Svärd în sinea lui. Sperase să o poată îmbăta bine ca să nu mai trebuiască să aștepte până ce trecea efectul somniferului, dar în ritmul ăsta putea dura ore bune.

Se concentră să întrețină conversația. Miza era să o facă să se simtă relaxată, să îi câștige încrederea, ca să rămână până când barul se umplea de lume. Voia să o facă să bea mai mult, ca să

aibă șansa să-i pună picăturile în pahar. Desigur că exista riscul ca femeia să se ridice brusc și să se ducă acasă. Probabil că se putea reorienta și în cazul acesta, dar treaba avea să fie mult mai complicată.

Însă lucrurile s-au dovedit a fi simple. Majoritatea oamenilor n-au nici cea mai mică problemă în a vorbi despre propria persoană. Maria Palm nu făcea excepție de la regulă. N-a trebuit decât să se prefacă interesat și să-i pună întrebări, îi povesti despre copilăria ei din Karlskrona, despre faptul că urâse orașul mulți ani, dar ulterior își schimbase părerea. Locuia singură de ani buni, mai avusese câte o relație de scurtă durată, însă se simțea cel mai bine pe cont propriu. Avea o casă de vacanță pe o insulă grecească. Urma să se mute acolo în câțiva ani, după ce strângea suficienți bani ca să nu mai trebuiască să lucreze. Avea o fiică mare, pe care încerca să o convingă să se mute cu ea în Grecia.

Svärd reuși să o convingă să mai bea un pahar de vin. Totuși, trecuseră două ore, dar ea nu băuse decât trei pahare. Începuse să fie ușor amețită, însă nu era de ajuns.

— A venit timpul pentru o băutură cu adevărat bună, spuse Svärd, făcându-i semn barmaniței înainte ca Maria să apuce să protesteze.

Voia să aleagă o băutură fructată, ca să nu se simtă amăreala medicamentului. Înainte ca ea să ajungă la hotel, apucase să se uite pe meniul de băuturi și găsise una care conținea atât suc de pepene galben, cât și de fructul pasiunii, 7Up și Bacardi de lămâie; se chema Nemo. Comandă două.

— Nu, nu, spuse Maria. Nu mai pot bea nimic. Am o întâlnire importantă cu un client mâine.

Svärd se aplecă spre ea și înclină capul într-o parte.

— Haide, Maria, un ultim pahar, îi spuse pe un ton rugător. Nemo e o băutură extraordinar de bună. Plus că n-are aproape deloc alcool. Promit.

Femeia nu se mișcă și îl privi lung. Svärd observă că era mai beată decât i se păruse lui inițial.

— Ești al naibii de convingător, Tord, spuse ea punându-și o mână pe brațul lui. Cred că firmei îi merge foarte bine dacă tu ești cel care se ocupă de vânzări. Am să iau o guriță mică să văd cum e.

Svärd își dădu seama că trebuia să aibă grijă cu soluția, acum că era puțin beată. Nu trebuia să o lase să se amețească prea tare sau, în cel mai rău caz, să-și piardă cunoștința.

Asta însemna că barmanița ar fi reacționat, ba poate ar fi chemat Salvarea. Se scuză și se duse la baie, goli puțin pipeta și reveni la masă.

Băuturile se aflau acum pe bar, în fața lor. Maria se ridicase de pe scaun și vorbea cu un bărbat care o abordase. Era cu spatele la băuturi. *Perfect,* își zise Svärd. Barul era plin de oameni care vorbeau, râdeau și beau. Cu toții erau preocupați de cei aflați lângă ei. Se așează la bar, scoase pipeta, ținând-o astfel încât o acoperea cu palma. Maria era în continuare cu spatele și vorbea. Luă una dintre băuturi ca și cum voia să ia o gură. O lăsă cu o mișcare naturală în jos, spre genunchi, și goli pipeta în pahar. Amestecă repede lichidul cu pipeta și puse paharul la loc pe bar. Maria se întoarse și era să cadă de pe scaun. Svärd o prinse de braț. Râse, îl luă de mână și se așeză iar.

— Ups! Mersi, cavalerul meu pe cal alb! Mă întrebam unde dispăruseși...

Svärd închină paharul.

— În cinstea unei seri incredibil de interesante, Maria!

— Oare nu cumva încerci să mă îmbeți în speranța că am să te chem la mine? întrebă ea cu un zâmbet strengăresc.

Luă celălalt pahar și îl ciocni de cel al lui Svärd cu un mic clinchet.

Dac-ai ști... își zise Svärd în sinea lui. *Am să te târăsc acasă și, după ce vei bea și ultima picătură, n-ai să mai pui gura pe nimic în viața ta.*

22.

Oglinda din hol era pusă prea jos, căci Luke nu-și putea vedea tot corpul. Luă un ciocan din debaraua din bucătărie, dădu oglinda jos și bătu cuiul cu douăzeci de centimetri mai sus. Stătu așa cu ciocanul în mână și se uită cum arăta cu noul costum. Parcă tocmai vedea un străin pentru prima dată. Nu-și recunoștea decât chipul, cel pe care îl avea acum. Era diferit față de cele pe care le avusese anterior și de care încercase din greu să scape, să le lase în urmă în cei optsprezece ani care trecuseră de când plecase din New York. Acum erau mai aproape decât fuseseră de ani întregi.

Era emoționat și se pregătise cu mult timp înainte de a pleca, de la opt dimineața, cu trei ore înaintea începerii înmormântării, la ora unsprezece. Luase costumul de la magazinul Hogland când se întorsese de la Copenhaga.

Luke dădu la o parte o ață lipită de cracul pantalonului. Avea un sentiment ciudat. Luă din vaza de pe chiuvetă cei doi trandafiri roșii pe care îi cumpărase din piață. Nu găsi nimic cu care să-i învelească, așa că hotărî să-i ducă așa, pur și simplu. Porni drept înainte pe culoar, trecu pe lângă arena sportivă, mergând agale ca să nu transpire. Câțiva băieței de vreo zece ani, îmbrăcați cu pantaloni scurți și tricouri de echipă, țâșniră dintr-un autoturism Chrysler Voyager parcat în spatele arenei și fugiră veseli spre intrare, ținând în mână crosele de floorball. Razele nemiloase ale soarelui dogoreau, iar strigătele ascuțite ale pescărușilor se îmbinau cu zgomotele celor câteva mașini care treceau pe lângă Hotelul Scandic. Coti spre zidul vechi din piatră al șantierului naval și merse de-a lungul lui.

Cu cât se apropia de Biserica Amiralilor, cu atât tot încetinea. Știa că următoarele două ore aveau să fie grele. Nu știa cum să reacționeze la suferință. De regulă, nu prea putea plânge. Amanda se plânsese adesea din cauza asta, acuzându-l că era lipsit de emoție și de empatie. De această dată, însă, Luke avea senzația că o să fie altfel.

Când coti spre biserică dinspre strada Vallgatan, văzu că deja erau parcate mașini afară. Câteva persoane îmbrăcate sobru

urcau pe treptele de la intrare. Știa că Viktor avea multe cunoștințe în oraș și că Therese avea și ea o familie numeroasă. La intrarea în biserică stătea Andreas, tânărul preot al congregației Amiralilor. Luke discutase cu el cu o zi înainte. Părea priceput; nu părea genul excesiv de ceremonios. Andreas îl salută pe Luke și intră înaintea lui ca să-i arate unde să se așeze. Luke luă o carte cu psalmi, parcurse cei cincizeci de pași până la culoar și o luă la stânga. Se opri când văzu sicriele albe: unul mic și unul mare, așezate unul lângă altul. Pe sicriul mare era așezat un aranjament floral mare, iar pe cel micuț – unul mai mic. În jurul celor două sicrie erau coroane de flori și lumânări aprinse. Întreaga scenă avu un impact puternic asupra lui. În coșciugele alea zăceau Viktor și micuța Agnes, fetița aceea dulce. Luke își încleștă falca atât de tare, încât începu să-l doară. Nu-și luă privirea de pe sicrie și mai făcu câțiva pași până la locul indicat de Andreas, chiar în rândul de bănci din față.

Tocmai ce luase loc, când auzi urletele unei femei. Se întoarse și o văzu pe Therese, îmbrăcată cu o rochie neagră și cu ochelari de soare, însoțită de tatăl și de fratele ei. Văzuse sicriele și începuse când să urle, când să scâncească. Luke se ridică. Aproape că trebuită să o poarte pe sus până la banca pe care stătea Luke. Când îl văzu, Therese se aruncă în brațele sale.

— Doamne, Luke, cum să trăiesc eu așa?!

Luke nu zise nimic, doar o ținu în brațe. Fratele și tatăl o luară și o așezară pe banca de lângă Luke. Biserica se umplu din ce în ce mai mult. Luke era surprins de numărul de persoane care veniseră la înmormântare. Știa că veniseră mulți prieteni de-ai lui Viktor din copilărie; pe mulți nu-i recunoștea.

Fu o ceremonie frumoasă. Luke și tatăl lui Therese hotărâseră să se înceapă cu piesa *Tears în Heaven* („Lacrimi în Rai”) a lui Eric Clapton. La refren, ochii multora dintre cei prezenți în biserică s-au umplut de lacrimi. Apoi, au pus o altă melodie preferată de-a lui Viktor: *The Sky is an Innocent Blue* („Cerul e de un albastru nevinovat”) de Ted Gärdestad, iar pentru Agnes un cântec din romanul pentru copii *Frații Inimă de Leu.*

Ceremonia a ținut o oră, iar Therese a fost prima care s-a ridicat de la locul ei ca să-și ia rămas-bun. Ar fi trebuit să meargă singură, însă la rugat pe Luke să o însoțească, pentru că știa că nu se va putea ține pe picioare. Therese puse buchetele

de flori pe sicrie și se ținu de Luke, care puse și el trandafirii: unul pentru Agnes și unul pentru Viktor. Apoi, Luke o duse pe Therese în spatele sicrielor, ca să îi poată saluta pe toți cei care se apropiau pentru a le spune adio lui Viktor și lui Agnes. Therese fusese calmă în timpul slujbei, dar acum nu se mai putea abține. O cuprinseră reprize de urlete și plânsete, iar Luke o ținu strâns ca să poată sta dreaptă.

Odată încheiată ceremonia, Luke ieși repede din biserică și coborî treptele spre Statuia lui Rosenbom, care stătea cu brațul întins. Așteptă până când plecară toți oaspeții; porniseră cu toții la pas spre sala cea mare a parohiei, aflată în piața Stortorget, unde urma să ia masa. Când au plecat și ultimii oaspeți, Luke rămase singur, stând în picioare nemișcat. Își scoase telefonul și îl sună pe Max Billing. Din nou, niciun răspuns. Găsi numărul fix de acasă. O voce de femeie răspunse aproape imediat: era soția lui Max. Părea supărată. Luke se prezentă și întrebă dacă Max era acasă.

— Și eu mă întreb pe unde e, spuse Hanna Billing. N-a venit acasă ieri după serviciu și nici nu răspunde la telefon, încep să mă îngrijorez, căci nu-i stă deloc în fire.

— Sunteți un client de-al lui? întrebă înainte ca Luke să apuce să spună ceva.

— Un potențial client, răspunse Luke. Aș dori să aflu niște prețuri.

— Nu înțeleg ce s-a întâmplat, continuă Hanna Billing. Am vorbit cu el ieri după-amiază și se ducea să se vadă cu ultimul client pe acea zi. Apoi trebuia să vină acasă.

— S-a mai întâmplat vreodată să dispară și să nu vă contacteze? întrebă Luke.

— Nu, răspunse ea. Niciodată.

— Ați luat legătura cu Poliția? întrebă Luke.

— Nu, nu încă.

— Cred că ar fi o idee bună să-i sunați.

— Ce credeți că s-ar fi putut întâmpla? întrebă Hanna.

Luke sesiză că vocea îi tremura ușor. Ezită câteva clipe, temându-se de ce era mai rău, dar nici nu voia să o sperie. Oricum, era prea devreme să tragă astfel de concluzii pripite.

— N-am idee. Nu există nicio certitudine că s-a petrecut ceva. Nici măcar n-a trecut o zi întreagă. Există posibilitatea să revină

în orice moment. Totuși, pentru siguranță maximă, cred că e o idee bună să aduceți acest fapt la cunoștința Poliției.

— Am să le dau un telefon imediat ce încheiem noi convorbirea, spuse ea.

Luke rămase nemișcat cu telefonul în mână după ce încheie apelul. Dacă morțile lui Viktor și Agnes aveau cumva de-a face cu treburile în care erau implicați Viktor și Max, atunci acesta din urmă s-ar putea să fi fost în mare pericol. Poate că deja era mult prea târziu. Se întrebă dacă ar trebui să se ducă la Olofström, însă elimină repede opțiunea. Hanna Billing avea să sune la Poliție, iar aceștia aveau șanse mult mai mari de a-l găsi pe Max decât el. În schimb, se hotărî să își îndrepte atenția asupra avocatei de la Stockholm.

Luke își puse telefonul la loc în buzunarul interior al hainei și porni în urma celorlalți prezenți la înmormântare. Când ajunse în dreptul Parcului Amiralilor, aruncă o privire spre turnul cu ceas. Mai era o oră până când trebuia să o sune pe Maria Palm.

În mod ciudat, atmosfera de la masa de prânz a fost plăcută și călduroasă. Era ca și cum acel văl greoi plin de suferință care planase deasupra tuturor în timpul slujbei rămăsese în urmă, la biserică. Mai mulți prieteni de-ai lui Viktor din copilărie discutau și depanau amintiri. Unii se ridicau deodată și spuneau tot felul de întâmplări hazlii din viața lui Viktor. Luke se asigură și el că intră în vorbă cu câțiva care păreau să-i fi fost apropiați acestuia, în încercarea de a afla mai multe despre Viktor și scientologie. Însă niciunul dintre cei prezenți nu fusese la rândul lui membru, chiar dacă știau că Viktor făcuse parte din cult.

La ora unu fără cinci minute, Luke se ridică și coborî la etajul unu, așezându-se pe un fotoliu. La unu fix sună.

— Maria n-a venit deloc la birou azi, îi spuse secretara Mariei Palm. După cum v-am spus și ieri, avea agenda plină azi, căci avea atât întâlniri cu clienții, cât și ședințe interne. De zece ani de când sunt secretara ei nu a lipsit de la nicio întâlnire. Nu pot nici să dau de ea. Mereu răspunde, însă nu și acum. Chiar dacă e într-o ședință, răspunde prin mesaje.

— Nu are rude care să știe unde e?

— Maria locuiește singură. Are o fiică de douăzeci și ceva de ani, pe nume Diana, dar nu stă cu ea.

— Unde locuiește Maria?

— Nu am voie să comunic adresele de acasă ale avocaților noștri, din păcate, spuse secretara.

— Nu puteți face o excepție de această dată? Cred că s-ar putea ca Maria să fie în pericol. Nu vă pot explica acum motivele, însă îmi trebuie neapărat adresa ei de acasă.

— În pericol? În ce sens? întrebă femeia.

— Puteți măcar să îmi spuneți în ce parte a orașului locuiește? întrebă Luke.

Știa că erau douăzeci și cinci de femei cu numele Maria Palm în Stockholm.

— Kungsholmen, răspunse recepționera. Dar n-ar trebui oare să alertăm Poliția dacă e în pericol?

Luke îi spuse că putea face ce vrea, dar că, cel mai probabil, Poliția nu va face nimic pentru că Maria lipsea doar de o zi. Îi mulțumi pentru timpul acordat și căută repede adresa pe site-ul Eniro. În Kungsholmen locuia o singură femeie pe nume Maria Palm.

Două dintre persoanele de pe lista pe care i-o dăduse Anna Adams dispăruseră. Spera că era pură coincidență, însă avea senzația că era altceva la mijloc. Se hotărî să rezerve un bilet rambursabil spre Stockholm cu zborul de seară, iar dacă nu reușea să dea de Maria Palm în următoarele ore, avea să se ducă el acolo.

23.

Copenhaga, 27 septembrie 1992

— Care e situația conturilor tale bancare? Ai cincisprezece mii?

Întrebările erau în engleză, iar Jenny se uita stupefiată la femeia care i le adresa. O chema Jane. Era americancă și o privea la rându-i cu o expresie seacă. Nu părea să aibă mai mult de treizeci de ani, avea păr brunet care-i ajungea până la umeri, era machiată strident și avea o privire atrăgătoare și hotărâtă; era o tipă serioasă. Totuși, căutătura ei te făcea să te simți stânjenit. Jenny îl privi pe colegul femeii, un italian pe nume Pier. Era un tip cu mustață și păr subțire, pe la vreo treizeci și cinci de ani, care stătea lângă Jane în spatele micului birou aflat într-o încăpere deprimantă, undeva în clădirea imensă OASH EU din centrul Copenhagăi. Jenny venise ca să ia parte la prima ei sesiune de formare a auditorilor. OASH era acronimul Organizației avansate & Saint Hill Europa, acesta fiind centrul european pentru formare avansată în cadrul bisericii scientologice.

Engleza lui Pier era oribilă, de aceea Jane era cea care se ocupa de promovarea activităților. Ambii și-au dat jos jachetele care făceau parte din uniforma lor și le-au agățat de spătarele scaunelor. Acum stăteau amândoi în fața lui Jenny în cămășile lor albe și cu cravate negre, iar pe umeri se vedeau epoleții cu trei dungi galbene și o stea. Pe piept, aveau un însemn din stofă cu două crenguțe aurii încrucișate în partea inferioară și o stea între ele. Cei doi făceau parte din legendara Organizație Sea, cunoscută sub denumirea Sea Org. L. Ron Hubbard a fost ofițer în marină în timpul celui de-al Doilea Război Mondial și a înființat Sea Org pe la sfârșitul anilor ’60. Era o organizație de elită, un fel de forțe paramilitare din cadrul mișcării. Membrii semnau contracte în valoare de miliarde de dolari și trebuiau să lucreze non-stop.

Cu o oră mai devreme, liderul cursului de formare pentru auditori îi spusese că cei de la Sea Org voiau să discute cu ea și

îi spusese să se ducă la recepție. De acolo se mutaseră în camera în care erau acum. Jane și Pier voiau să îi vândă cursurile pentru nivelurile TP I, TP II și TP III și îi ofereau întreg pachetul la prețul de 130.000 de krona. I s-a spus de asemenea că, altminteri, costul era de 174.000.

— La ce bancă ești clientă? întrebă Jane.

— Ăăă, Associated Bank, răspunse Jenny cu o oarecare ezitare.

— Câte conturi ai?

Jenny își drese glasul.

— Nu sunt sigură dacă vreau să vă dau aceste informații. De ce vreți să știți?

— Jenny, Jenny, Jenny. Știm că știi pe ce se axează Scientologia. Știi cum stă treaba. Nu-i nevoie să îți reiterăm întreaga poveste. Ești informată.

Jane vorbea repede și animat. Gesticula cu ambele brațe în timp ce vorbea și se aplecă spre Jenny, ridicându-se de pe scaun. Aproape că îi vorbea de sus, pe un ton acuzator, iar de fiecare dată când spunea cuvântul „tu”, arăta înspre Jenny cu mâna, întinzând-o complet. Jenny se simțea de parcă aceasta ațintea un pistol asupra ei, așa că se blocă. Pier interveni și el în discuție. Acesta se uita la o foaie pe care o avea în față.

— Ești scientolog de nouă luni, Jenny, și ai avansat deja mult. Înțeleg că ai devenit „Limpede” acum o lună?

Se uită în sus înspre Jenny, care încuviință, ușurată fiind de această pauză după atacurile din partea lui Jane.

— Vrei ca și alții să primească acest statut? continuă Pier.

— Bineînțeles.

— De ce?

— Pentru că engramele și mintea reactivă a oamenilor stau la baza tuturor suferințelor, războaielor și bolilor, răspunse Jenny.

Știa unde bătea Pier cu aceste întrebări. Ea însăși se aflase în postura în care era el acum și le prezentase avantajele scientologiei „gebedeilor” de acasă din Karlskrona, apelând la aceeași tehnică. „Gebedeu” pornea de la un acronim englezesc însemnând „gentleman bine și disciplinat”, termen folosit de L. Ron Howard pe când își desfășura activitatea în Anglia în anii 60 și care de atunci era utilizat de scientologi drept termen degradant pentru cei care nu făceau parte din mișcare.

— Bun, spuse Pier afișând un zâmbet larg. Există ceva mai important decât să aducem cât mai mulți oameni sus, pe Pod?

Jenny știa că era sortit să fie învinsă în urma acestei discuții.

— Desigur că nu, spuse, uitându-se la ceas. Mi-a făcut mare plăcere să vă cunosc, însă cred că ar trebui să mă întorc la curs. Timpul meu aici, la Copenhaga, este limitat și trebuie să îl valorific la maximum.

Se ridică de pe scaun cu intenția de a ieși din încăpere. Jane se aplecă în față și își puse mâna pe umărul lui Jenny, apăsând ca să o facă să se așeze la loc.

— E în regulă, Jenny, spuse ea zâmbind. Am discutat cu liderul de curs și ne-a permis să te împrumutăm timp de câteva ore. Vei avea timpul necesar pentru a finaliza cursul.

Jenny se lăsă păgubașă, așezându-se la loc. Se simțea ca o prizonieră, ca o infractoare vinovată într-o sală de interogatoriu, cu doi polițiști.

— Avem nevoie de oameni ca tine, Jenny, continuă Jane. Planeta asta are nevoie de oameni ca tine. Scientologia nu e o joacă de copii, e treabă serioasă. Vorbim aici de urmașii tăi, despre supraviețuirea lor. Vrei să le lași moștenire o lume măcinată de războaie și numeroase minți reactive? Nu vrei să-i poți privi în ochi și să le zici că ai fost acolo și că ai făcut tot ceea ce ți-a stat în putință? Nu vrei asta, Jenny?

— Da, bineînțeles, răspunse, îndreptându-se pe spătarul scaunului.

Își adună curajul. Se simțea indignată.

— Fac foarte multe în acest sens. Am semnat un contract pe doi ani și jumătate cu Biserica din Karlskrona și lucrez seara și în weekenduri. Învăț în intervalele în care îmi este permis și deja m-am prins cum funcționează procesul de auditare. Am devenit „Limpede” mai repede decât mulți alții. Nu mi se pare corect să fiu acuzată că nu fac nimic.

Pier zâmbi.

— N-am zis că nu faci nimic, Jenny. Ceea ce ai realizat până acum este foarte bine. Dar nu crezi că ai putea să faci și mai multe?

— Bineînțeles.

— Și dacă e posibil acest lucru, de ce să n-o faci? întrebă Pier. Care e problema?

— E vorba de o grămadă de bani, spuse Jenny.

De astă dată interveni Jane.

— Banii nu reprezintă decât materie. Putem afecta tot ceea ce este materie, asta mai ales dacă ești TP. Atunci vei putea să te asiguri că ai o grămadă de bani. Capacitățile tale vor crește considerabil. Ești conștientă de asta, nu?

Jenny fu nevoită să încuviințeze.

— Bun, zise Jane. Dacă e să limpezim planeta, cât mai mulți dintre noi trebuie să devină TP. Trebuie să ne mărim ritmul, Jenny. Lumea este amenințată. Scientologia este amenințată. Avem numeroși dușmani puternici. Forțele răului vor să ne distrugă, iar noi avem nevoie de oameni cu capacități de TP pentru a putea să ne învingem dușmanii și să-i eliberăm pe oameni de mintea lor reactivă. Avem nevoie de tine, Jenny. Avem nevoie de tine în capacitatea ta de TP. Vrei să devii TP, Jenny?

Jenny încuviință iar. Nu era o minciună. Vorbise cu Daniel despre asta, despre faptul că voiau amândoi să ajungă pe Pod cât de repede puteau și să devină TP, însă luaseră decizia că urmau să aștepte până când strângeau toți banii. Voiau să avanseze pe diversele niveluri împreună, însă Daniel nu era încă Limpede.

— Deci, Jenny, continuă Jane pe un ton mai mieros. Care e situația conturilor tale bancare? Poți face rost de cei 130.000? Ai o astfel de sumă?

— Am jumătate într-un cont de economii, răspunse Jenny. Sunt banii pe care i-au pus deoparte părinții mei pentru mine.

— Bun, zise Jane, așezându-se. Jumătate de treabă e rezolvată. De la cine ai putea împrumuta restul? Ai pe cineva apropiat care crezi că ți-ar putea împrumuta suma asta?

Jenny se gândi în tăcere câteva clipe. Știa că bunica îi spusese în repetate rânduri că, dacă avea probleme și avea nevoie de un împrumut, să vină la ea. Avea mulți bani de când murise bunicul; luase sute de mii de pe polița lui de asigurare de viață.

— Poate că bunica mea ar fi dispusă să-mi împrumute banii, spuse ea în cele din urmă.

Jane puse repede mâna pe telefonul de pe birou și formă prefixul pentru apelurile către Suedia. Îi întinse receptorul lui Jenny.

— Sun-o.

— Acum?

— Da, de ce nu?

Fără să vrea, Jenny era impresionată de tacticile lor de vânzare. N-avea cum să o dea cotită: înțelegerea urma să se pecetluiască pe loc. Dacă așteptau, ținta lor se putea răzgândi.

Jane întinse și mai mult receptorul spre Jenny.

— Jenny, trăim într-o lume nemiloasă, și doar tigrii supraviețuiesc. Până și ei vor întâmpina obstacole. Tigrul nu stă și așteaptă pur și simplu să-i ajungă hrana în față. Sună acum.

Jenny luă telefonul și formă numărul bunicii. Era acasă și se bucură să-i audă vocea nepoatei. Jenny o întrebă pe bunica sa dacă-i putea împrumuta 65.000 de krona. Îi spuse că avea nevoie de ei pentru un curs pe care voia neapărat să-l urmeze. Bunica acceptă pe dată. Jenny se uită la Jane și încuviință. Aceasta din urmă scrise ceva repede pe o bucată de hârtie și i-o întinse. Jenny citi ce scria: *Spune-i să sune repede la bancă și să-i transfere banii în contul tău.*

Jenny făcu ce i se ceruse, iar bunica cea mărinimoasă se conformă. Jenny o sună după zece minute să-i spună că totul decursese în regulă și că avea banii în cont. Jenny transferă peste 130.000 de krona în contul OASH UE și, după douăzeci de minute, Jane și Pier îi dădură o chitanță drept dovadă a faptului că achiziționase auditul pentru TP până la nivelul III și o lăsară să plece.

Se simțea de parcă o izbise un autobuz când închise ușa în urma sa și o porni pe culoarul lung spre sala de curs. Spera ca buna să nu-i zică nimic tatălui ei despre toată treaba. Dacă afla, totul avea să se ducă naibii.

24.

Avionul spre Stockholm decola la șapte fără un sfert.

Luke încă se afla la sala de mese a parohiei și stătea într-un fotoliu de pe culoar. Oaspeții plecaseră. Se auzea sunet de veselă din bucătăria de la etajul doi, unde personalul strângea și spăla totul după masa de prânz.

Încercase să dea de Maria Palm de câteva ori, dar fără succes. Acum stătea cu telefonul în mână, întrebându-se dacă să-l sune pe Anders Loman și să-i zică despre lista de nume și despre faptul că două persoane de pe listă erau acum de negăsit. Ezită. Loman nu avea să fie prea încântat să afle că Luke continuase să-și bage nasul în treburi legate de moartea lui Viktor. Se hotărî că trebuia să afle niște lucruri mai concrete înainte de a informa autoritățile. În plus, putea exista o explicație perfect plauzibilă referitor la faptul că atât Max Billing, cât și Maria Palm nu erau de găsit. Ba mai mult, Maria lipsea de la serviciu doar din acea dimineață.

Tocmai când se ridică să pornească spre casă și să se schimbe înainte de călătoria la Stockholm, îi sună telefonul. Era Jonna Gustafson, de la Poliție. Voia doar să-i spună că discutase cu alibiul său, vecinul, și că totul era în regulă. Luke îi mulțumi și o întrebă:

— Unde ești acum?

Se gândea că poate ar trebui să discute cu ea despre listă și despre cele două persoane dispărute.

— La secție, răspunse aceasta. Dar mă îndrept acum spre apartamentul lui Viktor Spandel și am la mine pozele făcute de tehnicienii criminaliști, ca să verific cât de tare ți-ai băgat nasul pe acolo seara trecută.

— Poți ajunge acolo în zece minute? Am niște informații referitoare la Viktor care cred că s-ar putea să ți se pară interesante.

— Ai tupeu, nu glumă, răspunse Jonna. Cum crezi că ar părea dacă îi dau voie cuiva care e suspect că ar fi pătruns prin efracție într-un apartament sigilat să intre iar în apartamentul respectiv?

— Nu-i nevoie să ne vedem acolo.

Jonna nu spuse nimic preț de câteva clipe.

— De unde atâta grabă? Nu putem vorbi mai târziu despre asta?

— Plec la Stockholm în după-amiaza asta, răspunse Luke. Promit că vei vrea să auzi ce am de zis.

— În regulă. Ne vedem la apartament, atunci, spuse ea, dar asta numai dacă promiți să nu atingi niciunul dintre dispozitivele din apartament. Te aștept afară.

Cinci minute îi trebuiră lui Luke să ajungă de la parohie la apartamentul lui Viktor. Câteva minute mai târziu, apăru și Jonna într-o mașină de poliție fără însemne și parcă în fața clădirii.

— Nu era nevoie să te pui la patru ace pentru mine, spuse ea când se apropie de Luke.

— Vin de la înmormântare, îi spuse Luke.

— Desigur, am uitat că azi a fost. Scuze, a fost o tâmpenie din partea mea să glumesc despre asta.

— E în regulă.

Au urcat împreună la apartament, care arăta la fel ca atunci când fusese Luke acolo, sâmbătă seară. S-au dus în camera de zi și s-au așezat pe fotolii. Luke i-a povestit despre Björn Lööf, Anna Adams și despre lista cu scientologi, precum și despre faptul că atât Max Billing, cât și Maria Palm dispăruseră fără urmă, Max de 24 de ore, iar Maria din acea dimineață.

— Ce știi de ceilalți șapte de pe listă? întrebă Jonna.

— N-am avut încă ocazia să aflu nimic despre restul. Va dura mai mult, pentru că au nume destul de obișnuite. Speram că ai putea tu să aloci niște resurse în acest sens și să verifici ce-i cu ei.

— Sinceră să fiu, mi se pare trasă de păr treaba, zise Jonna. Poate să existe un motiv complet normal pentru care lipsesc cei doi. Să nu mai zic că unul dintre ei lipsește doar din această dimineață. Probabil va trebui să așteptăm până când putem face ceva în legătură cu asta. Nu pot demara o anchetă întemeiată pe niște motive atât de șubrede.

Luke se ridică din fotoliu și se duse spre bibliotecă. Jonna se întoarse și îl urmări cu privirea.

— Sper că n-ai de gând să atingi nimic, îl avertiză.

— Vino să vezi, îi spuse el.

Jonna se ridică și se duse spre el. Luke se apleca peste rafturi și îi arăta niște cărți.

— Trei cărți de scientologie, spuse el. *Dianetica, Elementele fundamentale ale gândirii* și *O nouă perspectivă asupra vieții.* Scrie „Biserica Scientologică” sub titlurile de pe cotorul tuturor celor trei volume.

— Și unde bați cu asta?

Luke se îndreptă și o privi.

— Björn mi-a zis că Viktor și-a ars într-un foc de tabără toate cărțile despre scientologie cam la un an după ce a părăsit biserica. S-a scris despre asta în ziarul local și știrea a fost pe prima pagină a doua zi.

— Cum poți ști că le-a ars pe toate sau dacă nu cumva a cumpărat altele noi ulterior?

— N-am de unde să știu, răspunse Luke. Cu toate astea, m-am uitat la cărțile de pe raftul ăsta de o grămadă de ori de-a lungul timpului. Cărțile erau un interes comun de-al nostru, iar titlurile astea nu le-am mai văzut până acum la el în bibliotecă.

— Adică vrei să zici că le-a pus cineva aici? De ce ar face asta?

— Cineva care voia ca moartea lui Viktor să pară un accident, răspunse Luke. Cineva care a vrut să facă să pară că încă mai credea în scientologie și să justifice, de asemenea, și citatul despre reîncarnare.

Se întoarse și se uită la Jonna. Aceasta avea un dosar și începu să frunzărească un teanc de fotografii. Scoase una și o analiză cu atenție. I-o întinse lui Luke.

— Uită-te aici. E o fotografie cu biblioteca, făcută de unul dintre criminaliști în aceeași seară în care au fost găsiți Viktor și Agnes. E făcută destul de departe, așa că nu se vede prea bine, însă cartea cea galbenă e cu siguranță acolo.

Luke luă poza și se uită și el. Se uită iar spre raft ca să vadă unde erau așezate cărțile. Se uită iar în jos. Era clar că volumul intitulat *Dianetica* era pe raft lunea trecută.

— Asta nu prea dovedește nimic, zise el, întinzându-i înapoi fotografia. E evident că persoana care i-a ucis a pus cărțile acolo în aceeași seară. Nu erau acolo înainte.

Jonna clătină din cap.

— Ești una dintre cele mai încăpățânate persoane pe care le-am întâlnit vreodată, spuse ea. Cred că va trebui să accepți ce s-a petrecut și să-ți vezi de viață.

Luke se uită la ceas. Mai avea trei ore până când decola zborul spre Stockholm. Îi mulțumi Jonnei și porni spre Björkholmen. Pe drumul spre casă, încercă iar să o sune pe Maria Palm. Tot niciun răspuns. O sună de asemenea și pe secretara acesteia, care tot nu primise niciun semn de la ea. Odată ajuns acasă se schimbă și își făcu repede bagajul pentru o noapte. La cinci și jumătate, deja era în autobuzul care mergea spre aeroportul din Ronneby.

25.

Copenhaga, 8 decembrie 1992

Holul duhnea puternic a mucegai și-a praf. Totul se petrecea la etajul al treilea al clădirii OASH UE de pe strada Jernbanegade nr. 6, în centrul Copenhagăi. Doisprezece oameni mergeau în liniște pe mocheta verde-închis care acoperea întreg holul din perete în perete. Jenny se număra printre aceștia. Zece erau participanți la curs, precum ea. O italiancă era în fruntea grupului, pe care îl preluase de la recepție.

Atmosfera era tensionată și încărcată de emoția evenimentelor ce urmau. Totul avea un aer ceremonios. Jenny schimbă câteva vorbe cu un tip din Olanda, pe când așteptau pe cineva să vină să îi preia. Îl chema Frank și avea treizeci și patru de ani, era liber-profesionist și era scientolog de aproape cincisprezece ani. Frank îi spuse că se afla pentru prima dată la sediul OASH UE, precum și că era prima lui vizită la Copenhaga.

Grupul care urma să înceapă azi instructajul în vederea obținerii nivelului de TP III era un amalgam variat. Cea mai tânără persoană părea să aibă vreo douăzeci de ani, iar cea mai în vârstă era o doamnă din Germania, undeva pe la șaptezeci și cinci de ani. Frank arătă înspre un bărbat de vreo patruzeci și ceva de ani, care discuta cu una dintre femei; îi spuse lui Jenny că tipul era profesor de sociologie la Universitatea Sapienza din Roma. Femeia cu care vorbea profesorul era medic stomatolog și era din Berlin. Un bărbat corpolent de vârstă mijlocie care stătea stingher era patronul unui mare lanț de magazine alimentare din Belgia.

Ultimele opt luni din viața lui Jenny și Daniel fuseseră turbulente și pline de evenimente. Cei doi renunțaseră complet la activitatea lor preferată, și anume vizionarea de filme. În schimb, își petreceau serile și weekendurile fie la Centrul de Scientologie, fie pe străzile din centrul Kariskronei, încercând să-i convingă pe localnici să-și facă teste de personalitate ori mergeau din ușă-n-ușă prin zone rezidențiale cu case ori blocuri și vindeau cărți de scientologie. Atât ei, cât și alții din grup se

mutaseră într-un orășel numit Trummenäs, undeva pe coastă, unde închiriaseră o cabană de vară care fusese pregătită pentru iarnă. George și Maria cumpăraseră un teren acolo și s-au bucurat că și alții s-au mutat să le fie aproape.

Jenny tot venise la Copenhaga de multe ori în ultimele luni. Urmase o serie de cursuri și locuise acolo atât pe termen scurt, cât și lung. La fel ca ceilalți scientologi din Karlskrona care urmau cursuri de nivel superior în capitala daneză, stătea acasă la o prietenă scientolog de-a lui George, pe nume Ditte Nielsen. Aceasta avea o casă mare în Herlev, o suburbie a Copenhagăi. Mereu avea două camere libere pentru cei care veneau din Karlskrona ca să participe la cursurile de audit. Puteai veni și pleca după bunul plac și te puteai servi cu mâncare din frigiderul lui Ditte ori de câte ori îți era foame. George îi oferea lui Ditte ședințe de audit drept răsplată. Majoritatea celorlalți scientologi care veniseră la Copenhaga ca să participe la sesiunile organizate de OASH UE trebuiau să stea la hotelul Nordland, un hotel dărăpănat deținut de Biserica Scientologică, ce era cunoscut de asemenea drept „Hotelul german”, întrucât fusese utilizat de naziști în timpul ocupației Danemarcei din vremea celui de-al Doilea Război Mondial.

Jenny fusese mai întâi supusă unor controale de securitate pentru a se asigura că era pregătită să treacă prin sesiunile de TP III. Controalele au constat într-o grămadă de întrebări de pe o listă, la care Jenny a trebuit să răspundă în timp ce era conectată la un e-metru. Era protocolul standard pe care trebuiau să-l parcurgă toți pre-TP. Primise aprobarea rapid, iar acum era gata să facă unul dintre cei mai importanți pași din viața ei. Entuziasmul o copleșise pe când mergea pe culoar. Știa că George, Peter și ceilalți lideri de acasă, de la Centru, credeau în ea și în Daniel. Îi încurajaseră să participe la cursuri și la sesiunile de audit într-un ritm rapid, iar ea fusese mult mai energică decât partenerul ei de viață și avansase în timp-record. Daniel încă avea probleme cu sesiunile de audit și nu obținuse statutul de „Limpede”, dar chiar și el avansa cu repeziciune.

Italianca se opri în fața uneia dintre ușile de pe hol și bătu zgomotos. Un bărbat scund în vârstă descuie ușa și îi pofti pe toți în sala de curs, împânzită de mijloace de supraveghere și protecție: pe tavan erau alarme și camere video și s-a utilizat o rangă de metal pentru a se baricada ușa din sală. Toate

materialele de curs erau încuiate într-un dulap din oțel la care aveau cheie doar titularii de curs. Participanții au fost conduși la locurile lor. Pe fiecare bancă era câte un dicționar monolingv Webster în limba engleză, un caiet și pixuri. L. Ron Hubbard pusese accentul pe importanța înțelegerii cuvintelor care descriu un subiect, iar toți cei care urmau cursurile erau obligați să îi învețe metodele de studiu, care lui Jenny i se păreau extrem de utile și de plăcute. Acum i se părea distractiv să învețe, față de perioada când mergea la școală. Acolo învățase pur și simplu din voința de a o face.

Era atât de liniște în încăpere, că auzeai și musca pe când bărbatul în vârstă le distribuia materialele de curs. Jenny era impresionată. În sfârșit, urma să devină ceea ce voiau să ajungă toți scientologii: un tetan practicant. Avea să dobândească abilități supranaturale, să poată controla mediul înconjurător în proporție de 100 %, dar și să devină o persoană care să se bucure de succes maxim în viață. Parcursese nivelurile TP I și II cu repeziciune și fără mari dificultăți, deși fusese dezamăgită de conținutul cursurilor. TP I consta în treisprezece exerciții care presupuneau deplasarea prin oraș și observarea oamenilor și a obiectelor din diverse perspective. Tu decideai când încheiai exercițiile. I se păruse distractiv, dar nu prea părea să dea rezultate. Sentimentul acela de a fi prezent pe deplin era plăcut, dar cam atât. TP II era un nivel mai cuprinzător și includea atât studii, cât și sesiuni de audit și de auto-audit. Jenny stătuse singură într-o sală privată cu e-metrul său și parcursese comenzile, își adresase întrebări sieși, urmărise acul și, când nu mai dădea rezultate, bifa punctul pe listă.

Se ținuse de acest proces de audit timp de două luni până când îl finalizase și primise aprobarea. Nu i se părea că simțea ceva special, nu apăruse nicio schimbare majoră în cadrul acestor două niveluri. Însă era de părere că poate trecea printr-o transformare treptată și, poate de aceea, progresele înregistrate nu erau atât de evidente.

Totuși, etapa importantă era trecerea la TP III, care se mai numea și „Zidul de foc”. Era cel mai renumit nivel dintre toate și, dacă era posibil, chiar mai top-secret decât celelalte. Nu mulți membri reușeau să-l atingă. În Karlskrona doar George, Peter, Fredrik și Maria se numărau printre norocoși. George ajunsese cel mai departe: era TP IV. Jenny se simțea privilegiată

și mândră de faptul că se afla acum în acea sală, gata să absoarbă cele mai secrete informații din cadrul bisericii.

Bărbatul citi lista de prezență, iar apoi Jenny deschise în mod reverențios cartea de curs și începu să citească. Cărțulia era luxoasă: pe copertă era tipărit TP III cu litere aurii, înăuntru erau fotocopii ale unor documente scrise de mână chiar de Hubbard. Întreaga carte părea incredibil de voluminoasă. Stătu așa și se uită la cuvintele scrise de însuși Ron, așezat la birou cu pixul în mână.

Jenny citi primul document care explica despre ce se vorbea. După asta, timpul pur și simplu începu să existe. Ridică privirea abia după trei ore. Era complet acaparată de ceea ce citea. Povestea relatată de Hubbard era extraordinară; totul se petrecea cu 75 de milioane de ani în urmă. Personajul principal era un conducător diabolic pe nume Xenu, care domnea peste 76 de planete. Aceste planete erau suprapopulate, iar Xenu rezolvase problema prin criogenia a miliarde de oameni, pe care îi încărcase în niște avioane imense și îi transportase pe o planetă aflată la marginea Universului: Pământ. Acolo, oamenii au fost lăsați în vulcani în care au fost apoi lansate bombe cu hidrogen. Când au explodat bombele, tetanii și-au părăsit corpurile și au fost grupați laolaltă câte doisprezece oameni. A urmat, apoi, ceea ce Hubbard a descris drept implantarea în masă a tetanilor. Implantarea era un fel de imagine sau idee introdusă în mințile tetanilor, iar Jenny râse la un moment dat pe când citea chestiile astea. L. Ron Hubbard susținea că Iisus nu existase. Conform spuselor sale, era doar rezultatul unei astfel de implantări inserate în mințile noastre aici, pe Pământ.

Aceste grupuri de tetani, cu mințile bulversate în urma implantărilor, au fost apoi introduse în trupuri omenești și, de atunci, le-au creat oamenilor mari probleme. De fapt, spunea Hubbard, toate necazurile omenirii au fost provocate de aceste implantări. Însă tot el propunea o soluție: odată ajuns la TP III, îi puteai scoate din tine.

Jenny se îndreptă de spate și se lăsă pe spătarul scaunului. Aruncă o privire prin sală. Ceilalți participanți erau și ei profund cufundați în lectura aceluiași document pe care ea tocmai îl terminase de citit. Frank, scientologul olandez, ridică privirea și se uită la Jenny. Zâmbi și ridică degetul mare, în semn încurajator. Jenny zâmbi și ea și își îndreptă din nou atenția

asupra documentului. Cugetă asupra celor citite; i se părea de necrezut. Acum 75 de milioane de ani. 76 de planete. Xenu. Suna ca o născocire dintr-un roman SF prost scris, un gen care nu îi era deloc pe plac. Plus toată treaba asta despre implantare. Își aminti o discuție purtată cu Peter despre diversele tipuri de fobii pe care le pot avea oamenii. Una era teama de șerpi. Afișând un rânjet larg, Peter spusese că ar putea exista o explicație în cadrul istorici vehiculate de scientologie cu privire la motivul pentru care multă lume simte un disconfort puternic la vederea unui șarpe. Explicația era că sentimentul fusese implantat de Xenu. O idee interesantă.

Se uită iar prin încăpere. Toată lumea învăța materialul cu mare dedicare. Nimeni nu părea să pună nimic la îndoială.

Cu toții erau profund absorbiți, concentrați, cu nasul în cărți. Toată lumea de aici crede chestiile astea, până și profesorul de sociologie.

După cursul teoretic veni vremea unei ședințe de audit care trebuia să aibă loc individual, fiecare participant fiind singur în încăpere cu e-metrul, întocmai cum era procedura și pentru TP nivel II. Acum urmau să fie alungați tetanii din corp. Prima ședință fu o catastrofă. Îi dădu o migrenă colosală concentrată exact la nivelul tâmplelor. Era clar că întrebările pe care și le pusese aduseseră la viață forțele din străfundurile ființei sale. Încercă să se descurce singură cu alte întrebări, dar nu reuși să reducă durerea. În final, se văzu nevoită să se oprească și să contacteze titularul de curs, care chemă repede un auditor specializat care să se ocupe de problemă.

Auditorul era un australian pe nume Mark, care spuse că Jenny trezise demonii la viață, că migrenele se datorau acestui fapt, și începu repede auditarea cu scop de remediere. Mark era priceput, iar după doar două ore, durerea începu să cedeze. După alte șase ore, audită toate problemele, una după alta, iar Jenny avea senzația că era cu douăzeci de kilograme mai ușoară. Când părăsi sala de audit în acea seară, se simțea de parcă plutea pe un nor. Era complet prezentă, iar vederea, auzul, simțul olfactiv – toate simțurile îi erau de zece ori mai puternice. Se simțea puternică și fericită, iar acum era gata să revină la ședințele de audit pe cont propriu.

26.

Ușa era încuiată. Luke înjură pe sub mustață. Făcu un pas în spate și se uită în sus la fațada frumoasei clădiri în stil vechi, aflată pe strada Kungsholmsgatan nr. 24, în Stockholm. Era opt jumătate dimineața. Trecuseră șapte ore și jumătate de când se hotărâse să dea de Maria Palm, iar acum era în fața apartamentului ei.

Luke se uită în stânga, unde cobora trotuarul în pantă, în speranța că cineva care locuia acolo urma să se întoarcă înapoi acasă după ce ieșise să rezolve treburi. După ce trecură grupuri numeroase de oameni pe lângă el încoace și-ncolo, se gândi recunoscător la ritmul liniștit al vieții cotidiene din Karlskrona. Deși era seară și începea să se lase întunericul, era încă destul de cald afară.

Făcu un pas în față și se opri lângă ușa de la intrarea în bloc. Se rezemă de perete și așteptă. După câteva minute, din clădire ieși un cuplu în vârstă. Amândoi erau foarte fragili și se deplasau cu pași mici. Bărbatul îi ținu ușa deschisă soției, iar Luke întinse el brațul și ținu ușa astfel încât să poată ieși amândoi. Domnul îi mulțumi, și perechea porni la stânga, spre hotel. Luke intră repede în scară și se uită la panoul cu numele locatarilor care se găsea înăuntru. O identifică repede pe Maria: locuia la ultimul etaj, al patrulea. Se hotărî să o ia pe scări.

Casa scării era cea mai luxoasă din câte văzuse. Pe pereți și podea erau imagini din marmură, în tavan atârna un candelabru gigant din cristal, de ambele părți ale treptelor frumoase din piatră erau așezate două vaze imense din piatră pe niște coloane, iar în firidele de la ferestre erau aranjate tot felul de plante. Își aminti brusc de ultima dată când urcase pe scările dintr-un bloc în căutarea cuiva care era de negăsit. Pulsul îi crescu pe când urca treptele cu pași repezi. Ritmul cardiac tot mai puternic nu era dat doar de efortul fizic.

Ajunse la ultimul etaj și se opri cu piciorul pe ultima treaptă. Podeaua din marmură arăta precum o tablă de șah, cu pătrate albe și negre. La etajul patru erau două apartamente, două uși mari, frumoase, din lemn gri, una lângă alta.

Luke stătu nemișcat câteva momente ca să-și tragă sufletul. Liftul începu să se miște cu un scârțâit înfundat. Îl uimi cât de liniște era pe casa scării. *Cred că e o clădire foarte bine izolată,* își zise în sinea sa, îndreptându-se spre ușa pe care scria „Maria Palm”. Apăsă pe sonerie, dar nu auzi nimic. Își lipi urechea de ușă. I se făcu pielea de găină. Auzi muzică.

Jazz.

Știa deja piesa.

27.

Karlskrona, 22 ianuarie 1993

Jenny puse degetul pe soneria galbenă și murdară și apăsă rapid de două ori. Lumina de pe casa scării se stinse iar și făcu doi pași spre butonul roșu, pe care îl apăsă ca să o aprindă. Auzi pe cineva care zăngănea un lanț de metal după ușă, mormăind ceva totodată. Ușa se crăpă puțin. Părea să fie un bărbat mai în vârstă îmbrăcat în pijamale. Avea părul grizonant, sprâncene mari și stufoase și purta o pereche de ochelari cu rame mari și negre. Jenny se aplecă înspre el și o izbi un damf de stătut și de acru; își retrase cu grijă capul. Ținu în sus cartea și zâmbi. Știa că bărbatul nu avea de gând să cumpere nicio carte, așa că se hotărâse să renunțe complet la tentativa de vânzare și să treacă direct la ce avea de zis.

— Bună seara! Vă deranjez din partea Bisericii Scientologice și mă întrebam dacă v-ar interesa să achiziționați această carte. E despre măsurile pe care le puteți lua pentru a vă îmbunătăți traiul, lucruri de genul acesta.

Bărbatul mormăi ceva neinteligibil și închise ușa. Jenny îndesă cartea la loc în geantă, coborî scările și ieși pe ușa din față în curtea spațioasă, mărginită de o duzină de blocuri. Era luni seară, prima seară din noua săptămână de vânzări, și vându-se trei cărți. Îi luase trei ore și sunase la peste o sută de uși. Trei cărți în prima seară: nu era rău. Plus că mai era și luni. De obicei, lucrurile mergeau mai bine în restul săptămânii, când lumea era într-o dispoziție mai bună.

Oricum, terminase tura prin Kungsmarken, cel mai cunoscut district din Karlskrona, unde trăiau mulți suedezi, dar în principal persoane singure și familii din alte țări. Toate trei cărțile fuseseră cumpărate de imigranți. Mâine urma să meargă în Mariedal, o zonă învecinată cu Kungsmarken, unde erau preponderent case individuale de familie. Nu era chiar ușor să vândă marfa nici acolo, se gândi. Nu era cea mai la modă zonă rezidențială din Karlskrona, însă măcar acolo trăiau oameni care își permiteau să stea la casă. Jenny spera că-și va putea

îndeplini obiectivul săptămânal de douăzeci de cărți până vineri seară, astfel încât să nu fie nevoie să lucreze și în weekend. Se hotărî că va începe chiar de după-amiază, căci multă lume se întorcea acasă de la serviciu mai devreme vinerea.

Își deblocă lanțul antifurt de la bicicletă, își puse mănușile și se încheie la geaca de iarnă. Era frig, iar vântul sufla dinspre sud-vest. La trecerea pe lângă canalul Sunna avea să fie ger bocnă. Se uită la ceas pe când se urca pe bicicletă. Șapte jumătate. În jumătate de oră, cu toții urmau să se adune laolaltă în sala de la subsol. George anunțase că urma să le dezvăluie tuturor celor care făceau parte din cercul de apropiați cel mai important motiv pentru care fusese creat sediul din Trummenäs. Pedală rapid, copleșită fiind de nerăbdarea de a ajunge acolo. Nici măcar nu mai simți frigul. Fuseseră chemați doar cei aleși special și se simțea extraordinar când știa că atât ea, cât și Daniel se numărau printre norocoși. Daniel se întorsese acasă de la Copenhaga mai devreme decât plănuise. Căpătase statut de „Limpede” cu o lună în urmă, iar acum se dusese acolo ca să urmeze cursuri de pregătire pentru TP. Din nefericire, Åsa nu s-a numărat printre cei aleși să participe la întâlnire. Daniel și Jenny discutaseră cu Peter despre asta, dar acesta considera că e labilă și că mai are nevoie de numeroase ședințe de audit înainte de a putea fi invitată să facă parte din cercul de apropiați.

— Cu toate astea, dacă va continua să dea dovadă de aceeași dedicare ca până acum, nu va trece mult până ce va fi și ea inclusă, spusese el.

Fusese o iarnă grea, atât partea cu traiul în Trummenäs, cât și lucrul în cadrul bisericii, asta chiar dacă fusese și distractiv, în egală măsură. Pur și simplu nu era ușor să locuiești atât de departe de oraș. Dura cel puțin douăzeci de minute ca să ajungi și atât ea, cât și Daniel erau suplinitori și aveau programe de lucru variate. Toată treaba era ca un puzzle: trebuia să încerce să potrivească toate piesele pentru că nu-și permiteau două mașini. Dar pentru că se mai mutaseră și alții acolo, puteau merge mai mulți într-o mașină, așa că se descurcau în pofida tuturor obstacolelor. Jenny era de părere că gerul le punea cele mai mari probleme. Era o iarnă rece și vântoasă și se făcea curent în cabană, deși proprietarul le spusese că fusese termoizolată.

Relația cu Daniel era încă trainică, deși focul pasiunii era aproape să se stingă. Faptul că nu prea aveau timp unul pentru celălalt începuse să devină o problemă, din cauza faptului că fiecare era prins cu serviciul pe timpul zilei, iar serile și weekendurile le erau ocupate cu activitatea de lucru, învățare și audit desfășurată pentru Centrul de Scientologie. În ultimele câteva luni, Jenny făcuse naveta la Copenhaga și lipsise de acasă weekenduri la rând, uneori chiar săptămâni la rând. Daniel nu îi împărtășea energia în ceea ce privea activitatea sa de audit. Îi plăcea și lui, dar i se părea la fel de distractiv și lucrul în slujba mișcării, și îi plăcea cu adevărat sentimentul de camaraderie de la centru. Nu era la fel de concentrat pe îndeplinirea obiectivelor precum Jenny. Stăteau adesea până târziu în noapte, căci membrii se duceau de regulă unii acasă la alții ca să bea o cafea și să mai vorbească timp de câteva ore. Chiar mai mulți se mutaseră acum pe promontoriu și doar câțiva încă mai căutau case în care să se mute.

Ajunse înghețată bocnă la centru, pe strada Bryggaregatan, la Möllebacken, în centrul Karlskronei. Își puse antifurtul la bicicletă, intră și își agăță haina în cuier. Nu era nici țipenie de om; era ora opt fix. Coborî grăbită scările de piatră spre subsolul încălzit. Toată lumea era deja instalată pe canapele sau fotolii. Lumina era stinsă, dar pe mese pâlpâiau lumânări. Unii mâncau pizza, alții beau ciocolată caldă. În mijlocul încăperii se afla un fotoliu, iar lângă era o măsuță pe care era așezat un casetofon. George stătea confortabil pe fotoliu. Îi zâmbi lui Jenny.

— Bine ai venit, Jenny! îi spuse el ceremonios în limba engleză. Ia loc, te rog.

Jenny îl zări pe Daniel, care îi făcu loc pe una dintre canapele. Se așeză lângă el, iar Daniel îi turnă niște ceai într-o cană.

— Cum a fost? îi șopti.

— Destul de bine. Am vândut trei.

Daniel o sărută pe obraz; chiar în acel moment se ridică Peter în picioare.

— În regulă! Ne-am adunat cu toții. Bine ați venit la această serată foarte specială, pe care am așteptat-o cu toții cu atâta nerăbdare!

Se întoarse spre George și zâmbi când rosti cea din urmă frază.

George zâmbi și el și încuviință.

— Iată că se fac aproape șase ani de când George s-a hotărât să se mute în colțul nostru uitat de lume și știu că mulți dintre voi v-ați întrebat de ce a ales să se mute aici, și nu în altă parte. Ei bine, asta pe lângă faptul că, desigur, s-a îndrăgostit de Maria. Că tot veni vorba, chiar mereu m-am întrebat cum de s-a întâmplat asta, spuse el, la care toată lumea a râs. Izbucnind și ea în râs, Maria aruncă în el cu o cutie de chibrituri.

— Să lăsăm totuși gluma la o parte, continuă el pe un ton serios. S-a hotărât să înființeze o misiune scientologică aici nu doar pentru că i s-au aprins călcâiele după Maria, ci mai există un motiv foarte special. E vorba despre un fapt asupra căruia s-a luat o decizie acum mult timp.

Făcu o pauză cu efect dramatic, privindu-i pe toți cei prezenți în încăpere.

— Nu e o coincidență nici faptul că vă aflați cu toții aici în seara asta, continuă Peter, fixând-o pe Jenny cu privirea. Nu e o simplă întâmplare faptul că ați decis cu toții, acum douăzeci sau treizeci de ani, să vă nașteți chiar aici. Și asta a fost decis acum muuuult timp.

Jenny avea fluturi în stomac. Deci George avea un plan secret până la urmă… Îl ținu strâns de mână pe Daniel.

— A durat câțiva ani, însă acum George e de părere că voi, cei care ați fost chemați aici astă-seară, ați progresat într-atât în ceea ce privește dezvoltarea voastră spirituală, încât sunteți gata să aflați de ce sunteți aici, în acest subsol, în acest oraș, chiar în acest moment.

Peter tăcu și se duse spre măsuța unde își lăsase cana. Luă o gură de cafea, după care își reluă locul.

— Prin urmare, George a înregistrat o serie de discuții pe casete, astfel încât să le putem asculta cu toții, zise el. În seara asta vom începe cu prima, care durează o oră. Este în limba engleză, căci George se simte cel mai confortabil atunci când se exprimă în limba sa maternă.

Peter se întoarse spre George, care pufăi din pipă și încuviință.

— Mai zic doar atât înainte ca George să dea drumul la casetofon, continuă Peter. Ceea ce veți auzi în această seară trebuie să rămână între noi. Nu aveți voie să vorbiți cu nimeni altcineva despre asta. Nici cu alți membri ai Bisericii Scientologice, nici cu prieteni din afara mișcării noastre, nici cu

părinții voștri, cu nimeni. Alți oameni nu sunt gata să audă aceste lucruri; nu vor putea înțelege, iar asta ne va afecta dacă se află.

Se întoarse iar spre George.

— George, ai cuvântul.

George apăsă butonul de redare. Prelegerea ținu o oră și jumătate. În tot acest timp, el stătu în fotoliu, fumându-și pipa. Cei zece tineri care stăteau împrăștiați prin încăpere fură înconjurați de un miros subtil și dulceag de tutun, în timp ce ascultau cu devotament povestea fascinantă și de impact relatată de George.

— Nu puțini sunt filosofii care au încercat, de-a lungul istoriei, să înțeleagă sensul vieții, începu acesta. Cei pesimiști consideră că printre greșelile tragice ale evoluției se numără conștiința umană. Aceștia susțin că faptul că oamenii sunt singurele creaturi de pe această planetă care sunt conștiente de propria existență reprezintă dovada vie că este o greșeală și că nu ar trebui de fapt să existăm. Nu au înțeles nimic. Pe de altă parte, L. Ron Hubbard a înțeles cum stau lucrurile. Descoperirile și munca sa de cercetare privind conștiința umană și existența oamenilor pe Pământ sunt revoluționare. Ele ne oferă explicații cu privire la motivul pentru care suntem aici. Nu vorbesc doar despre motivul pentru care majoritatea oamenilor cutreieră Pământul ăsta, această periferie de la capătul Universului, crezând că sunt totuna cu propriile trupuri care, în cel mai fericit caz, vor fi îngropate în țărână după optzeci sau o sută de ani. Cercetările sale ne arată că suntem prizonieri nu doar aici, pe Pământ, ci și în propriile noastre trupuri. Eu însumi am consolidat descoperirile lui Ron și, prin intermediul cercetărilor mele, am reușit să găsesc răspuns la întrebarea „De ce noi, cei din acest subsol, ne aflăm aici și acum?”

Își continuă explicațiile în stilu-i caracteristic, monoton și tacticos, în limba engleză. Era bucuros că cei mai importanți membri ai clanului său inițial se adunaseră laolaltă în sfârșit. Era mândru de faptul că toți cei din grup ajunseseră atât de departe într-un interval scurt de timp, în ceea ce privește nivelul lor mental de pregătire necesar pentru a afla adevărul. După 75 de milioane de ani, iată-i din nou împreună. A mai spus și că, în urmă cu 75 de milioane de ani, fusese conducătorul lor pe una dintre cele 76 de planete aflate sub domnia Dictatorului

intergalactic pe nume Xenu. Prin munca sa de spionaj și colectare de informații, George aflase de planurile lui Xenu; acesta urma să îi ia prizonieri pe toți locuitorii planetei, inclusiv pe George și al său grup, și să-i ducă pe o planetă-închisoare aflată la periferia Universului. Ba mai mult, aveau să fie „întemnițați” în trupuri din carne și oase. Era ca și cum i-ar fi aruncat într-o închisoare ferecată de două ori. Când George a aflat acestea, a trimis în prealabil o patrulă de pe planeta sa natală pe Pământ. Aceștia aveau cu ei un vehicul, o navă spațială, pe care li s-a ordonat să o ascundă cu băgare de seamă. Cu ajutorul acestei nave, grupul putea evada din închisoare mai târziu.

Acum venise vremea evadării.

28.

Anchetatorii din cadrul Poliției din Blekinge avuseseră cea mai catastrofală vară din istoria organelor polițienești. Ancheta uciderii Yarei, o fetiță palestiniană în vârstă de opt ani, care se petrecuse în aprilie, a presupus anularea tuturor concediilor pe care și le planificaseră oamenii. Cazul a generat un interes mediatic de amploare, iar Karlskrona a fost invadată de jurnaliști din clipa în care crima a ajuns pe prima pagină a ziarelor. Singurul eveniment care a „concurat” cu această crimă din punctul de vedere al atenției acordate de către organele mass-mediei a fost momentul când submarinul rusesc UI37 a rămas blocat în arhipelagul de est cu treizeci și trei de ani în urmă.

Jonna Gustafson stătea în biroul său cu capul rezemat de geamul rece și se uita cum pleacă din stație unul dintre trenurile Öresund, care fac legătura între Suedia și Danemarca. Solicitase să nu facă parte din ancheta uciderii Yarei, iar cererea îi fusese acceptată. Astrid și Yara erau în aceeași clasă, iar uciderea fetiței o afectase pe Jonna într-un mod diferit față de orice alt caz de până atunci, asta deși văzuse multe de când absolvise Academia de Poliție de la Växjö, în urmă cu nouă ani. Nu voia să se expună durerii de a se dedica trup și suflet cazului. Nu voia să desfășoare interogatorii îndelungate cu presupușii făptași (unchiul Yarei și soția acestuia), nu voia să vadă fotografii cu trupul groaznic de maltratat și neajutorat al fetiței, și nici să-i întâlnească pe părinții ei, care nu înțelegeau ce se petrece. Un superior plin de empatie se asigurase că nu avea să facă parte din echipa care va ancheta cazul, dar asta însemna totodată că era nevoită să preia toate celelalte cazuri și să lucreze numeroase ore suplimentare.

Se uită la ceas. Opt și jumătate. Se întoarse la birou și se așeză pe scaun. Era joi seară, iar David, soțul ei, se afla la Copenhaga în interes de serviciu, ca de obicei. Îi mulțumi în gând mamei sale. Aceasta era la apartamentul lor și avea grijă de Astrid și de Simon, în vârstă de trei ani. David urma să se întoarcă vineri seară, ca de obicei, însă nu era nerăbdătoare să-l revadă. În decursul ultimelor luni realizase că se afla într-o

situație în care își jurase că nu va ajunge vreodată și se blestema pentru faptul că lăsase să se întâmple asta. După nouă ani de căsnicie, relația cu soțul ei era moartă.

În tot acest timp, el lucrase la Copenhaga, unde avea un post bine plătit în cadrul unei companii farmaceutice. Locuia acolo săptămâni de-a rândul și venea acasă doar în weekend. Treptat, se îndepărtaseră unul de celălalt. Jonna nici nu-și mai amintea ultima oară când făcuseră sex. Probabil că-și satisfăcea nevoile cât stătea în Danemarca. În ultimul an, gândul că putea și ea să fie cu altcineva îi acapara din când în când mintea. Tânjise să simtă și ea un alt trup lipit de al său vara asta. Începuse să-și imagineze că e cu un alt bărbat numai ca să-și satisfacă dorința. Nu și-ar fi adresat nicio întrebare, nici înainte, nici după. Nu era vorba despre emoții și sentimente. Cu toate acestea, simțul său moral nu putea să se împace cu ideea. Nu se considera o persoană adulteră. Nu *voia* să se perceapă astfel. Dac-ar fi fost să aibă dovada negru pe alb că David se culca și cu altele la Copenhaga, lucrurile ar fi stat cu totul altfel. Atunci n-ar mai fi avut rețineri. Existaseră destule ocazii, însă nu dăduse încă peste cineva cu care să vrea să o apuce pe acea cale. Asta până sâmbătă seară, când Luke Bergmann îi suscitase interesul.

Reprimă aceste gânduri și continuă să scrie e-mailul pe care voia să-l trimită la OPI, Unitatea „Operațiuni polițienești internaționale”, la Poliția Națională. Loman îi ceruse să verifice dacă Luke Bergmann avea cazier în SUA. Cei de la OPI se ocupau de astfel de anchete și luau legătura cu autoritățile din alte țări.

Nu știa ce să creadă despre americanul cel înalt. Instinctele îi spuneau că e un om bun, asta se citea în ochii lui. Și lui Loman îi plăcuse de el inițial, însă acum părea să se fi răzgândit. În timpul întâlnirii lor de luni, spusese că nu credea povestea lui Bergmann, și de aceea voia ca Jonna să facă „săpături” despre trecutul acestuia.

Jonna îl respecta profund pe Loman. Era isteț și avea experiență și îi plăcea mult de el. Lucrau împreună de doi ani, iar parcursurile lor în cadrul diviziei începuseră cam în același timp. Loman era de loc din Karlskrona și fusese polițist în oraș până în 1994, când își depusese dosarul și obținuse un post în cadrul Serviciului de securitate suedez de la Stockholm. Se

mutase înapoi în orașul său natal după ce aflase că suferă de cancer de colon.

Prima rundă de tratament mersese bine, însă după un an cancerul recidivase. Jonnei i se părea o situație foarte tristă. Loman îi povestise totul la început, dar nu mai aduseseră vorba despre asta de atunci. Îi spusese clar că se număra printre puținii colegi care știau, că nu voia să discute despre asta și că n-ar trebui să le afecteze relațiile de serviciu. Totodată, uneori era de negăsit când făcea tratamente, atât radiații, cât și chimioterapie. Aceasta era una dintre acele perioade. După ce se văzuseră luni dimineață, Loman îi spusese că urma să lipsească pentru tratament câteva zile, așa că Jonna trebuia să preia cazul Spandel, dar și ancheta cu privire la Bergmann care pătrunsese prin efracție. Jonna nu putea înțelege cum de Loman avea energia necesară pentru a lucra între reprizele de tratament, căci probabil îl seca de puteri pur și simplu.

Mai citi o dată mesajul adresat celor de la OPI și dădu clic pe „Trimitere”. Stătu așa o clipă uitându-se la ecran, gândindu-se la întâlnirea sa cu Luke Bergmann din apartamentul lui Viktor și la ceea ce-i spusese. Se gândi la chestia cu arderea cărților. Căută pe Internet arhivele ziarului local, scrise „Viktor Spandel” în căsuța de căutare și obținu mai multe rezultate. Cele mai recente erau diverse titluri privind o societate numită Twain Technology. Parcurse întreaga listă de rezultate ale căutării. Se vedea că Viktor fusese foarte bun la scrimă pe când era mai tânăr: erau numeroase articole despre el la rubrica sportivă.

În cele din urmă, găsi ce căuta. Pe 2 aprilie 1994, ziarul publicase un articol detaliat despre Viktor Spandel și o altă persoană care părăsise, de asemenea, cultul. Pe prima pagină era o fotografie mare cu cei doi tineri, care stăteau de o parte și de alta a unei grămezi impresionante de cărți care ardeau, într-o zonă cu pietriș din spatele stadionului Ostersjdhallen, în Karlskrona. În articol aceștia relatau despre cum fuseseră cooptați să facă parte din cult și cum fuseseră spălați treptat pe creier. Cu toate acestea, le ajunsese, reușiseră să scape și voiau să-i avertizeze pe alți tineri cu privire la scientologie care, la acea vreme, era clar o mișcare foarte activă în Karlskrona. Jonna citi cu atenție articolul și fu marcată îndeosebi de o declarație a lui Viktor Spandel:

Am pus mâna pe toate cărțile pe care le-am găsit. Desigur că le-am luat mai întâi pe cele din casele noastre, apoi ne-am deplasat și prin zona de sud a țării, am cutreierat anticariatele și am cumpărat toate cărțile peste care am dat. După câte se vede, am adunat destul de multe. Voiam să facem un foc mare de tabără din porcăriile astea periculoase.

Ce să vezi?! se gândi Jonna. Deci își arsese într-adevăr toate cărțile. Totuși, poate că se răzgândise după câțiva ani și începuseră iar să-l intereseze învățăturile scientologilor. Își aminti de calculatorul pe care îl luaseră tehnicienii din apartament și pe care îl văzuse în biroul lui Loman. Cu puțin noroc, poate Viktor făcuse poze în sufragerie în care se vedea, biblioteca pe fundal și le salvase pe calculator.

Se ridică repede și se duse în biroul lui Loman ca să ia calculatorul. Îl sună pe Jonas, specialistul informatician al diviziei, și află că acesta deja spărsese parola calculatorului lui Spandel. Nu urma să aibă probleme. Trebuia doar pornit și apoi puteai căuta ce aveai de căutat, îi spuse acesta. Odată intrată, Jonna parcurse diverse fișiere cu fotografii, până ce dădu de unul cu poze personale. Erau 959 de poze. Oftă. Urma să-i ia câteva ore să se uite la toate. Se hotărî să dedice o oră acum și să continue a doua zi dacă nu găsea ceea ce căuta.

După doar un sfert de oră, dădu peste o poză cu fetița, Agnes, îmbrăcată în prințesă și dansând în fața aparatului foto. În spatele ei se vedeau rafturile cu cărți. Jonna observă că poza fusese făcută pe 21 iunie, cu o săptămână înainte de moartea celor doi. Scoase fotografia făcută de criminaliști cu rafturile și o ținu lângă ecranul calculatorului. Secțiunea în care se afla cartea galbenă despre scientologie se vedea clar în fotografia din calculator. Mări imaginea; se vedea atât de bine, încât aproape că putea citi și titlurile de pe cotoarele cărților. Se aplecă în față și se uită cu atenție la volumele așezate unul lângă altul.

Cartea galbenă nu era acolo.

29.

Ușa era încuiată. Luke sună de câteva ori, dar nu primi răspuns. Se uită la ceas: nouă fără un sfert. Se duse la cealaltă ușă și sună. Pe plăcuță scria „Hansson”. După un minut se auziră fosnete la ușă. Zăngăni lanțul și ușa fu deschisă de o femeie în vârstă îmbrăcată cu o bluză verde și fustă albă. Îi aruncă o privire suspicioasă.

— Scuzați deranjul, aveți cumva o cheie de la apartamentul Mariei Palm? întrebă Luke. Cred că îi e rău.

Femeia îi închise ușa în nas fără a-și schimba căutătura câtuși de puțin. Luke clătină din cap și își scoase telefonul, accesând aplicația mobilă Eniro în care puteai găsi date de contact și diverse locuri din împrejurimi. Diana Palm. N-aveau cum să fie o grămadă de persoane cu numele ăsta în Stockholm. N-ar trebui să fie probleme atâta timp cât nu era căsătorită și nu își schimbase numele, își zise el.

Din fericire, era o singură persoană cu acest nume. Stătea pe strada Fiskaregatan nr. 14. Luke o sună și aceasta răspunse imediat.

— Sunteți fiica Mariei Palm, care locuiește în Kungsholmen? întrebă el.

— Da, îi răspunse. De ce întrebați?

— Mă aflu în fața apartamentului mamei dumneavoastră și cred că s-ar putea să fi avut un accident. Se aude muzică dinăuntru, dar nu răspunde nimeni la ușă. Când ați vorbit ultima dată cu ea?

— Ăă, ieri, cred. Stați, cine sunteți dumneavoastră?

— Nu e timp să vă explic acum, îi zise Luke. Aveți o cheie de la apartament?

— Ce-a pățit?

— Nu știu. Puteți veni aici?

— Da, dar nu până nu-mi spuneți cine sunteți. De ce sunteți la ea acasă? O cunoașteți pe mama? De unde știu că nu încercați să mă trageți pe sfoară?

Luke se gândi câteva clipe.

— Vă trimit un număr de telefon chiar acum, îi zise. E al unei polițiste din Karlskrona, pe nume Jonna Gustafson. Garantează ea că nu vă spun minciuni. Sunați-mă înapoi după ce vorbiți cu ea.

Închiseră, iar Luke îi trimise Dianei numărul Jonnei. După câteva minute, îi sună iar telefonul.

— Ajung în douăzeci de minute, spuse Diana.

Luke sună apoi la Salvare și le spuse că era o femeie decedată în apartament. Le dădu adresa și numărul lui de telefon și i se spuse că urma să sosească un echipaj în douăzeci de minute. Se așeză pe trepte și așteptă. Îi sună telefonul: Jonna Gustafson. Îl dădu pe mut și lăsă apelul să fie preluat de mesageria vocală. Nu voia să fie nevoit să-i explice acum ce căuta la Stockholm. Avea să facă asta mai încolo. Lumina activată prin senzori de mișcare instalată pe casa scării se stinse, iar el stătu așa, pe întuneric, ascultând orga electronică a lui Chick Coreea și solourile distorsionate ale chitaristului. I se lumină iar ecranul telefonului. Jonna nu se lăsa păgubașă, însă Luke n-avea de gând să-i răspundă.

Ascultă piesa, încercând să identifice vreo linie melodică. În retrospectivă, realiză că sesiza o temă. Era un cântec fin, notele de pian sunau vesele, de parcă auzeai susurul unui pârâu primăvara. Ciudat nume, se gândi el. „Tema Navei-Mamă”. Navă-mamă, de parcă ar fi un OZN. SF-uri. Pentru Luke, muzică spațială însemna muzica din seria *Războiul stelelor.* Maiestuoasă și fastuoasă. Oare de ce se hotărâse criminalul că scientologii trebuiau să moară pe muzica asta spasmodică? Să aibă oare ideea de navă-mamă ceva de-a face cu scientologia, cu noțiunea că aceasta e adevărata credință, atotcuprinzătoare? Sunt uciși pentru că au părăsit cultul? Viktor renunțase cu mult timp în urmă. Trecuseră mai mult de cincisprezece ani. De ce nu l-au ucis atunci?

Când cântecul a luat-o de la capăt pentru a treia oară și aproape că începea să-i placă piesa, ușa de la intrare se izbi și, curând după aceea, luminile de pe casa scării se aprinseră. O tânără roșcată, îmbrăcată cu un hanorac verde și colanți sport negri, urcă scările în fugă. Se vedea că era în formă, căci nu gâfâia deloc când ajunse la ultimul etaj, unde se afla Luke.

— Am luat metroul până la gară și apoi am fugit până aici, îi spuse. Era cel mai rapid așa.

Se prezentă, și Luke observă că hanoracul avea inscripționată pe piept sigla „Vânătorii de coastă, Suedia” într-un cerc ce înconjura un trident auriu; era emblema Brigăzii de operațiuni speciale din cadrul Marinei. Părul ei creț era de un roșu puternic, avea trăsături pronunțate și ochi verzi și frumoși.

— Am sunat la Poliție, adăugă el. Ar trebui să ajungă dintr-o clipă în alta.

Diana avea cheile în mână. Le zornăi până ce dădu de cea potrivită, o găsi și o băgă în yală. Luke îi puse mâna pe braț. Își pusese mănuși.

— Ești sigură că vrei să intri? o întrebă. S-ar putea să nu fie o priveliște ușor de suportat.

Diana îl privi cu o expresie hotărâtă. Întoarse cheia în broască.

Înainte să pună mâna pe clanță, Luke o opri. O apucă el și se uită la Diana.

— Nu trebuie să atingem nimic cu mâna odată intrați, îi spuse. În regulă?

Diana încuviință fără să-l privească în ochi, iar când Luke deschise ușa, i-o luă repede înainte.

Luke observă repede că persoana care locuia acolo avea gusturi costisitoare și minimaliste. Toți pereții erau albi, iar pe podeaua din lemn închis la culoare din holul de la intrare tronau trei candelabre mari din argint. Pe perete era agățat un tablou în ulei, imens și colorat. Luke o urmă repede pe Diana înspre direcția din care se auzea muzica, înainte să apuce să vadă ceva, o auzi țipând. Alergă cei câțiva pași până la intrarea în sufragerie.

Din prag o văzu pe Diana ținând-o de picioare pe o femeie care atârna de un laț. Chipul acesteia avea nuanțe albăstrui și atârna fată viață întocmai precum Viktor, de cadrul ușii, lațul fiind legat de clanța aflată de cealaltă parte. De această dată, era vorba de ușa unuia dintre dormitoare. Pe podea era răsturnată o găleată. Exact ca în apartamentul lui Viktor, toate jaluzelele fuseseră trase. Femeia părea să aibă vreo patruzeci, patruzeci și ceva de ani. Purta o bluză albă, sacou negru și o fustă neagră și strâmtă. Duhnea a materii fecale, iar pe picioare i se prelinsese urină, care se adunase într-o băltoacă pe podea.

Luke veni în fugă spre ea și trase frânghia de-a lungul marginii ușii, astfel încât Diana să o poată ridica pe mama ei și

să o așeze pe jos. Se vedea după chipul său că nu avea rost să mai încerce manevre de resuscitare. Diana îngenunche lângă mama ei, gemând și legănându-se. Luke se duse repede în dormitor și găsi o bucată de hârtie pe pernă. Era exact același mesaj ca acela din apartamentul lui Viktor. Se întoarse în sufragerie și se așeză pe canapeaua albă și scumpă, în fața unui laptop despre care bănuia că reda muzica de pe un CD. Muzica răsuna în continuare din boxele micuțe amplasate prin încăpere.

Se duse apoi în bucătărie, luă un prosop de vase și deschise cu el dulăpioarele și sertarele până ce găsi o pereche de mănuși de menaj din cauciuc. Dădu de ele în dulapul de sub chiuvetă și le puse și se întoarse la calculatorul din camera de zi. Apăsă pe o tastă, iar ecranul se lumină. Accesă poșta electronică, deja deschisă. Parcurse rapid cele mai recente e-mailuri, toate referitoare la chestiuni de serviciu. Luă lista cu nume de la Anna Adams și le căută în rubrica „Primite”. Dădu de niște mesaje de la Max Billing. Maria primise trei e-mailuri de la el cu câteva săptămâni înainte. Observă chiar că unul era lung. Îi sună atunci telefonul: era un agent de poliție care îl informă că erau la intrarea în bloc.

Luke apăsă pe „Tipărire” și auzi sunetele unei imprimante care rula în dormitor. Se uită la Diana, care încă stătea în genunchi lângă mama ei. Era în stare de șoc și nu observase ce făcea el. Luke închise poșta electronică, lăsă muzica să răsune în continuare și se duse să ia foaia tipărită.

30.

Karlskrona, 22 ianuarie 1993

Când vocea lui George tăcu, acesta se aplecă și opri casetofonul. Se uită în sus și zâmbi, analizându-și publicul cu privirea sa calmă și pătrunzătoare. Liniște deplină. Nimeni nu scoase niciun sunet timp de câteva minute. Aerul de la subsol nu era doar încărcat cu fum de la pipa lui George și de la țigările celorlalți. Era electric pur și simplu. Camilla fu cea care sparse gheața.

— Fantastic, George. Absolut fantastic.

George zâmbi și încuviință, mulțumindu-i.

— Într-adevăr, e o poveste pe cinste. Dar cea mai bună parte e faptul că e adevărată.

Se ridică de pe fotoliu, strânse casetofonul și întinse mâna spre Maria, care se ridică repede în picioare. Porniră amândoi pe scări în tăcere.

Jenny simțea că mai are un pic și leșină după tot ceea ce auzise. Aruncă iar o privire prin încăpere la prietenii din jurul ei: Peter, Fredrik, Camilla, Viktor, Max și ceilalți. Treptat, realiză ceva: fuseseră împreună încă de la începutul veacurilor. De aceea se simțise atât de atrasă de ei încă de prima dată când făcuseră cunoștință în apartamentul surorii lui Stefan, la Ronneby. De aceea simțea la un nivel profund că locul său era alături de ei. Era un sentiment mai puternic decât iubirea. Era ceva *originar.* Ceva care își avea rădăcinile chiar în străfundurile existenței. Fuseseră despărțiri, însă se căutaseră și, în cele din urmă, se regăsiseră. După eoni întregi, iată că erau din nou împreună cu toții. Captivi în închisorile lor trupești de pe Pământ.

Acum aveau să scape, să evadeze.

Pe Jenny o apucă amețeala de la o senzație de căldură, o senzație minunată care o cuprinse pe când se gândea la toate acestea. Ce tip pe cinste era George! Ce noroc pe capul ei să se numere printre cei aleși! Ce noroc că putea face parte din această aventură! Totodată, era conștientă și de faptul că nu

era doar vorba de noroc. Era ceva predestinat. Aleseseră să se nască unul aproape de celălalt. Zâmbi, imaginându-și niște bule de săpun care pluteau prin atmosfera de deasupra orașului Karlskrona, în căutare de corpuri potrivite în care să se întrupeze. Era exact imaginea descrisă de Daniel atunci când își povestiseră unul altuia despre ședințele de audit. Lui Jenny îi părea rău că George și Maria plecaseră. Mulți aveau întrebări pentru George, și chiar i-ar fi plăcut și ei să afle mai multe. Cu toate acestea, George mereu păstra o distanță între el și restul grupului. De fapt, practic vorbea numai cu Peter, și poate cu Fredrik. Într-un fel, ei erau grupul neoficial de lideri. Peter era cu siguranță mâna dreaptă a lui George, fiind, de asemenea, cel care prelua controlul când acesta din urmă părăsea peisajul.

— Bănuiesc că aveți multe întrebări în căpșoare acum, zise el afișând un zâmbet larg. Să ne lansăm imediat în discuție? Nu pot promite că voi fi în măsură să vă dau răspuns la toate. Asta depinde dacă mi se pare că veți putea înțelege răspunsurile.

Jenny se întoarse spre Daniel, care nu scosese niciun sunet de când George oprise casetofonul.

— Daniel, ce părere ai? îi șopti. E de necrezut, așa-i?

Daniel îi strânse mâna și încuviință. Jenny văzu că avea un licăr în privire și constată că nu prea putea vorbi. De regulă, Daniel se emoționa extrem de rapid și era foarte sensibil; era unul dintre motivele pentru care îl iubea.

— Cum naiba știe George toate astea? îl întrebă Camilla pe Peter.

Avea obrajii îmbujorați, probabil atât de la căldura din încăpere, cât și de la surescitarea dată de cele auzite. Lui Jenny îi plăcea de ea. Nu era cea mai deșteaptă din grup, dar era un scientolog pasionat. Avea o oarecare naivitate copilărească și era precum o carte deschisă. Mai mult decât atât, nu se sfia să pună întrebări stupide.

Peter o privi și zâmbi:

— Ai auzit vreodată de ceva numit „amintire”? o întrebă.

— Nu fi răutăcios, zise Camilla.

— George se numără printre puținii scientologi de pe Pământ care au ajuns pe culmile Podului, continuă Peter. Tot el a fost unul dintre primii care au atins TP III, „Zidul de foc”. A limpezit o grămadă de porcării inutile de pe axa temporală, iar în decursul ședințelor de audit pentru TP III i-au revenit amintirile.

Acum Daniel își drese glasul.

— Ai atins și tu nivelul TP III, îi zise lui Peter. Ai deblocat și tu aceeași amintire?

Peter încuviință.

— Da, în mare parte. Și Fredrik la fel. Vom vedea ce se întâmplă cu voi când faceți asta.

— De ce am ales Karlskrona? continuă Daniel.

— Aici e intrarea pe nava spațială, răspunse Peter. Se află în Trummenäs.

— Ce?! exclamă Camilla.

Peter părea foarte mulțumit de efectul produs. Toți ceilalți stăteau cu gurile căscate. Toți în afară de Fredrik, care evident știa despre toată treaba.

— De ce crezi că George și Maria au cumpărat exact acea bucată de pământ?

Nimeni nu spunea nimic. Jenny deja anticipa ce urma.

— Acum 75 de milioane de ani, planeta asta nu arăta așa că în prezent, continuă Peter. Patrula care a ascuns nava a amplasat-o într-un loc în care să fie bine ascunsă privirilor. Probabil că au și ales partea de nord a globului din aceste considerente. S-au asigurat că intrarea avea să fie ușor de accesat și au pus un lacăt cu cifru secret la ușa care duce spre interiorul navei.

— Deci e îngropată undeva? întrebă Viktor.

— Ei bine, nu-i ca și cum aveau lopeți și hârlețe la ei, zise Peter.

Toată lumea râse.

— La acea vreme, continuă el, majoritatea teritoriului nordic al țării era acoperit de ape nu foarte adânci. Cred că au amplasat-o la fundul mării. Ulterior, nivelul apelor a scăzut, iar de-atunci este acoperită de diverse straturi de sedimente, de milioane de ani încoace.

— Cât de mare e? Știți cumva?

— E mare, răspunse Peter. Nu arată ca o farfurie zburătoare, ci e alungită. Intrarea e la mijlocul navei, care se întinde de la Kristianopel, din est, tocmai până la Ronneby, în vest. Potrivit spuselor lui George, are o lungime de peste 64 de kilometri.

— Dumnezeule, spuse Jenny. E imensă.

Cu toții au stat în tăcere preț de câteva clipe, contemplând ideea unei navete spațiale enorme care zăcea acolo, chiar sub

ei, așteptând să evadeze și să-i poarte departe de Pământ. Jenny se gândi ce șocați urmau să fie locuitorii din Blekinge în momentul când nava avea să-și facă loc, explodând din străfundurile scoarței terestre.

— George știe unde e intrarea? întrebă Viktor.

— Da, răspunse Peter. A făcut o ședință de audit bazat pe poziție și a vizitat Trummenäs în repetate rânduri acum câțiva ani. Într-un final, a identificat ușa, a aflat cine era proprietarul terenului și s-a oferit să-l cumpere. Din fericire, făcea parte din planul de dezvoltare rezidențială a zonei. Inițial, fermierul n-a vrut să vândă. Voia să închirieze câteva parcele, inclusiv cea despre care vorbim. Dar George nu-i degeaba TP. Fermierul ăla n-a avut nicio șansă. Fără ca măcar să-și dea seama cum de s-a întâmplat, a fost de acord să îi vândă terenul lui George, și la un preț avantajos pe deasupra.

Jenny parcă-l și vedea pe George, înarmat doar cu tăria propriei voințe și având o intenție de neclintit, cum îl determinase pe fermier să spună niște lucruri pe care acesta nu voia de fapt să le spună. I se părea incredibil. *Trebuie neapărat să mă țin și eu de treaba cu auditul.*

— Unde e intrarea pe navă, mai exact? se întrebă Max.

— Cam la șase metri și ceva sub pământ, la aproximativ patru metri și jumătate în direcția sud-vest de casa lui George și a Mariei, răspunse Peter. Doar George va putea deschide încuietoarea. Însă ca să poată face acest lucru trebuie să ajungă și mai departe pe Pod; trebuie să obțină atât nivelul TP VII, cât și VIII. Acestea costă aproape 350.000 de krona, iar el nu are la acest moment o astfel de sumă. Va trebui să-l ajutăm să facă rost de bani.

Dacă cineva oarecare de pe stradă ajungea cumva în Karlskrona, la acel subsol de pe strada Bryggaregatan în acea seară întunecată și geroasă de vineri, 19 februarie, ar fi putut simți pe propria piele electricitatea care plutea în aer. Ar fi văzut zece tineri îmbujorați într-un subsol împânzit de lumina lumânărilor, plin de fum de țigară, care tocmai aflaseră că stăteau la baza unei istorii a Creației care îi era cu mult superioară celei creștine. Tocmai aflaseră că erau cei aleși, că aparțineau unui clan străvechi și că se regăsiseră unii pe alții acum, că miliardele de ani în care fuseseră prizonierii unei duble întemnițări aveau să se sfârșească într-un final. Trebuia doar să

ajungă la șase metri sub pământ, la navă, și să-i lase în urmă pe acei bieți oameni pierduți, orbi din punct de vedere spiritual, spre marea lor surprindere.

Întreaga încăpere era inundată de iubire. Jenny nu mai simțise niciodată un sentiment atât de profund de apartenență. Cel puțin, nu în viața aceasta. Îi veni în minte termenul „afinitate”, unul dintre cei trei factori care stăteau la baza teoriei comunicării elaborate de Ron: atracția, dorința de a ocupa același spațiu în care exista o altă ființă din universul fizic. Manifestarea definitivă a unei iubiri autentice și adevărate.

Asta simțea în acel moment.

31.

Patrula de poliție stabili rapid decesul Mariei Palm. Luke îi dădu apoi o declarație unuia dintre polițiști, spunând că o persoană care locuia în Karlskrona fusese găsită în condiții identice lunea trecută, că ambii fuseseră scientologi în tinerețe, membri ai aceleiași congregații din Karlskrona, și că suspecta că ar fi fost vorba de crimă în ambele cazuri. Polițistul se consultă cu al său coleg preț de o clipă, după care hotărî să cheme un anchetator și un tehnician criminalist.

Acum unul dintre ei se ocupa de Diana, care se afla în bucătărie. Celălalt îi ceru lui Luke să rămână în apartament până la sosirea anchetatorului. Luke se așezase pe canapea în camera de zi ca să-l aștepte, când îi sună telefonul. Opt apeluri pierdute. Se uită la ceas: zece fără un sfert. Apăsă pe butonul verde.

— Salut, Jonna. Mereu lucrezi serile până târziu? o întrebă, ridicându-se de pe canapea și mergând în hol, ca să poată vorbi fără să fie deranjat.

— Ce naiba faci?!

Tonul ei era rece ca gheața.

— Acum sunt în holul unui apartament din Stockholm, răspunse Luke.

— Acum câteva ore am fost sunată de o femeie care m-a întrebat dacă pot confirma că spui adevărul, zise Jonna. Nu știu de ce i-am dat un răspuns afirmativ.

— Pentru că ai o judecată neobișnuit de excelentă, spuse el.

Jonna îi ignoră gluma.

— Mi-a spus că i-ai cerut să vină să-ți descuie ușa apartamentului mamei ei, aflat în districtul Kungsholmen din Stockholm, continuă ea. Ești cumva acasă la avocata de drept comercial despre care mi-ai povestit?

— Da, îi răspunse Luke.

— Îmi zici și mie cum de ai tupeul să continui această anchetă pe cont propriu după tot ceea ce s-a întâmplat sâmbătă?

— Înțeleg că pare straniu, zise Luke. Însă aveam senzația că întreaga situație e dubioasă și se pare că am avut dreptate.

— Ce vrei să spui?

— Și Maria Palm a murit, o lămuri Luke. Am găsit-o spânzurată la fel ca Viktor, în apartament cânta aceeași piesă, iar pe pernă fusese lăsată aceeași poezie.

Liniște la celălalt capăt al firului.

— Mai ești acolo? întrebă Luke.

— Deci trei persoane au murit în aceleași condiții, zise ea. În seara asta, poliția locală din Olofström l-a contactat pe colegul meu Mattias din cadrul diviziei de informații, spuse Jonna. Au găsit un bărbat decedat în districtul lor în această după-amiază.

— Îl cheamă Max Billing, zise Luke.

— Era și el pe lista ta?

— Da. Unde l-au găsit?

— Într-o clădire abandonată de la periferia orașului, răspunse Jonna. Spânzurat de ușă, aceeași melodie pe fundal și același mesaj lăsat lângă cadavru. Norocul a făcut să aflăm despre asta. Dacă Mattias n-ar fi fost prieten cu unul dintre tipii de la Olofström și dacă n-ar fi discutat despre caz, probabil că ar fi fost catalogat tot drept sinucidere. Apropo, ai avut dreptate despre cărțile de scientologie de la Viktor de acasă, continuă ea. Nu erau pe raft acum două săptămâni.

Luke se așează pe un scaun micuț, aflat lângă tabloul imens din holul de la intrare.

— Mai sunt alte nume pe lista mea, îi zise.

— Câte?

— Cinci. S-ar putea să mai fie și alții despre care nu știm.

— Spune-mi numele. A venit vremea să lași asta pe seama noastră, spuse Jonna.

Luke îi dictă numele. Trei erau complete, în cazul celorlalte două avea doar prenumele.

— N-ai decât numele? Mai ai și alte informații?

— Nu, nimic, zise el. Ar fi ceva la care mă gândeam, și anume faptul că atât Viktor, cât și Max Billing au făcut o serie de călătorii în Rusia în decursul ultimilor doi ani, la Sankt Petersburg și la Kaliningrad. Nu știu dacă i-au mai însoțit și alții în aceste deplasări sau dacă are ceva de-a face cu toate astea. S-ar putea însă să merite verificată mai îndeaproape treaba.

Un tip durduliu, cu început de calviție, pe la patruzeci și ceva de ani, intră în hol însoțit de un bărbat mai în vârstă cu ochelari,

îmbrăcat cu o cămașă albastră, care ținea o pungă de plastic în mână.

— Trebuie să închid, îi spuse Luke Jonnei. Tocmai au intrat niște polițiști în apartament.

Bărbatul mai corpolent se prezentă drept Håkan Jonsson, anchetator în cadrul Poliției centrale Stockholm. Tipul cu ochelari era tehnician criminalist.

Håkan Jonsson intră în sufragerie, discută puțin cu cei doi polițiști care ajunseseră primii acolo, se uită împrejur și se îndreptă spre corpul Mariei Palm.

— Trist, spuse el, aplecându-se pe vine și analizând trupul neînsuflețit.

— Sper că n-ați atins nimic pe-aici, îi spuse Håkan Jonsson lui Luke, ridicându-se în picioare.

— Nu, doar am coborât corpul pe podea. Diana nu suporta să o vadă pe mama ei atârnând fără viață de ușă.

— Să mergem în bucătărie, spuse anchetatorul, iar Luke îl urmă.

Håkan Jonsson se prezentă Dianei, care stătea la masa albă în formă ovală din bucătărie.

— Dumneavoastră sunteți fiica?

Diana încuviință.

— Cum vă simțiți? Aveți nevoie de un medic?

Clătină din cap.

— Nu, momentan nu cred, răspunse. Dacă va fi necesar, pot beneficia de sprijin la serviciu.

— Unde lucrați?

— Sunt locotenent în cadrul Corpului de operațiuni amfibie, răspunse. „Vânătorii de coastă”.

Se așeză pe scaunul din fața ei.

— Nu știam că sunt și femei.

— Acum știți.

Håkan Jonsson își drese glasul.

— Știu că deja ați dat amândoi declarații, însă trebuie să aflăm mai multe amănunte despre circumstanțele în care s-a petrecut tragedia, spuse el.

Se uită la ceas.

— Din această cauză, trebuie să mergeți cu noi la secție, însă e cam târziu să facem acest lucru în seara asta. Va voi contacta eu în acest sens, cel mai probabil mâine. Veți mai fi în oraș?

— Da, răspunse Diana.

— Și eu voi fi tot aici și mâine, zise Luke, însă aveam în plan să mă întorc la Karlskrona cât de curând.

Håkan Jonsson se asigură că avea datele de contact ale amândurora, după care Luke și Diana au plecat. Au coborât amândoi scările în tăcere. Când au ajuns în stradă, Diana s-a oprit și s-a întors spre Luke.

— Poți să-mi spui despre ce e vorba de fapt?

— Putem merge undeva să discutăm? o întrebă el.

Diana se uită vizavi, spre Hotelul Amaranten.

— Putem merge la localul preferat al mamei, zise ea. Barul de la Amaranten. Am nevoie de un whisky.

Pe când traversau strada spre hotel, Luke își scoase telefonul și formă numărul Annei Adams, care îi răspunse repede, deși era 11 seara.

— Max Billing și Maria Palm au fost găsiți morți. Au fost uciși la fel ca Viktor. Pe lista de la tine sunt cinci nume, și probabil cu toții sunt în mare pericol. În cazul a doua persoane nu mi-ai dat decât prenumele, Åke și Jenny. Avem neapărat nevoie de numele lor de familie. Știi pe cineva care să-și amintească sau care a ținut legătura cu cei doi?

Anna tăcu preț de cinci secunde, după care zise:

— Acordă-mi o jumătate de oră. Te sun eu.

— De asemenea, s-ar putea să fie mai multe persoane care au făcut parte din grup; verifică și acest aspect.

Luke închise și intrară amândoi în hotel. Lumea începea deja să plece acasă, așa că au găsit două fotolii libere la o masă în colț. Luke se duse la bar și comandă două whisky-uri duble. Își luă paharul și-l dădu direct pe gât.

— De ce crezi că mama a fost ucisă? întrebă ea.

— Știai că mama ta a fost scientolog în tinerețe?

Diana încuviință.

— Și tata la fel. E și el în pericol?

— Cum îl cheamă?

— George Knightly.

— E și el pe listă, zise Luke. Cât de implicat era în cadrul Bisericii Scientologice?

— El a fost cel care a pus bazele organizației din Karlskrona. Locuiește în Florida de ani de zile. Nu țin deloc legătura cu el.

— În locul tău, aș încerca să dau de el, spuse Luke.

— N-am mai vorbit de optsprezece ani. Ne-a părăsit pe mine și pe mama. A luat legătura cu noi de câteva ori când eram mai mică, dar apoi nimic.

Se ridică.

— Mai am nevoie de un pahar. Vrei și tu?

Luke clătină din cap. Când reveni la masă, îi spuse:

— Acum trebuie să îmi spui: ce au toate astea de-a face cu scientologia?

Luke începu cu începutul. Îi luă douăzeci de minute să îi relateze întreaga poveste.

— În tot acest timp am susținut că moartea lui Viktor nu a fost o sinucidere, încheie el. Acum că mama ta și Max Billing au murit în circumstanțe identice, nu mai e nicio urmă de îndoială. Ceea ce mă îngrijorează e faptul că mai sunt cel puțin cinci persoane care s-ar putea să fie la rândul lor țintele criminalului. Le-am dat numele celor de la Poliția din Karlskrona, însă nu-s sigur că fac tot ce le stă în putință pentru a da de ei.

Tăcu și o privi pe Diana. În tot acest timp stătuse și îl ascultase în tăcere, fixându-l cu privirea.

— Și mie îmi vine greu să cred că mama și-ar fi pus capăt zilelor, spuse ea. A mai avut perioade cu bune și cu rele, însă acum era nerăbdătoare să se mute în Grecia în curând, căci are o casă de vacanță acolo. În decursul ultimilor ani a lucrat din greu ca să strângă suficienți bani. Mă tot bătea la cap să merg cu ea. Acum n-o să mai apuce să trăiască acea experiență.

Ochii i se făcură tulburi și izbucni în plâns. Părea să fi realizat brusc că mama ei era moartă, că fusese ucisă. Plângea violent. Luke se duse spre ea și o îmbrățișa. După câteva clipe, se îndreptă de spate și își șterse lacrimile cu un șervețel.

— Vreau să mă asigur că îi găsim pe cei cinci de pe listă, spuse ea cu o expresie hotărâtă, privindu-l cu ochii înlăcrimați și roșii. Acum.

— Acum?

— Da, răspunse Diana. Putem împrumuta unul dintre calculatoarele din hol. Oricum n-o să pot dormi după toate cele petrecute. Dacă e adevărat că cineva a ucis-o pe mama, nu mă poate opri nimeni să fac tot ce-mi stă în putință ca să aflu cine e făptașul și să mă asigur că primește pedeapsa care i se cuvine.

S-au ridicat, au mers în hol și s-au așezat la unul dintre cele trei calculatoare aflate la dispoziția oaspeților.

— Ce știi despre mama ta de pe vremea când era membră a Bisericii Scientologice? o întrebă Luke pe când porneau calculatorul.

— Când m-am născut eu era membru de mulți ani. Mi-au dat numele Diana, după fiica lui L. Ron Hubbard, pe care o chema la fel. Hubbard e tipul care a înființat cultul. Mama a părăsit Biserica pe când eu aveam un an, dar asta s-a întâmplat acum mai bine de douăzeci de ani. Vrei să spui că cineva a omorât-o din cauza a ceva care s-a petrecut acum atâta amar de vreme?

— Nu știu, spuse Luke. Însă deocamdată am doar aceste două indicii. Știi cumva dacă mama ta era în legătură cu alți membri care făcuseră parte din cult?

— Habar n-am. Oricum, chiar dacă ar fi ținut legătura cu alții, nu mi-a zis nimic despre asta. Care-i celălalt indiciu?

— Știi dacă mama ta fusese în Rusia în ultimii doi ani?

Diana clătină din cap.

— Nu cred, aș fi știut. De ce întrebi?

— Viktor s-a deplasat la Sankt Petersburg și la Kaliningrad de mai multe ori în decursul ultimului an, zise Luke. L-a însoțit un alt fost scientolog, pe nume Max Billing. N-a vrut să-mi zică nimic despre aceste călătorii. Recunoști cumva numele Max Billing?

Diana clătină din cap.

— Te-am auzit pe tine spunându-i numele mai devreme, când vorbeai la telefon pe stradă, răspunse ea. N-am mai auzit de el până acum.

Luke scoase din buzunar lista cu numele și i-o arătă.

— Iată restul numelor celor care se presupune că ar fi făcut parte din cult în perioada în care era și mama ta membră. Recunoști vreun nume?

Diana luă hârtia și citi numele. Clătină din cap.

— Din păcate, nu. Niciunul nu-mi sună cunoscut. Telefonul lui Luke începu să sune. Era Anna Adams.

— Slavă Domnului că există Facebook, zise ea. Am dat de o veche prietenă care a fost și ea membră scurtă vreme și cu care nu mai vorbisem deloc în tot acest timp. Acum că am discutat mi-a reîmprospătat memoria.

— Minunat, spuse Luke. Ce ți-ai amintit?

— Numele de familie al lui Åke era Hansson, dar și l-a schimbat în Fleming, zise Anna. Nu cred să fie mulți cu acest

nume. Presupun că și l-a schimbat într-un nume de familie vechi la câțiva ani după ce a părăsit cultul. Prietena mea a mai ținut uneori legătura cu el de-a lungul anilor și crede că locuiește pe undeva prin zona Skåne. Nu știe exact unde și nici nu are un număr de telefon de-al lui, însă n-ar trebui să-ți fie greu să îl găsești. Și-a mai amintit de încă două persoane de care uitasem complet: Camilla Svensson și Micke Andersson. A, iar numele de familie al lui Jenny era Eklund.

Luke îi mulțumi Armei și se întoarse spre Diana.

— Am obținut un nume care nu cred să fie foarte comun: Åke Fleming. Se pare că ar locui în ținutul Skåne.

— Fleming, repetă Diana. Dacă nu mă înșel, cred că e un nume nobiliar. N-ar trebui să fie prea greu să dăm de el.

Diana dădu o căutare pe Facebook după numele Åke Fleming. Luke se duse la recepție să întrebe dacă aveau cumva disponibilă o cameră de o persoană. Avu noroc și făcu o rezervare pentru o noapte. Când reveni, Diana îi spuse:

— E prea târziu, Luke.

Luke văzu că Diana găsise pagina de Facebook a lui Åke Fleming, iar primul lucru care apărea la actualizări era un necrolog pe care cineva pe nume Eva Fleming îl fotografiase din cotidianul *Skånska Dagbladet.* Åke Fleming murise pe 15 mai, cu o lună și jumătate înaintea lui Viktor și Agnes. Diana derută mai jos. Multă lume postase comentarii pe pagina lui: erau poze cu persoane care aprinseseră lampioane, iar cineva donase bani serviciului de salvare maritimă din Åhus, în cadrul căruia activase Åke Fleming.

— Putem vedea dacă printre prietenii săi de pe Facebook se numără cumva și cineva de pe listă? întrebă Luke.

— Văd că are trei sute și ceva, zise Diana. Nu pot da căutare automată, va trebui să parcurgem întreaga sa listă de prieteni.

Pe când Diana se uita în lista de prieteni, telefonul lui Luke sună iar. Era Jonna. Se ridică și se duse lângă celelalte calculatoare din hol.

— Ești treaz? întrebă Jonna. Unde ești?

— În holul unui hotel, vorbesc cu fiica Mariei Palm, răspunse el. Știu că nu-ți convine, însă știe niște lucruri care merită aflate.

— Ești absolut imposibil, zise Jonna. Nu ne înțeleseserăm să te lași păgubaș și să ne lași pe noi să ne facem treaba?

— Jonna, nu înțelegi că mai sunt alți cinci oameni pe listă care s-ar putea să fie în mare pericol?! spuse Luke. Trebuie să luăm acum măsuri. Nu poți să îți calci puțin pe orgoliu și să încerci să vezi că pot realmente să contribui și eu la anchetă?

— Ce informații știe? întrebă Jonna.

— Tocmai a mai găsit pe cineva, răspunse Luke. Åke Fleming. A murit pe 15 mai. Necrologul a fost postat pe pagina sa de Facebook.

— Deci a murit cu șase săptămâni înaintea lui Viktor și Agnes.

— Riscăm ca ucigașul să parcurgă întreaga listă, zise Luke.

— Și eu am făcut niște căutări pe Facebook, spuse Jonna. Cred că am găsit pe cineva care s-ar putea să mai fie în viață. L-am găsit prin intermediul paginii lui Viktor. Era prieten cu cineva pe nume Peter Ek, din Malmö. Probabil e același Peter de pe lista ta. Și Max Billing îl avea în listă de prieteni. Peter Ek nu pare să fie foarte activ pe Facebook. Ultima actualizare a statutului său a fost în luna martie.

Luke nu spuse nimic câteva clipe. Oare de ce nu-i trecuse și lui prin cap să folosească Facebook de la bun început? Avea cont, dar nu-l folosea.

— Sunt în fața calculatorului acum, zise el. Mă conectez și mă uit.

Porni calculatorul și intră pe pagina de Facebook a lui Viktor, unde văzu instantaneu o poză mare cu Viktor care zâmbea larg și o ținea pe Agnes în brațe, iar dedesubt erau nenumărate mesaje de la prietenii lui Viktor, care își exprimau durerea resimțită la moartea celor doi. Trebui să se abțină și să-și continue căutările. Dădu clic pe lista mare de prieteni ai lui Viktor și rulă până ce dădu de Peter Ek.

— Gata, l-am găsit, îi zise Jonnei. El trebuie să fie. Dar pare mai în vârstă decât Viktor. Cum putem da de el?

— Văd patru bărbați în Malmö cu acest nume, zise ea. Am verificat pe Eniro. Îi sun mâine, e prea târziu acum. Viktor era popular, continuă Jonna. Avea peste o mie de prieteni pe Facebook. E foarte probabil să-i găsim și pe ceilalți de pe listă tot aici, dar trebuie să plec acasă acum. Reluăm mâine.

— Ce-a zis Loman când i-ai spus ce s-a întâmplat? întrebă Luke.

— Mai mult părea iritat de faptul că încă anchetezi treaba pe cont propriu, răspunse ea. O să te sune el. Adună o echipă care

să desfășoare ancheta; m-a întrebat dacă sunt interesată să fac parte din ea și i-am zis că sunt.

32.

A doua zi, telefonul sună la opt dimineața. Căzuse într-un somn adânc și fără vise, însă ziua se făcuse simțită brusc. Luke uitase să-și dea telefonul pe mut.

— Ești tot la Stockholm?

Era Loman. Luke se ridică în capul oaselor și-și drese glasul.

— Te-am trezit? întrebă Loman.

— Da, răspunse Luke. Am stat până târziu azi-noapte.

Se aplecă în față, deschise mica ușă a minibarului, scoase o sticlă de apă și luă o gură.

— Să revin mai târziu?

— Nu, e în regulă, răspunse Luke.

— Un coleg de la Poliția Locală Stockholm m-a sunat chiar în dimineața aceasta. Presupun că știi de ce.

— Dacă-l cheamă Håkan Jonsson, da, știu, răspunse Luke.

— Corect. Toată treaba e a naibii de încurcată, zise el scoțând un oftat pronunțat. Am mai găsit ieri unul în Olofstrom. Îl cheamă Max Billing. Deci avem trei morți. Plus fiica lui Spandel. Toți au murit în același mod.

Luke realiză că Jonna încă nu vorbise cu Loman.

— Patru, completă.

— Poftim?

— Cel puțin patru decese. Mai este și Åke Fleming din Kristianstad. Și el figurează pe lista de care presupun că ți-a zis colegul tău, însă apare cu numele Åke Hansson. Și el a făcut parte din aceeași grupare scientologică din Karlskrona, în cadrul căreia Viktor și Maria Palm au fost de asemenea membri în anii ’90. Și-a schimbat numele câțiva ani mai târziu. A murit pe 15 mai. Pun pariu că a fost găsit spânzurat, că lângă el era același bilet de adio și că se auzea piesa „Tema Navei-Mamă” de Chick Coreea când a fost găsit. S-ar putea să merite să verifici prezența acestor elemente la locul crimei.

Luke îl auzi pe Anders Loman cum notează toate acestea.

— Cum ai dat de el?

— Pe Facebook.

— De unde știi că a făcut și el parte din același grup în anii ’90?

Luke cugetă puțin. Nu știa dacă voia cu adevărat să îi dea lui Loman informații suplimentare.

În mod clar, Anders era de părere că răspunsul lui Luke întârzia cam mult.

— Luke, sunt persoana responsabilă de această anchetă și…

— Ah? Acum vorbim de o anchetă? răspunse Luke. Ce fel de anchetă?

— …mă aștept să cooperezi cu organele polițienești. Dacă deții informații care ne-ar putea fi de ajutor, cel mai bine ar fi să ni le comunici. Și aș aprecia de asemenea dacă te-ai abține din a face pe deșteptul.

— Deci te-ai răzgândit acum? întrebă Luke. Ești și tu de acord că Viktor a fost ucis?

— Nu exclud nicio posibilitate în acest moment, răspunse Anders Loman. Având în vedere cum a evoluat situația, s-ar putea dovedi că teoria ta a fost corectă.

Luke realiză că asta s-ar putea să fie remarca cea mai apropiată de o oarecare consimțire pe care avea să o primească din partea lui Anders Loman. Îi descrise întâlnirea cu fostul coleg al lui Viktor, vizita la Anna Adams și lista cu numele unora dintre membri.

— Am primit numele de pe listă de la Jonna Gustafson, zise Anders după ce Luke îi relată toate acestea. N-am avut încă ocazia să întreprindem cercetări să dăm și de restul celor de pe listă. Până acum am fost singurul care s-a ocupat de cazul acesta, însă voi chema astăzi întăriri. Am vrea să ne întâlnim cât de curând ca să ne comunici toate informațiile pe care le cunoști. Cât de repede poți ajunge înapoi la Karlskrona?

Luke dădu repede o căutare pe Internet și găsi un zbor.

— Dacă sunt locuri libere în avionul de la ora 11 al companiei Blekingeflyg, pot ajunge la biroul tău până la unu.

— Bun. Le spun și celorlalți, ca să fie de față, spuse Anders și încheie apelul.

Luke își rezervă locul Online, sună la recepție și ceru un taxi care să ajungă rapid la hotel. Își strânse lucrurile în grabă și fugi pe scări spre mașina care îl aștepta în față.

La ora unu fix Luke intră în secția de Poliție din Karlskrona. Jonna veni să îl preia de la recepție. Avea părul prins într-un coc

la ceafă, iar asta o întinerea. Arăta tânără și imposibil de frumoasă. Luke estimă că avea cam treizeci și cinci de ani. Era îndeajuns de matură ca să fi avut experiențe de viață majore, însă suficient de tânără încât să aibă acea curiozitate cu privire la viață. Stătea rezemată de birou și îl privi altfel față de sâmbătă, când se aflaseră în sala de interogatoriu.

Luke se împiedică și dădu impresia că era să cadă. Jonna fugi repede spre el și îl prinse de braț.

— Ce ai pățit? întrebă ea.

— Nu știu. Te-am văzut și mi s-au tăiat deodată genunchii, zise el.

Adevărul e că, la vederea zâmbetului ei, chiar i se înmuiau genunchii. Jonna îi dădu drumul și făcu un pas în spate.

— M-ai luat prin surprindere, îi zise. Ești un adevărat glumeț. Nu mă așteptam la asta. Hai, continuă ea, pornind spre ușa de lângă recepție. Mergem sus, în sălișoara noastră de conferințe. Anders și Mattias ne așteaptă.

— Stai și tu cu noi? întrebă Luke.

— Da, fac parte din grupul care va lucra la acest caz, spuse ea, pe când urcau scările.

Ajunși la etajul doi, merseră în tăcere pe holul lung. Jonna bătu tare la ușa sălii de conferințe și intră înaintea lui Luke. Anders Loman stătea la masă, alături de un tânăr tuns milităreste, îmbrăcat cu blugi și tricou, așezat în fața unui laptop. Se prezentă drept Mattias Palander. Pe masă se mai aflau un termos, patru căni, câțiva biscuiți și șervețele.

— Mattias și Jonna, pe care o cunoști deja, fac parte din această echipă de anchetă încropită pe repede înainte, zise Loman.

Se ridică, luă termosul și începu să toarne cafea în căni.

— Obiectivul întrevederii de azi este ca tu să ne furnizezi toate informațiile pe care le-ai adunat în decursul propriei anchete separate, Luke. Sper că asta nu va fi o problemă?

Luke clătină din cap.

— Absolut nicio problemă, zise el. Mă bucur că ai ajuns în sfârșit la concluzia că avem de-a face cu un criminal.

— Da. Ei bine, nu cred că ar trebui să punem căpăstrul la coada calului, răspunse Anders. Trebuie să ne rezumăm la fapte concrete. Ceea ce știm în prezent este că mai mulți oameni despre care se crede că ar avea legături au fost găsiți fără viață

și că se pare că ar fi murit în aceleași circumstanțe. Că i-a ucis aceeași persoană sau că și-au luat ei viața, asta pur și simplu nu putem ști la acest moment.

Luke se holbă la el.

— Vrei să zici că încă ești de părere că toți patru s-au sinucis?

— Șapte. Avem șapte persoane decedate până acum, în afară de Agnes Spandel, zise Anders. Cu ajutorul Jonnei, Mattias i-a depistat astăzi și pe Peter, Fredrik și Camilla Ek. Mattias, ne poți spune mai multe?

— Desigur. N-a fost greu să dau de ei. Cu toții aveau conturi de Facebook și erau prieteni, iar toți trei erau în lista de prieteni a lui Viktor Spandel și Max Billing. Peter Ek, în vârstă de patruzeci și șapte de ani, era necăsătorit și locuia la Malmö, într-un apartament din zona Möllevångstorget. Un vecin l-a găsit spânzurat de ușa de la dormitor pe 12 iunie. Muzica era pornită, însă n-am reușit deocamdată să aflăm dacă era vorba de aceeași piesă ca în cazul lui Viktor, Max și Mariei Palm. Oricum, în apartament a fost găsit același bilet de adio. Fratele lui, Fredrik Ek, cu cinci ani mai mare decât Peter, împreună cu soția sa, Camilla, locuiau la casă într-o zonă rezidențială din Växjö. Unul dintre copiii lor adulți i-a găsit pe 13 mai. Aceleași elemente prezente la locul faptei, însă de această dată s-a găsit un singur bilet de adio. Și…

Mattias se opri și răsfoi paginile din carnet.

— …se pare că toți trei încă activau în cadrul Bisericii Scientologice. Plus Åke Fleming. N-am reușit încă să dau de trei persoane de pe listă: George Knightly, Jenny Eklund și Mikael Andersson.

Ridică privirea spre Luke.

— Șapte persoane decedate în același mod și tu tot crezi că s-au sinucis? Toți șapte?! Cred că glumești.

Luke se uită la Anders Loman de parcă spera cu adevărat că va recunoaște că glumește.

Anders se aplecă în față și-i aruncă lui Luke o privire serioasă.

— Singurul lucru pe care-l știm este faptul că tu susții că acești oameni au făcut parte dintr-un cult din Karlskrona acum douăzeci de ani. Iar *dacă* e adevărat, ipoteza sinuciderii nu este o explicație complet absurdă. Nu e ceva ieșit din comun pentru acest cult. Și eu am făcut niște investigații. Ai fi surprins câte sinucideri au fost înregistrate în cazul scientologilor în decursul

ultimilor ani. Majoritatea s-au petrecut în Statele Unite, însă avem cazuri și în Suedia.

Luke îl privi cu suspiciune. Anders continuă:

— Ce înseamnă renaștere? Reîncarnare?

— Unde bați cu asta? întrebă Luke.

— Dacă ai crede în renaștere, ți-ar fi teamă de moarte?

Luke nu zise nimic.

— Nu, nu te-ai teme, răspunse Anders la propria întrebare. Avem multe exemple de culte conduse de tot felul de demenți, care au apelat la sinuciderea colectivă. În 1997, treizeci și nouă de membri ai unui cult numit „Poarta Raiului” s-au sinucis în California, căci credeau că o cometă urma să distrugă Pământul. Au băut cu toții fenobarbital, același medicament pe care l-a luat și fiica lui Viktor. A, și mai e și secta din jungla sud-americană condusă de Jim Jones. Acolo, părinții și-au forțat propriii copii să bea otrava, după care au luat-o și ei. Au murit peste nouă sute de oameni. Mai sunt și alte astfel de exemple, de pildă teroriștii sinucigași musulmani…

— Gata, am înțeles, interveni Luke. Vrei să spui că Viktor și ceilalți șase s-au sinucis cu toții colectiv, de la distanță? Și nu vorbim aici de o acțiune simultană; au trecut câteva săptămâni între morțile lor. Viktor, Max și Maria Palm nici măcar nu mai făceau parte din cult. Scuze, dar tot nu-mi vine să cred că iei în serios această teorie.

Luke se uită la Jonna, căutând sprijin din partea ei. Aceasta se uită la el, dar nu spuse nimic.

— Calmează-te, zise Anders. Spun doar că nu putem exclude această posibilitate. Dar hai să trecem la alt subiect. Am vrut să avem această întrevedere ca să discutăm cu tine despre ceea ce se petrece. Vrem să aflăm mai multe informații. Vreau ca Mattias să poată demara cât mai repede ancheta legăturii dintre acești oameni, ca să vedem dacă se mulează pe teoria ta.

— Cred că mai degrabă vă axați pe găsirea celor trei persoane rămase pe listă, nu? întrebă Luke. Există posibilitatea să fie încă în viață. Însă chiar de-ar fi așa, probabil că nu vor supraviețui mult.

Anders Loman explodă deodată.

— Nu ne dă nouă ordine un fost gangster mafiot!

Se ridică atât de brusc, încât scaunul căzu pe spate, iar cana de cafea se vărsă. Cafeaua neagră formă o băltoacă micuță pe masă.

— Cine te crezi?! Nu vii tu aici să ne spui cum să ne facem treaba! Să fiu al dracului dacă-ți permit așa ceva!

Se ridică și își îndreptă degetul lung și îngust spre Luke. Ochii săi albaștri erau holbați, un contrast cu fața lui tăbăcită. Mattias Palander se grăbi să șteargă balta de cafea. Atât Luke, cât și Jonna se holbau mirați la Anders Loman. Liniște mormântală în încăpere. Anders Loman îi aruncă Jonnei o privire aspră.

— Preia tu. Îmi dai raportul luni dimineață la opt. Mă aștept să lucrați amândoi la asta în weekend.

Se îndreptă spre ușă cu pași repezi, după care se opri și arătă iar înspre Luke.

— Iar tu sistează anchetele pe cont propriu. De aici înainte preluăm noi frâiele.

Le întoarse spatele și ieși izbind ușa.

— La dracu, zise Mattias. Nu-i e bine.

Jonna îi aruncă o privire întrebătoare lui Luke.

— Ce-a vrut să spună cu „fost gangster mafiot”?

Luke își drese glasul.

— Se pare că s-a interesat despre trecutul meu, zise el. În tinerețe, timp de câțiva ani, am fost implicat în mafia israeliană din New York.

— Poftim?! Cum așa?

— Făceam parte din echipa de securitate a fostului lor șef, Johnny Attias, spuse Luke. Aveam nevoie de un serviciu, și slujba asta era a naibii de bine plătită.

Atât Jonna, cât și Mattias îl ascultau în tăcere, așteptând mai multe detalii.

— A trecut mult timp de atunci, completă Luke. Nu-s mândru de asta, dar trecutul e trecut și treaba e încheiată. Nu sunt suspectat de nimic. Sunt complet „curat”, precum zăpada proaspăt așternută. Mă întreb totuși cum a obținut Anders informațiile astea.

— Mi-a spus că ți-a verificat cazierul, zise Mattias. Are legături pe la FBI, de când a participat la instructajul din SUA acum douăzeci de ani. Susține că Biroul are multe informații despre tine.

— Am depus mărturie în instanță în schimbul libertății mele, spuse Luke. De asemenea, am solicitat să fiu înscris în programul de protecție a martorilor în altă țară. Procurorul a fost de acord ca informațiile să fie secretizate timp de trei decenii, dat fiind faptul că unora nu le-a căzut prea bine cooperarea mea cu poliția. Văd însă că ștampila aia secretă n-a prea servit la nimic.

33.

Karlskrona, 20 august 1993

Femeia care stătea în fața lui Jenny avea undeva pe la vreo treizeci de ani. Ingela era din Malmö, era scundă, avea sâni mari, haine de prost-gust și părea prietenoasă. Se număra printre participanții la un curs special, desfășurat pe parcursul unui weekend pe tema auditului, pregătit de mișcare și dedicat celor care urmaseră recent cursul de comunicare. Unsprezece persoane se arătaseră foarte dornice să participe, iar Jenny se număra printre membrii care lucrau la acest curs pe timp de weekend. Era plăcut să mai ia o pauză de la săpăturile și construcțiile de la Trummenäs. Se ocupau de asta de la începutul lui mai, deci se făceau aproape trei luni de când construiau o casă nouă și ajutau la săpături. De această dată, lucrau la casa lui Peter. Acesta obținuse o parcelă de închiriat și achiziționase o cabană prefabricată de la Västkuststuga, pe care vânzătorul îi promisese că i-o va livra întreagă, însă treburile s-au dovedit puțin mai complicate de-atât. Mai erau multe de făcut odată ce terminau de construit casa.

Persoana responsabilă de săpăturile pentru a da de navă era Åke. Acesta avea diplomă de inginer și era singurul din grup cu formare tehnică. Cumpăraseră un excavator vechi la mâna a doua, pe care dăduseră 13.000 de krona, iar Åke îl opera și săpa o groapă imensă în pământul de lângă casa lui George și a Mariei. Jenny și ceilalți foloseau roabe pentru a căra de acolo pământul și pietrișul. Toți cei din grup trebuiau să lucreze pe timpul zilei ca să câștige suficienți bani să-și acopere costurile de audit, însă nu doar pe ale lor, ci și o parte din cele ale lui George. Unii vindeau ziare dis-de-dimineață, alții le predau suedeza refugiaților, iar cineva vindea prăjituri. Construcțiile și săpăturile aveau loc preponderent în weekend. Dat fiind faptul că excavatorul făcea o hărmălaie de nedescris, le spuseseră vecinilor că pe terenul deținut de George și de Maria se construia o piscină.

Lucrau în ture; o dată la două săptămâni, un grup lucra la promontoriu, iar restul se ocupau de activitățile din centrul orașului. În weekendul acesta, grupul lui Jenny era detașat în oraș și se ocupa de cursul de Dianetică. Obiectivul era să ademenească persoane curioase să afle despre audit să achiziționeze cursul cel mare. Înainte de a veni acolo, cu toții trebuiau să citească volumul semnat de L. Ron Hubbard, intitulat *Dianetica:* Știința *modernă a sănătății mentale,* iar dimineața trebuia să facă diverse exerciții. Acum venise vremea să-și valorifice cunoștințele în decursul unor ședințe scurte de audit. Pentru că aveau un număr impar de cursanți, Jenny trebuise să se ofere să fie partenera de terapie a Ingelei.

Îi venea însă cam greu să se concentreze. Se tot gândea la Åsa, sora lui Daniel, și era tare îngrijorată în privința ei. Cu două luni în urmă, aceasta intrase iar într-o stare profund depresivă. Peter explicase că beneficiase de mai multe ședințe de audit și că rămăsese blocată într-o engramă. Preluase el într-un final conducerea de la Mikael, care nu reușise să o îndrume pe Åsa să depășească aceste obstacole. Nu dăduse mai multe detalii, ci doar îl asigurase pe Daniel că totul avea să se rezolve. Dacă Peter nu reușea să îndrepte situația, urma să se asigure că se implică George și remediază treaba. George se număra printre cei mai buni auditori din lume, potrivit spuselor lui Peter. Dacă era cineva capabil să rezolve problema, el era.

Åsa se închisese în sine și mai mult și devenise tăcută. Era deprimată. În cele din urmă, George intervenise și trecuse deja o săptămână de când desfășura ședințe intensive, însă starea Åsei nu se îmbunătățea deloc. Daniel era foarte îngrijorat. În acea zi, Åsa nu se prezentase la centru pentru audit și nu răspundea la telefon. Daniel se dusese la apartamentul ei, căci avea cheie, dar nu o găsise nici acolo.

— Alooo? Femeia care stătea în fața lui Jenny se aplecă și se uita la ea încurajator.

— A, scuze, eram cufundată în gânduri. Care era întrebarea?

— Ne ocupăm de pierdere. Imaginează-ți o perioadă când ai pierdut ceva sau pe cineva.

— Ah, da! se gândi Jenny.

Fuseseră instruiți să nu abordeze subiecte serioase sau profunde. Exercițiul era menit să le arate participanților cum era să iei parte la o astfel de ședință.

— Săptămâna trecută mi-am pierdut portofelul pe când alimentam mașina la benzinărie, zise Jenny. L-am pus pe capotă și am uitat de el când am demarat. Odată ce-am realizat ce făcusem, m-am întors, dar nu l-am mai găsit.

— Bun. Acum e rândul tău să mă ghidezi pe mine, spuse Ingela.

Jenny își scoase suportul de curs și verifică.

— În regulă. Hai să ne ocupăm de dureri de cap. Gândește-te la o situație când te-a durut capul.

Ingela se gândi câteva clipe.

— Azi-noapte, spuse. M-am trezit pentru că iubitul meu sforăia, iar asta mă excită într-atât de tare, încât trebuie să mă masturbez, și nu mă pot opri până ce nu se oprește el din sforăit. A sforăit toată noaptea. Spre dimineață aveam o migrenă-monstru. Mereu mă apucă durerea de cap când fac asta atâtea ore.

Se opri și se uită la Jenny, care se străduia să se abțină și să-și mențină expresia neutră a auditorului. Femeia se aplecă spre ea.

— E o mare corvoadă, îi spuse. Sforăie în fiecare noapte.

— În regulă. Îmi poți da mai multe detalii despre eveniment? întrebă Jenny.

Înainte ca Ingela să înceapă descrierea, se auzi o bătaie la ușă. Era Peter, cel care conducea cursurile din acel weekend.

— Jenny, scuză, te rog, deranjul, însă am nevoie de tine. E vorba de Åsa...

Jenny înțelese că trebuie să fi fost ceva grav; altfel Peter n-ar fi întrerupt niciodată o ședință de audit. Se ridică imediat și ieși. Daniel era la recepție și era palid la față. Tocmai își punea haina.

— Åsa a fost implicată într-un accident rutier, îi spuse el. Se pare că e întreagă, dar un martor a văzut-o cum s-a dat jos din mașină și a început să se dezbrace. Complet. Câțiva oameni au avut grijă de ea și au sunat la poliție. Acum e internată la secția de Psihiatrie. Trebuie să merg acolo. Acum.

34.

Bucătăria rustică și decorată în culori vii din apartamentul aflat pe strada Alamedan nr. 25 parcă era o carceră întunecată cu arome de mâncare thailandeză. Tăcerea era întreruptă doar de sunetul metalic al tacâmurilor care se atingeau de farfurii. Era sâmbătă seara, a doua zi după întâlnirea cu Luke de la secție.

Copiii își devoraseră deja cina așa cum le era obiceiul, după care se ridicaseră de la masă, iar acum era o liniște mormântală. Jonna își dădu seama că asta îi caracteriza aproape toată căsnicia cu David. În primii trei ani fusese același bărbat cu care se măritase: îndrăgostit, atent, creativ și deschis. Era inteligent și priceput la ceea ce făcea. Câștiga bine. Însă în perioada când a murit fratele său, iar el a fost promovat la serviciu pe un post de conducere în cadrul companiei farmaceutice de la Copenhaga, s-a produs un declic. Treptat, a dispărut mental din viața ei, s-a interiorizat. Așa era de șase ani încoace. La început, încercase să discute cu el despre asta, dar nu ajunsese nicăieri. El nu era de părere că se schimbase și nu făcea decât să se enerveze ori de câte ori aducea ea vorba despre asta. Când s-au născut copiii, parcă revenise la cum era odinioară și crezuse că-l recăpătase. Însă fericirea fusese de scurtă durată; se retrăsese iarăși în cochilia lui.

David nu venise acasă vineri seară, așa cum promisese. Sunase să spună că urma să se ducă la un bar cu un client important și că va veni acasă dis-de-dimineață a doua zi. Ajunsese cu trenul sâmbătă, după prânz. Era nervos, mahmur și nu avea portofelul la el, spunând că îl pierduse noaptea trecută. Se dusese repede în dormitor să se culce. Jonna fusese nevoită să-i ducă pe copii la locul de joacă din Parcul Amiralilor timp de câteva ore. David era sensibil la zgomote și s-ar fi înfuriat dacă l-ar fi trezit. Când pregătise cina, încercase să fie cât mai silențios.

Acum mâncau cina de sâmbătă seară împreună. Niciunul nu spunea nici pâs. Jonna încercă să inițieze conversația: îl întrebă dacă se simțise bine seara trecută, alături de clientul său. David

se mulțumi doar să ridice din umeri fără a o privi și continuă să mănânce. Jonna îi povesti apoi despre ancheta morții lui Viktor Spandel și a fiicei sale, precum și teoria uciderii celor doi, care se vehicula. Asta îi suscită interesul, așa că îi puse câteva întrebări. După o vreme, se făcu iar liniște. Când termină de mâncat, David își puse tacâmurile pe farfurie, se lăsă pe spate și își duse mâinile la ceafă.

— În trei săptămâni vin prietenii mei de la serviciu de la Copenhaga, cu ocazia petrecerii noastre anuale de vară. Ți-am zis, nu?

— Nu, dar sună super! spuse Jonna.

Chiar vorbea serios. Îi plăceau mai mulți colegi de-ai lui – toți tipii pe care-i cunoscuse la petrecerile de vară. Uneori petreceau timp cu unii dintre ei și împreună cu întreaga familie. Când se întâlneau doar băieții, deveneau iar adolescenți și scorneau cele mai nebunești chestii. Jonna chicoti.

— Sper că nu vă îmbrăcați iar în Moș Crăciuni să vă duceți goi-pușcă la plaja de nudiști…

Două veri la rând, după ce dăduseră gata câteva lăzi de bere, se îmbrăcaseră în Moș Crăciun, și la amiază vâsliseră spre plaja de nudiști, unde se dăduseră în stambă, făcând un număr avansat de striptease. Asta chiar în fața multor nudiști furioși, care veniseră doar să se bronzeze. A doua oară cineva chemase Poliția, iar Jonna fusese nevoită să încerce din greu să îl convingă pe colegul său că era doar o farsă copilărească.

— Rareori facem aceeași schemă de trei ori, îi răspunse David. Suntem mai creativi de-atât.

Jonna se gândi la toate momentele din trecut când lucrurile luaseră o întorsătură exagerată. Băieții petreceau tare, iar când erau beți se provocau unii pe alții și se luau la întrecere. Astfel se ajungea la bătăi scăpate de sub control cu alți clienți din bar, care reacționau la provocările grupului. Însă își amintea și zilele de după petreceri. Acelea erau momentele când aveau discuții plăcute, când cântau cu toții și se luau la întrecere în spiritul distracției. Erau momentele când râdeau copios. Acest grup de prieteni avea un simț incredibil al umorului și o căldură molipsitoare. De regulă, Jonna era cea care se ocupa de cazarea lor, de mese – toate chestiunile practice. Îi făcea plăcere, deși era mult de muncă.

— Va fi foarte distractiv să ne revedem, zise ea, luând o gură generoasă de orez cu sos thailandez. Să discutăm într-o zi despre planurile legate de mâncare și de activități?

— Ia stai așa, spuse David. Am zis prietenii *mei* de la serviciu. Vreau ca de data asta tu și copiii să stați undeva în oraș. Mă ocup eu de aranjamente.

Jonna se holbă la el. David îi întoarse privirea, fără a schița vreo expresie.

— Ce vrei să spui? îl întrebă. Mereu am fost și eu de față.

— Da, dar ultimele dăți m-ai făcut de râs ceva de speriat, îi spuse. Asta deși te-am rugat să nu te bagi în seamă vara trecută, dar tu ai dat din gură cum faci mereu, zise David. Nu-mi place asta. Așa e cel mai bine. Astfel, nu va mai trebui să te ocupi de toate aspectele organizatorice, iar tu și copiii veți putea face ceva distractiv.

L-am făcut de râs.

Jonnei nu-i venea să creadă. Îi interzicea să-i vadă pe prietenii lui pentru că *ea* era cea care îl făcea de râs. Strânse din dinți. Ce răutăcios era! Nici nu știa ce să zică ori dacă ar trebui să zică ceva. N-avea energia necesară pentru un conflict. Se ridică, își luă farfuria și începu să strângă masa.

Deja îl extirpase practic din viața ei și se concentra doar să se simtă bine cu Astrid și Simon în restul săptămânii. Pur și simplu încerca să supraviețuiască în weekend. Se hotărâse să strângă din dinți și să suporte; chiar nu voia ca fiul și fiica ei să aibă părinții divorțați, ca mulți dintre copiii prietenilor de familie. Era gata să renunțe la o părticică din ea însăși doar ca să aibă ei o copilărie frumoasă.

Puse farfuriile și paharele pe blatul de la bucătărie, se duse în dormitor și închise ușa. Îl auzi cum strânge prin bucătărie, după care se duce la dulapul din fața dormitorului, unde își ținea hainele de sport. După câteva minute, se închise ușa de la intrare. Ieșise la alergat, așa cum făcea de regulă când se refăcea după o beție. Astrid și Simon se jucau în camera lor, iar Jonna se ridică să se ducă înapoi în bucătărie. Nu-și putea scoate din cap ce-i zisese.

La dracii, ce nenorocit, își zise în sinea ei. Pe drum spre bucătărie auzi telefonul de pe peretele de lângă frigider. Se duse să răspundă. Vocea unei femei. Avea accent britanic și ceru să discute cu David.

— Nu e acasă, răspunse Jonna în engleză. Cine sunteți?

Tăcere câteva clipe.

— Spuneți-i că sunt tipa de azi-noapte, zise vocea. Și-a lăsat portofelul aici.

— Unde? întrebă Jonna.

Niciun răspuns. Femeia închisese. Jonna verifică repede numărul și-l notă pe o bucată de hârtie. Își luă calculatorul, intră pe Eniro și găsi un link către site-ul omolog danez cu numere de telefon și adrese. Introduse rapid numărul, iar rezultatul apăru instantaneu. Numărul era asociat cu un loc numit „Romantica”. Inima începu să-i bată mai tare. Accesă site-ul și, treptat, se deschise o pagină cu o paletă de culori roșu-negru, cu fotografia unei femei cu ciorapi-plasă și tanga, care se uita înspre obiectiv cu o privire seducătoare. Jonna dădu clic pe secțiunea „Fetele” din meniu și îi apăru o pagină cu peste douăsprezece femei.

David își lăsase portofelul la un bordel.

După douăzeci de minute, auzi ușa de la intrare deschizându-se. Ieși pe hol repede. David era transpirat și roșu de la efort.

— Ți-au găsit portofelul, zise Jonna. E la un bordel din Copenhaga. Curva căreia i-ai tras-o a sunat cu puțin timp în urmă.

David ridică privirea și se uită la ea. Pentru prima oară, părea nesigur.

— David, mare porc mai ești.

Încă nu zicea nimic, ci doar stătea așa, transpirat, cu o expresie idioată pe față.

— Nu-i nevoie să zici nimic, spuse Jonna. Nici nu vreau să te aud. Presupun că te ocupi tu de copii în seara asta, că eu n-am să fiu acasă.

Înainte ca David să reacționeze, Jonna ieși din apartament trântind ușa în urma ei.

35.

Timpul se oprise în loc. Aerul din Parcul Amiralilor era nemișcat. Un pescăruș solitar zbura în cercuri deasupra frumosului turn cu ceas care veghea parcul de la înălțime.

Era sâmbătă seara, pe 12 iulie 2014. Tocmai trecuse de ora opt. Jonna stătea în mașină lângă parcul învăluit de aburul care se ridica înspre lumina serii. O ploaie mult așteptată începuse pe la ora patru, însă acum cerul era iarăși albastru. Jonna coborâse ambele geamuri. Aerul abunda de oxigen.

Femeia era cufundată în propriile gânduri. Știa că ziua asta avea să vină. Dar acum, că venise în sfârșit, o luase pe nepregătite. Era ca acel sentiment când îți moare un părinte în etate. Știi că e inevitabil, dar e imposibil să te pregătești pe deplin pentru asta.

Decizia era ireversibilă. Totul se terminase acum și se simțea liberă. Liberă, ușurată și furioasă. Nenorocitul ăla și-o trăsese cu tot felul de prostituate.

Stătu în mașină zece minute, apoi luă hotărârea. Se dădu jos, intră înapoi în clădire și coborî la boxa în care țineau o cantitate mică de vin. Luă un coș împletit și puse înăuntru o sticlă de vin roșu și un tirbușon, un pahar vechi de vin și o pătură jerpelită. Își luă bicicleta și o porni spre est, către unul dintre locurile sale preferate de pe insula Trosso, o mică zonă înverzită aflată undeva în partea superioară a străzii Björkholmen. Întreaga zonă cuprindea lespezi de piatră, buruieni și un pâlc de copaci. Dedesubt era un mic port, iar de cealaltă parte a golfului era portul de pescuit Salto. Jonna întinse pătura, desfăcu sticla și-și umplu paharul. Se ridică și se uită înspre mare. Un nor imens și întunecat de ploaie se instalase deasupra insulei Hasslö. Auzi muzică în surdină dinspre festivalul din Hasslo. Știa că trebuia să cânte Ulf Lundell în acea seară, dar nu-și dădea seama dacă muzica lui răzbătea aproape șapte kilometri până la ea, de cealaltă parte a golfului.

După ce dădu pe gât două pahare de vin, își scoase telefonul. David nu încercase să dea de ea. Căută numărul lui Luke în Contacte. Știa că locuiește pe Björkholmen.

Scrise: *Ce faci? — Jonna*

Îi răspunse repede: *Nimic special. Sunt acasă, mă relaxez. Ești la serviciu?*

Ea: *Vrei un pahar de vin? Stau pe o pătură în zona înverzită de pe Björkholmen*

După două minute, veni răspunsul:

Vin acum

Începea să se lase amurgul peste Björkholmen, când Jonna văzu o siluetă înaltă îmbrăcată în blugi și un hanorac gri cu glugă cum se urcă peste stâncile care se ițeau din zona debarcaderului. Se ridică și-i întinse paharul fără să scoată o vorbă. Acesta îl luă și bău. Jonna făcu semn înspre mare.

— Ai mai văzut vreodată ceva atât de frumos?

Luke se întoarse și clătină din cap. Stătură unul lângă altul în lumina serii și se uitară la întinderea de ape, înconjurați fiind de mirosul stâncilor udate de ploaie și încălzite de căldura emanată de soare peste zi; priviră cum apa se întinde dincolo de insula Saltö, spre Hasslö, unde luminile stradale licăreau precum stelele de pe cerul întunecat. Norul de ploaie rămăsese deasupra insulei, așa că peisajul astfel creat era fascinant.

Jonna se aplecă, luă sticla de vin și i-o întinse. Luke o luă, iar Jonna îl conduse spre o bancă ferită de blocurile din apropiere.

— Stai jos, îi zise, turnând vin în pahar.

Luă o gură, apoi i-l întinse lui Luke.

— Noroc, zise.

— Noroc.

Luke închină paharul și bău.

— În cinstea lui Darwin, spuse Jonna.

Luke aproape că se înecă, dar reuși să înghită vinul fără să-l apuce tusea. Îi aruncă o privire întrebătoare.

— Mi-ai captat interesul, Luke Bergmann, zise ea, așezându-se în poala lui.

Se aplecă și-l sărută. Intens. El îi răspunse, dinții li se ciocniră, iar limba ei se juca sălbatic cu a sa. Acel prim sărut fantastic. O gură nouă și nefamiliară. Alt păr, alt gust, alt miros. Sărutul fu prelung și intens.

Luke scăpă paharul lângă bancă. Sunetul de sticlă spartă o excită pe Jonna, care îi smulse hanoracul și tricoul lui Luke de parcă luaseră foc. Îi desfăcu pantalonii și se așeză deasupra lui. Își scoase chiloții și îl așteptă. Parcă era posedată. Luke stătea

cu picioarele întinse pe bancă, trăgând aer în piept prin părul Jonnei, în timp ce trupul ei se dezlănțuia pe al său. Experiența a fost zguduitoare și profundă. Făcuse sex de multe ori la viața ei, dar nu fusese niciodată așa.

După, au stat amândoi încolăciți mult timp. Jonna rămase cu picioarele în jurul șoldurilor lui Luke, ținându-l strâns.

— Doamne, câtă nevoie aveam de asta, îi șopti ea la ureche. Mulțumesc.

36.

Luke adora liniștea aceasta din Karlskrona… Tocmai cobora spre debarcaderul de pe Björkholmen după întâlnirea cu Jonna. Deși era sâmbătă seara, singurele sunete care se auzeau mai clar erau țipetele surde ale pescărușilor. Din depărtare răzbăteau tobele bas de pe Hasslö, pe care mai degrabă le simțea decât le auzea. Merse cu grijă pe cărăruia îngustă prin întuneric.

Nu avea stare.

Totodată, era confuz din cauza intensității și aviditățiiJonnei, care o cuprinseseră brusc. Nu avusese nicio șansă să-i reziste. Știa ce voia, iar lui îi plăcea asta la nebunie. Avea ceva irezistibil de independent. Observase asta din prima clipă când o cunoscuse, pe casa scării, în blocul lui Victor.

După, stătuseră așa, îmbrățișați, fără să spună nimic. Apoi se ridicase și își strânsese pătura, coșul și sticla de vin. Luke adunase cioburile de la paharul spart. Îl sărutase afectuos, se urcase pe bicicletă și plecase.

Se opri, stând nemișcat și ascultând liniștea dimprejur. O rafală de vânt împrăștie în aer o miasmă amețitoare de caprifoi. Parcă se simțea și miros de flori de soc. Se gândi la cât de norocos era. Când se mutase într-un oraș din nordul înghețat, cu șaptesprezece ani în urmă, la aproape șapte mii de kilometri depărtare de casă, se simțise așa cum își închipuia că se simțiseră veteranii războiului din Vietnam când fuseseră trimiși acasă după luni întregi petrecute în toiul luptei.

Găsise aici pace și liniște.

După douăzeci și patru de ani trăiri într-o stare perpetuă de război, venise acasă și acum se putea odihni. Când era mic, părinții lui se certau și se băteau adesea violent, iar această situație continuase până când împlinise zece ani, iar tatăl lui dispăruse din peisaj. Apoi fusese atras de banda „Rebelii Diavolului”, care era în război cu bandele rivale din Brooklyn. Poliția din Williamsburg le sufla mereu în ceafă. Lucrurile nu se îmbunătățiseră deloc odată ce ajunsese mâna dreaptă a lui

Johnny Attias. Fusese nevoit să fie permanent în alertă ca să nu și-o mierlească de la nimeni.

Mișcarea era cea mai bună prietenă a lui Luke. Dintr-o încăpere în alta, dintr-o clădire în alta, de pe o stradă pe alta, între cartiere, dintr-o nenorocire în alta. La Karlskrona își găsise pacea și putuse sta în loc. Asta până acum două săptămâni.

Spera că nu va mai trebui să facă altceva ca să-l găsească pe ucigașul lui Viktor și al lui Agnes, acum că Poliția avea să aloce mai multe resurse anchetei. Totuși, nu era sigur. În plus, faptul că Anders Loman pusese mâna pe informațiile despre viața lui din State îl cam neliniștea.

Aflat încă sub imperiul evenimentelor petrecute pe deal, Luke deschise portița ce dădea înspre mica lui curte. Două siluete apărură din întuneric, în lumina lămpilor stradale. Doi bărbați. Matahale. Unul era la fel de înalt ca Luke, celălalt era mai scund și mai rotofei. Erau hotărâți amândoi. Cel masiv purta o vestă de blugi ale cărei mâneci fuseseră rupte. Probabil ideea era să pară că mânecile nu-i puteau cuprinde mușchii masivi. Era enorm. Cel puțin mai scund avea o vestă neagră de piele, iar pe tâmplă avea tatuată o svastică. Era lat în umeri ca un sportiv din Germania de Est care participa la aruncarea discului, îmbuibat cu steroizi, o halcă de carne dură și masivă, despre care aproape ai zice că e alcătuită din mușchi, însă nu e chiar așa. Luke observă că aveau amândoi boxuri din metal în mâna dreaptă. Clar nu veniseră în scop de curtoazie.

Tipul mai scund avea o privire agitată și nu putea sta locului. Capul tot îi era cuprins de niște spasme involuntare; părea să fie drogat cu cine știe ce.

— Trebuia să-mi fi dat un telefon, zise Luke. Aș fi venit acasă mai devreme ca să pun de-o cafeluță. Îmi place când vin prietenii pe la mine.

— Gura, i-o tăie tipul mai scund.

— Ascultă aici, grasule, spuse Luke. Păi, e frumos să vorbești așa?! Nu-i politicos din partea oaspeților să-i vorbească astfel gazdei. Unde ți-s cei șapte ani de-acasă?

— Nu ne plac străinii, zise cel înalt. Vrem să dispari.

Luke era cam la doi metri de ei. Ar fi preferat ca ăla masiv să fie pe partea lui stângă, întrucât pumnul drept ar fi avut o distanță mai mare de parcurs, astfel că forța loviturii ar fi fost

mai puternică. Însă n-avea nicio problemă în a-l rezolva pe cel scund mai întâi.

— Din păcate, voi sunteți cei care o să dispară, zise Luke. Cel puțin din curtea asta.

Făcu un pas înspre tipul scund.

— Alo, grasu'. Ai o alegere de făcut.

— Cum adică? întrebă el.

Era furios. Surprins.

— Tu alegi modalitatea.

— Ce?

— Văd că e un cuvânt mai greuț pentru tine. Nu știi suedeză? Până și un străin ca mine știe ce înseamnă „modalitate".

Luke observă că grasul se pregătea să-l atace.

— Ia stai așa, spuse Luke. Îți explic ce vreau să zic. Tu alegi cum pleci din curtea mea. Zic asta pentru că, într-un fel sau altul, vei pleca. Tu alegi dacă pleci pe propriile picioare sau dacă prietenul tău malac aici de față te ia cu roaba.

— Ia, nu mai spune, zise cel gras.

— Număr până la trei, și până atunci trebuie să luați o decizie. Înțelegi?

Luke începu să numere înainte ca cel scund să aibă timp să reacționeze.

— Unu.

Nicio reacție.

— Doi.

Nicio reacție.

Dar Luke minți se. N-a mai ajuns la trei. Imediat ce zise „doi", făcu rapid un pas înainte și-i trase grasului un cap în față. Se aruncase cu pieptul înainte și-și izbise fruntea direct în nasul tipului. Fusese o mișcare perfect executată. Forța, momentul și ținta, toate alese impecabil: vechile aptitudini readuse la lumină.

Nimeni nu se așteaptă la o astfel de lovitură. Poate la un pumn cu dreapta sau o lovitură cu piciorul. Însă nimeni nu-și închipuie că oponentul își va folosi capul în timpul confruntării, darămite să mai și înceapă cu o astfel de mișcare. Plus că Luke avea o frunte neobișnuit de dură, de parcă era de ciment, deci ar fi putut la fel de bine să fi aruncat cu o minge de bowling înspre fața tipului mai scund.

Bărbatul se prăbuși la pământ ca un castel din cărți de joc. Creierul încetase să-i mai funcționeze în momentul în care fruntea lui Luke îi zdrobise nasul și-i sfărâmase maxilarul. Sângele îi țâșni din față, iar ceafa i se izbi de asfalt cu un zgomot surd.

Luke se întoarse spre bărbatul mai înalt. Nu părea să fi înțeles încă ce se petrecuse. Se uită la camaradul său care zăcea inconștient pe jos, apoi lansă atacul. Mușchii brațelor sale arătau ca bârnele de pe tavanul din cabana lui Luke; avea coapse enorme și pumni cât mingile de baschet. Însă acum era orbit de furie. Țâșni spre Luke cu pași sacadați, pregătindu-se să-l zdrobească dintr-o singură lovitură a brațului drept. Dacă pumnul l-ar fi atins pe acesta din urmă, probabil că n-ar fi supraviețuit. Însă capul lui Luke nu era în punctul unde a ajuns inițial pumnul care ținea boxul de metal. În schimb, Luke a răspuns atacului aruncându-se în față și izbindu-și cotul orizontal, drept în fruntea bărbatului. Efectul? Ca și cum bestia asta ar fi alergat direct înspre un tren de marfă de mare viteză. Atacatorul își pierdu cunoștința imediat, căzând lat pe spate chiar lângă prietenul său, la fel de adormit.

Luke rămase nemișcat câteva clipe, gâfâind. Depăși acel moment în care îl cuprinsese adrenalina și simți cum îi cedează genunchii. Se aplecă și căută prin buzunarele celor doi, însă nu dădu decât peste cheile de la mașină. Îi târî apoi pe stradă mai departe de poarta sa și-i întinse pe trotuar. Nu voia să aibă gunoi în curte. Se întoarse la cabană. Ușa fusese forțată și părea că cei doi își făcuseră de cap la el în casă. Distruseseră totul ca niște animale sălbatice. Unul dăduse de bâta lui de baseball și zdrobise cam tot ce găsise înăuntru. Luke luă telefonul și o sună pe Jonna.

— Tot nu ești satisfăcut? îl întrebă.

— Puteam s-o țin așa toată noaptea, răspunse Luke. Ești acasă?

— Nu.

— Vrei să vii aici? Mă așteptau doi tipi. N-au fost prea amabili.

— Unde sunt acum?

— Zac grămadă pe trotuar. Nu i-am vrut la mine în curte.

— Sunt în viață?

— Erau când i-am lăsat acolo, dar o să aibă nevoie de niște plasturi. Eventual și de operații pe creier. Chemi tu o Salvare? Sau poate două. Erau destul de masivi.

— Ce voiau?

— Să plec din țară. Mi-au distrus casa ca să-mi arate că vorbesc serios.

— Vin, spuse Jonna. Nu atinge nimic prin casă. Am să mă asigur că trimit un echipaj colegii mei.

37.

Karlskrona, 20 august 1993

— Eu și Mikael mergem cu tine, îi spuse Peter lui Daniel. Trebuie să ne asigurăm că nu discută cu niciun psihiatru, altfel lucrurile o s-o ia razna rău de tot. Îi vor verifica dosarul, apoi o să-i bage tot felul de medicamente pe gât.

Daniel se uită la Peter. Discutaseră despre starea psihică a Åsei și despre situația în care se afla cu doi ani în urmă, când încercase să se sinucidă. Potrivit spuselor lui Peter, făcuse gestul din cauză că părinții ei se asiguraseră că va fi internată de urgență la secția de Psihiatrie, iar doctorii o îmbuibaseră cu medicamente psihotrope. Medicul ei o calificase drept maniaco-depresivă. Peter catalogase întreg domeniul psihiatriei drept o mare escrocherie, spunând că Åsa își găsise în sfârșit drumul spre casă. Cu ajutorul terapiei urmate în cadrul mișcării, putea să identifice rapid adevăratele cauze ale problemelor ei și să devină o persoană veselă și cu poftă de viață.

Daniel nu spuse nimic, însă Jenny observă că era emoționat și reticent. Își puse haina pe el. Se hotărâseră să meargă la spital cu două mașini. Jenny se duse cu Daniel și Peter, iar Mikael merse în mașina lui Peter.

Odată ajunși la spital, la intrarea de la secția Urgențe. Peter a vrut să meargă cu toții în hol ca să decidă cum să procedeze. Găsiră o zonă de așteptare cu o canapea albastră în colț, care dădea spre recepție. În fața lor se aflau trei rânduri de scaune de lemn, aranjate de parcă erau la cinema. Câțiva oameni stăteau pe ici-colo pe scaune. Jenny se așeză lângă Daniel.

— Pentru că nu este rănită fizic, probabil că o vor pune rapid în legătură cu un psihiatru, zise Peter uitându-se insistent la Daniel. Cu toate astea, nu o pot interna decât dacă ea își dă acordul. Trebuie să porți o discuție privată cu ea și să o convingi că este cel mai bine să vină cu noi. Ne asigurăm noi că se face iar bine. Vom demara ședințe intense de audit repede. Zi-i asta. Poate acum nu are capacitatea de a vedea clar și de a realiza ce

e mai bine pentru ea. Trebuie să o faci să consimtă, altminteri o vor umple iar de medicamente și știi și tu ce s-a întâmplat data trecută.

Tot timpul cât a vorbit Peter, Daniel s-a uitat în jos, la masă.

Jenny înțelegea cât era de emoționat și că se îndoia de ceea ce spusese Peter. Pur și simplu stătea acolo tăcut, fără să scoată nicio vorbă.

— La ce te gândești, Daniel? întrebă Peter.

Daniel ridică privirea și se uită la Peter.

— La dracu, nu știu, Peter. Totul e pur și simplu oribil. Mă tem pentru starea ei și vreau să se facă bine.

Peter îl cuprinse cu brațul.

— Înțeleg. Și mie mi-e teamă. Dar gândește-te și tu la alternativă: există riscul să decidă să îi facă terapie cu electroșocuri. Trebuie să ne asigurăm că scapă de aici. O ducem la apartamentul meu și ne asigurăm că nu rămâne deloc nesupravegheată. Apoi o băgăm imediat într-un program de-al nostru. Există planuri de tratament pentru astfel de situații. Vorbim aici de dietă și de ședințe de terapie. Crede-mă. Asta e soluția potrivită. E singura soluție.

Daniel încuviință și se ridică.

— În regulă.

— Bun. Atunci propun să te duci la recepție și să soliciți să discuți cu doctorul în a cărui grijă a fost repartizată.

Daniel se duse să întrebe, se prezentă drept fratele Åsei și spuse că vrea să discute cu doctorul ei. I s-a spus că Åsa încă era la Urgențe, iar recepționista urma să vadă dacă poate lua legătura cu doctorul. După jumătate de oră, ieși doctorul: o tânără care se prezentă drept Anna Larsson. Avea un ecuson scris de mână prins de halat. Lângă nume scria că e medic rezident. Se așeză pe scaunul liber de lângă zona de așteptare. Avea un dosar în mână, iar Jenny observă că era chiar dosarul Åsei. Daniel se prezentă, spunând că e fratele pacientei, iar aceștia erau prietenii săi.

— Cum se simte? întrebă Daniel. O putem vedea?

— Din punct de vedere fizic, nu are nimic. Se pare că era la volan și s-a izbit de o mașină care oprise la semafor, plus că nu mergea cu viteză. Pe de altă parte, nu pare să fie în regulă psihologic. E apatică și nu prea vorbește. Totuși, când scoate câteva vorbe, pare confuză. Am luat decizia de a o interna în

secția de psihiatrie, aici, la noi, pentru a face niște analize. Așteptăm doar să ni se dea aprobarea.

Daniel îl privi fugitiv pe Peter.

— Am… aș dori să o iau acasă. Chiar acum, dacă se poate.

Anna Larsson îl privi mirată.

— Chiar? De ce? Diagnosticul pus de mine este necesitatea unui tratament psihiatric. Starea ei nu este deloc bună.

Daniel ezită, nefiind sigur cu privire la ce ar trebui să spună. Peter interveni:

— Ei bine, motivul este acela că Åsa nu crede în tratamentul psihiatric. Mai mult, nici noi nu credem. După câte puteți vedea și din dosarul ei, a mai avut în trecut experiențe cu astfel de tratamente și n-a mers prea bine ultima dată, nu-i așa?

Înainte ca medicul să apuce să răspundă, Daniel se ridică și interveni.

— Vreau neapărat să o văd. Acum. Vreau să mă însoțească și Peter. Se poate?

Medicul se uită la el.

— Da, putem aranja. Dar înainte de asta, aș vrea să văd niște acte de identitate. Trebuie să confirm că sunteți într-adevăr fratele pacientei.

Daniel scoase permisul auto. Tânăra îl verifică și observă că avea același nume de familie precum Åsa. Apoi porni înaintea lui Peter și Daniel pe culoar. Se opri la o ușă închisă, pe care o deschise și intră la Åsa.

— Åsa, ai vizitatori. E fratele tău, Daniel, și încă doi prieteni. E în regulă dacă intră?

Åsa încuviință, iar femeia deschise ușa, poftindu-i pe Daniel și Peter.

— Revin în cincisprezece minute și putem continua atunci discuția, spuse ea, și ieși din cameră.

Åsa stătea întinsă pe pat. Părul ei lung și negru era împrăștiat pe pernă. Arăta slăbită și palidă. Ochii ei frumoși, mari și căprui erau plini de lacrimi. Daniel fugi spre pat, îngenunche și o îmbrățișă.

— Åsa, Åsa. Ce se întâmplă?

Åsa nu reacționă. Zăcea acolo nemișcată, cu trupul lui Daniel peste al ei. Nu se mișca. Singurul lucru care se mișca erau lacrimile care-i curgeau pe obraji. Au stat așa câteva minute. Apoi Peter făcu un pas în față, se așeză pe scaunul de lângă pat

și-și puse o mână pe spatele lui Daniel. Acesta se ridică, își șterse lacrimile și o luă pe Åsa de mână. Peter se aplecă spre Åsa.

— Åsa, zise el.

Åsa își întoarse cu grijă capul înspre el.

— Salut, Åsa. Te scoatem noi de-aici. O să te ducem departe de spital. Ai nevoie de ajutor, iar noi suntem singurii care ți-l putem oferi. Dacă rămâi aici, doctorii o să te îmbuibe cu medicamente care te vor izola de toată lumea și nu vei mai putea niciodată să scoți la iveală adevăratele motive pentru care ai ajuns în starea asta. Înțelegi, Åsa?

Åsa se uită prin el.

— Da, spuse cu o voce slabă.

— Asta-i bine, răspunse Peter și ridică privirea spre Daniel. Atunci facem cum am stabilit, Daniel. Ne asigurăm că iese de aici cât mai repede cu putință. Mă duc să găsesc medicul și să-i spun că Åsa vrea să fie externată. Poate o ajuți tu să se îmbrace.

Peter se ridică și ieși. Daniel luă hainele Åsei dintr-un dulap, o ajută să se ridice din pat și o îmbrăcă. După câteva minute se întoarse și Peter, însoțit de dr. Anna Larsson. Aceasta părea îngrijorată și se duse la Åsa, care stătea în pat, în capul oaselor, îmbrăcată. Luă un scaun și-l așeză în fața fetei. O luă de mână și o privi drept în ochi. Åsa stătea complet nemișcată, holbându-se la genunchii ei.

— Åsa. Asta e ceea ce vrei cu adevărat? întrebă Anna Larsson. Nu vrei să rămâi aici, ca să te putem ajuta? Avem niște medici psihiatri excelenți la spital și sunt sigură că își pot da seama care sunt motivele necazurilor tale și cum să te ajute.

Åsa nu reacționă. Peter ocoli patul până ce ajunse lângă medic.

— Am întrebat-o pe Åsa chiar înainte de a veni să vă chem pe dumneavoastră și a spus că vrea să fie externată. De fapt, mai exact, am întrebat-o dacă asta vrea, iar ea a încuviințat. Nu-i așa, Åsa? Vrei să te scoatem de aici, nu-i așa?

Åsa încuviință reticent. Anna Larsson se ridică de pe scaun și se uită la Daniel și la Peter.

— Pot vorbi cu voi pe hol?

Ieși repede din cameră. Peter și Daniel o urmară, iar acesta din urmă închise ușa.

— Vă sfătuiesc cu tărie să nu o externați din spital, spuse ea uitându-se la Daniel.

Făcu semn înspre dosarul Åsei, pe care îl avea în mână.

— Având în vedere depresia prin care a trecut anterior și tentativa de suicid, cred că există un risc mare de tentative viitoare, dată fiind starea în care se află acum. Dacă se întâmplă așa ceva, responsabilitatea vă revine vouă. Sper că înțelegeți.

— Tocmai de aceea trebuie să o luăm de aici, spuse Peter pe un ton rece. Dacă citiți cu atenție ce scrie în dosarul pe care-l aveți în mână, veți afla că Åsa a încercat să se sinucidă *după* ce ați băgat medicamente psihotrope în ea. Credeți că e irațional din partea noastră să fim cel puțin reticenți, e normal să vă lăsăm să faceți iar aceeași greșeală?

— Nu-mi pot asuma eu răspunderea pentru…

Peter o întrerupse brusc.

— Știați că o sută cincizeci de oameni mor zilnic pe acest pământ din cauza substanțelor psihotrope? Asta înseamnă 24.000 de oameni anual. E ca și cum două avioane mari pline cu pasageri s-ar prăbuși de două ori pe săptămână, tot anul. Toate aceste nenorociri sunt provocate de perspectiva psihologică asupra stării psihice, care își are originea în Germania nazistă. Atunci a început totul. Psihiatrii germani au ucis 250.000 de pacienți cu boli psihice și persoane cu dizabilități cognitive în anii premergători războiului, iar cunoștințele astfel acumulate au fost apoi utilizate în timpul Holocaustului. Erau consultanți în materie de genocid. Cu toate acestea, n-au fost niciodată pedepsiți. În schimb, au primit posturi bine plătite în cadrul universităților și spitalelor din întreaga lume, unde au continuat elaborarea studiilor de psihiatrie biologică bazată pe ideea că noi, oamenii, suntem doar niște saci de carne, iar dacă cineva se simte rău, poți remedia asta cu otrăvuri chimice și cu electroșocuri.

Anna Larsson tăcea, privindu-l pe Peter. Își dăduse seama că nu ar fi reușit nicicum să-l convingă să o lase pe Åsa acolo.

— În regulă, spuse. Atunci voi face demersurile necesare pentru a pune la punct aspectele logistice legate de externare. O puteți aduce pe holul de la recepție și vin eu acolo cu actele.

Se întoarse și plecă.

Peter se uită la Daniel cu o expresie satisfăcută.

38.

Lumina soarelui inundă treptat camera și poposi pe chipul Jonnei la nouă fără cinci, duminică dimineață, moment în care fu smulsă din visele plăcute și adusă înapoi la realitate. Întoarse capul și văzu zulufii blonzi ai lui Astrid și a lui Simon pe pernă. Mintea îi fu asaltată de imagini de seara trecută. Fusese o sâmbătă zbuciumată. Una dintre cele mai agitate din toți cei treizeci și patru de ani ai săi.

Nu regreta deloc faptul că-l sedusese pe Luke acolo sus, pe Björkholmen. Fusese mai bine decât își închipuise. De fapt, își dorea să se repete.

Era un bărbat deosebit. Probabil că și tipii ăia doi pe care-i lăsase pe jumătate morți pe trotuarul din fața casei lui i-ar da dreptate. Vor supraviețui, dar unul dintre ei probabil va sta mult timp în spital. Plus că nu se știa dacă își va mai reveni vreodată la normal.

Stătu nemișcată, cu urechile ciulite. Era liniște deplină în apartament. Unde e David? Apoi își aminti. Când venise acasă după ce fusese cu Luke a doua oară, el dormea pe canapea. Lângă el era valiza pregătită cu lucrurile sale. Nu fusese nevoită să-l mai alunge ea din dormitor. Astrid și Simon probabil se treziseră în timpul nopții și se cuibăriseră în pat cu ea.

Jonna se gândi la căsnicia lor și realiză că aveau modalități fundamental diferite de a privi lumea și tocmai de aceea relația nu ar fi avut cum să dureze. De fapt, n-avea legătură cu faptul că el fusese la prostituate. Era mai profund de-atât. David voia să aibă totul, să fie stăpân peste toate. Întreaga sa viață era construită pe baza acestei dorințe. De aceea, nici măcar nu luase în considerare opțiunea de a căuta loc de muncă în Karlskrona. Nicio companie nu avea să-i dea salariul de care avea el nevoie, spunea adesea. Trebuia să câștige foarte bine ca să poată cumpăra tot ceea ce-și dorea: o barcă, o cabană de vacanță, mașini scumpe. La fel și cu oamenii. Odată ce o cucerise pe Jonna, era a lui. O deținea. Iar acum avea și o familie. Odată ce obținea ceva, își pierdea interesul.

Pentru Jonna nu conta latura posesivă, chiar din contră. Voia să experimenteze diverse lucruri, să se schimbe, să evolueze. Dragostea nu era ceva ce deținei, ci era ceva ce făceai. Jonna încercase să discute cu David despre asta, dar el nu înțelesese deloc ce îi spune.

Alesese să le întoarcă spatele ei și copiilor. Portofelul uitat la bordel fusese doar bomboana de pe colivă. Acum chiar că se terminase. Trebuia să-l scoată din viața ei. Se simțea puternică, acum că luase decizia. În plus, nu credea că divorțul avea să-i afecteze prea mult pe copii; oricum crescuseră cu un tată care mai mult lipsise din viețile lor. Prin urmare, viețile cotidiene nu urmau să li se schimbe prea tare.

Se dădu încet jos din pat, își puse halatul și se duse în camera de zi. Canapeaua era goală. Plecase; probabil se dusese la cabană. Oftă ușurată. Avea de lucru azi, plus că nu voia și nici nu avea timp să discute cu David despre faptul că intenta divorț. Va trebui să facă asta mai târziu. În schimb, făcu repede un duș, pregăti micul dejun și-i trezi pe Astrid și pe Simon. O oră mai târziu, îi lăsă acasă la mama ei, iar la zece fix intră în secția de Poliție.

Ea și Mattias împărțeau treaba între ei. Mattias urma să îi caute pe cei trei rămași pe listă: George Knightly, Jenny Eklund și Mikael Andersson. Sarcina Jonnei era să parcurgă materialele încă o dată. Începu însă prin a suna la spital ca să verifice starea celor doi bărbați care îl atacaseră pe Luke. Cel scund își recăpătase cunoștința, însă doctorii îl plasaseră în comă indusă deoarece presiunea craniană provocată de pierderea extremă de sânge era prea mare. Bărbatul mai masiv avea o contuzie gravă și era suspect de hemoragie cerebrală. Ambilor urmau să li se facă RMN-uri în acea zi. Jonna întrebă dacă se stabilise identitatea celor doi, însă asistenta cu care vorbea i-a spus că niciunul nu avea acte de identitate asupra sa.

Jonna își scoase telefonul mobil. Își notase numărul de înmatriculare al mașinii parcate în fața cabanei lui Luke. Dădu rapid o căutare și găsi un nume și un CNP. Mașina era pe numele lui Mats Cederberg, în vârstă de treizeci și șase de ani, domiciliat în Spjutsbygd, un orășel aflat la aproape douăzeci de kilometri nord de Karlskrona. Recunoscu numele localității, așa că accesă rapid prin Intranet un fișier numit „Soldații forței”, un grup infracțional organizat de motocicliști, al căror sediu se afla

la Spjutsbygd de câțiva ani. Aceștia sprijineau gruparea „Răzbunătorii” din Kalmar, una dintre organizațiile-satelit ale bandei „Bandidos”.

Parcurse lista și pozele membrilor până ce ajunse la Mats Cederberg. Era tipul mai scund pe care îl băgase Luke în spital. Va fi interesant când îl va interoga să afle motivul pentru care l-au atacat pe Luke Bergmann. Asta dacă mai putea să vorbească vreodată.

Se întrebă dacă trecutul lui Luke în calitate de membru al mafiei israeliene avea de-a face cu asta, însă se gândi că probabil era cam trasă de păr ideea. Spera că răspunsul avea să vină în curând.

Schimbă macazul și scoase dosarul care cuprindea toate materialele legate de Viktor și Agnes. Parcurse ancheta criminalistă. Nimic neobișnuit aici. Găsiseră doar amprentele lui Viktor, Agnes și Luke în apartament. Pe borcănelul cu otrava sub formă de pudră erau doar amprentele lui Viktor. Nicio amprentă străină. Presupusul criminal știuse să-și ascundă bine urmele. Se întrebă dacă era fiabilă teoria lui Loman cu privire la sinuciderea colectivă. Să aibă oare dreptate? Căută pe Google „scientologie”, atât în suedeză, cât și în engleză. Pentru suedeză erau 200.000 de rezultate, iar pentru engleză 4,5 milioane. Ca să aibă un criteriu de referință, căută și „budism”: 9,5 milioane de rezultate. Scientologia asta era mai răspândită decât crezuse. Găsi un site care descria bazele religiei. Observă că reîncarnarea era o parte importantă a modului în care scientologii privesc lumea. Căută apoi „scientologie” și „sinucidere”. Dădu peste un site care prezenta o serie de sinucideri comise de scientologi. Părea să fie vorba preponderent de persoane supuse unor presiuni din partea bisericii să plătească sume mari de bani sau care intraseră în depresie după ședințele de terapie din cadrul cultului. Se pare că până și fiul în vârstă de douăzeci și doi de ani al fondatorului își luase viața. Însă nu găsi nimic care să indice că erau scientologi care recurseseră la sinuciderea colectivă.

Jonna avea nevoie de cafeina. Se duse la filtrul de cafea din bucătărie și-și umplu o cană. Când reveni în birou, scoase autopsiile lui Viktor și Agnes. Ambele fuseseră realizate de Colegiul Național de Medicină Legală din Lund. Viktor murise în urma asfixierii cauzate de spânzurate. Citi raportul întocmit

pentru Agnes. Cauza morții era otrăvire cu fenobarbital, care îi inhibase sistemul nervos central. Într-un final, încetase să mai respire. Jonna continuă să citească, însă se opri brusc asupra unei fraze: „S-a constatat o rană pe vaginul fetei, care indică faptul că a fost introdus forțat un obiect în cavitatea genitală. Probabil este vorba de o sticlă sau de un alt obiect cu formă asemănătoare. Nu s-au găsit spermă sau alte fluide corporale pe sau în corp”.

39.

Karlskrona, 20 august 1993

Jenny și Daniel au ținut-o pe Åsa de mână tot drumul până la mașină. Peter și Mikael au mers în spatele lor.

Åsa mergea cu pași mici și cu capul plecat.

— Totul va fi bine, Åsa. Va fi bine, tot repeta Daniel în drum spre mașină.

Nimeni nu spunea nimic.

— Jenny, condu tu mașina lui Daniel. O punem pe Åsa la mine în mașină, iar Daniel vine cu noi, zise Peter când ajunseră în parcare. Mergem direct la mine acasă. Åsa poate sta în camera de oaspeți și o vom supraveghea în ture. Nu o putem lăsa singură în primă fază. E în regulă așa, Åsa?

Aceasta nu răspunse, iar Daniel o ajută să intre în mașina lui Peter. Jenny se așează la volanul micului Fiat roșu al lui Daniel și-l așteptă pe Peter să iasă din parcare. Urmări Volvo-ul 745 albastru al lui Peter demarând și se gândi dacă era în regulă să o ia pe Åsa din spital. Știa că nu va putea niciodată să pună decizia la îndoială în fața celorlalți. Îi putea spune ceva doar lui Daniel. Se hotărî să discute cu el acasă, asta dacă reușeau să meargă împreună. Știa că Daniel era îngrijorat și că probabil va dori să stea cu Åsa toată noaptea.

Asta s-a și întâmplat. De îndată ce au ajuns la apartamentul lui Peter, au instalat-o pe Åsa în dormitorul pentru oaspeți, iar Daniel a rămas cu ea. Era complet apatică. Daniel a stat lângă pat și a ținut-o de mână. Jenny luă cheile de la apartamentul Åsei ca să îi aducă un set de haine curate și de produse de îngrijire. Când se întoarse, Daniel, Peter și Mikael erau în bucătărie și vorbeau.

— A adormit, îi spuse Daniel, iar Jenny se așează la masă.

Peter pregătise ceai și sandvișuri, iar Jenny primi cu recunoștință o cană plină cu lichidul fierbinte.

— Din fericire, Ron a elaborat o metodă de gestionare precis pentru starea în care a ajuns Åsa, zise Peter. În cercetările sale din trecut a fost foarte preocupat de stările psihotice, iar în

ianuarie 1974 a lansat un buletin în care prezintă în amănunt cum trebuie tratați cei care suferă de astfel de probleme. A numit metoda „Sumar introspectiv”, fiind vorba despre o serie de procese de audit, al căror obiectiv este stabilirea cauzei problemei. Pe linia temporală a Åsei există un eveniment sau o engramă care a fost declanșată dintr-un anumit motiv, iar acum îi provoacă aceste suferințe. Putem identifica engrama sau evenimentul cu ajutorul „Sumarului introspectiv”.

— Puțin probabil să fie receptivă la audit în starea în care e acum, zise Daniel. E complet apatică. N-are nicio reacție când îi vorbești. Cum s-o auditățm?

Jenny simțea stresul din vocea lui Daniel.

— Sunt de acord, Daniel. Întâi de toate, trebuie să ne asigurăm că se odihnește cât are nevoie. Totodată, o băgăm pe o cură specială care să-i amelioreze starea: pâine, fructe, suplimente de calciu și magneziu și vitamina C. Trebuie o grămadă de vitamina C. Nimic altceva. Facem asta timp de 5–6 zile. Trebuie ca cineva să stea cu ea mereu, dar nu putem vorbi cu ea. Trebuie să fie complet izolată. Facem cu rândul. Nu vreau să stai cu ea, Daniel. N-o să meargă planul dacă ai o legătură emoțională cu persoana în cauză. Poți contribui la activitatea de bază, dar nu poți sta cu ea în această perioadă. În regulă?

Daniel încuviință.

— Cine se ocupă de „Sumarul introspectiv”? întrebă el.

— Eu, răspunse Peter.

În decursul zilelor ce au urmat, membrii au supravegheat-o pe Åsa în ture. Țineau cu toții jurnale amănunțite referitoare la dieta alimentară și la comportamentul fetei. După trei zile, refuză să mănânce și să bea, iar paznicii au fost nevoiți să o hrănească forțat. Zăcea în pat și dormea mult. Când era trează, era apatică și violentă în reprize. Încercase să-și facă rău de câteva ori, izbindu-se cu capul drept în perete și zgâriindu-se pe față. Se zgâriase violent pe brațe și pe corp cu unghiile. Peter îl sunase pe un medic din Malmö care era scientolog și îl convinsese să-i scrie o rețetă pentru diazepam, care a mai calmat-o pe Åsa. Daniel încercase să-l convingă pe Peter să-l lase să o vadă, însă acesta din urmă era de neclintit. Ar pune în pericol întreg procesul de reabilitare, spusese el. Åsa va fi zdruncinată emoțional dacă îl vede pe Daniel, iar asta însemna că ar fi trebuit să o ia de la capăt. În cea de-a cincea zi, Peter

începu „Sumarul introspectiv”. Peter o audită în ședințe scurte de mai multe ori pe zi.

După zece zile, veni rândul lui Jenny să o supravegheze iar pe Åsa. Data trecută când stătuse cu ea, fusese complet apatică. Jenny fusese nevoită să o forțeze să înghită două guri de pâine și niște suc. De câteva ori, se întinsese și plânsese în tăcere. Ședințele de audit cu Peter nu avuseseră prea mari rezultate.

Jenny își puse o bluză călduroasă și se urcă pe bicicletă. Deși era august, un vânt rece îi pătrundea prin haine și deja era bocnă pe când își punea lanțul antifurt odată ajunsă pe strada Vallgatan, în fața apartamentului lui Peter. Intră repede în scară și urcă treptele până la etajul doi. Pe casa scării dădu peste Mikael. Avea sânge pe tricou și pe mâini, înainte ca Jenny să apuce să spună ceva, îi zise:

— E în regulă, Jenny. Totul e în regulă acum. S-a întâmplat ceva în dimineața asta. A dat de trusa de bărbierit a lui Peter și și-a tăiat venele. Din fericire, eram aici cu ea și am reușit să opresc sângerarea. Peter e înăuntru cu ea acum.

— Dumnezeule mare! urlă Jenny și goni pe lângă Mikael, dând buzna în camera de oaspeți.

Peter stătea pe marginea patului în care era întinsă Åsa. Părea că doarme. Așternuturile erau pline de sânge, iar pe podea se formase o băltoacă mare și roșie. Peter se întoarse când Jenny intră în cameră.

— E în regulă acum, Jenny, îi zise. Dar mare noroc că Mikael a intrat la ea în cameră atât de devreme azi, altfel cine știe ce grozăvie s-ar fi putut petrece. Diminețile sunt riscante, căci doza de diazepam pe care o ia seara își pierde efectul până atunci. S-ar putea să trebuiască să o trezim noaptea și să-i mai dăm puțin ca să fie calmă când se trezește. I-am dat hidrat de cloral, așa că o să doarmă bușteан câteva ore, spuse el.

40.

— De ce nu mi-ai spus?!

Jonna aruncă raportul medico-legal pe masa de conferințe în fața lui Anders Loman, care o privi mirat. Mattias Palander se uită încurcat la Jonna.

— Ce să-ți fi spus? întrebă Anders. Că a fost agresată sexual?

— Da, sau violată.

Mattias rămăsese cu gura căscată.

— Violată? Îți bați joc de mine, zise el. Dă-mi să văd.

Se aplecă peste masă să adune paginile împrăștiate ale raportului.

— Un obiect a fost introdus forțat în vaginul ei, spuse Jonna, întorcându-se iar spre Anders. De ce nu ne-ai zis nimic?

Anders se lăsă pe spate în scaun.

— La ce bun? întrebă. Să le spun mamei și bunicilor ei că propriul tată a violat-o înainte de a o ucide? Ar fi însemnat să le răsucesc și mai mult cuțitul în rană. Voiai să-i vezi cum suferă mai tare de-atât?

— Iisuse Hristoase…

Mattias citea descrierea făcută de medicul legist.

— Ce animal.

— La ce bun?! Aici nu vorbim de ce era bun sau nu, vorbim de adevăr, răspunse Jonna. Chiar dacă ai ales să nu-i spui familiei, evident că ar fi trebuit să ne informezi pe noi. Nu înțeleg de ce ai făcut asta.

— Câte zile lucrătoare au trecut de când au fost găsiți decedați Max Billing și femeia din Stockholm? întrebă Anders.

— Două.

— Nici măcar. Au fost găsiți joi seară. Iar decizia de a înființa această echipă de anchetă a fost luată vineri. Când să-ți fi zis? Aceasta e întrevederea în cadrul căreia vom parcurge toate materialele. Ți-aș fi recunoscător dacă ai judeca puțin înainte să deschizi gura.

În timp ce rostea ultimele cuvinte deschise dosarul pe care îl avea în față și se întoarse spre Mattias.

— Bun. Tu ce ai aflat?

Jonna luă loc, simțindu-se cam umilită, totodată mustrându-se în sinea ei pentru că nu fusese în stare să se abțină să-i arunce în față raportul lui Loman înainte ca măcar să înceapă întâlnirea. Când se așeză, realiză că nu era menționat nimic despre asta în raportul pe care îl întocmise el însuși despre sinuciderea lui Spandel. Poate că avea sens să nu informeze familia despre agresiunea sexuală, însă n-ar fi trebuit să omită acest lucru din raport. Chiar și-așa, se decise să nu spună nimic. Ca să fie sigură, mai bine să citească încă o dată raportul ca să se asigure că argumentele sale aveau substanță. Urma, apoi, să îl informeze pe Directorul Departamentului Penal.

— Am mai descoperit o persoană decedată, zise Mattias, punând pe masă o fotografie mărită a unui bărbat cu mustață și

început de calviție. Mikael Andersson, în vârstă de cincizeci și trei de ani, cu domiciliul la Göteborg. A fost găsit spânzurat la Liceul Schillerska din Göteborg, locul său de muncă, luni, pe 9 mai. Însă nu reușesc să dau de ceilalți doi, George Knightly și Jenny Eklund. George Knightly a locuit la Karlskrona până în 1993. Potrivit spuselor lui Luke Bergmann, care a vorbit cu fiica victimei din Stockholm, Maria Palm, e fostul soț al acesteia și tatăl Dianei. S-a mutat în Florida acum mulți ani. Am și un număr de telefon de la Luke, însă nu răspunde nimeni.

— Jenny Eklund, spuse Anders. Ai aflat ceva despre ea?

— Da, am găsit o Jenny Eklund care a absolvit Școala Chapman în 1991, cu note maxime. S-ar putea să fie ea. Însă a dispărut după asta. Am căutat în toate bazele de date la care avem acces.

— Probabil că s-a mutat, s-a căsătorit și și-a schimbat numele de familie, zise Jonna. Trebuie să aflăm CNP-ul ei. Ai reușit să găsești informații care să ateste că au fost cu toții membri ai Bisericii Scientologice din Karlskrona la sfârșitul anilor ’80 sau începutul anilor ’90?

— Nu-i ușor să găsești astfel de dovezi, răspunse Mattias. Biserica nu mai activează în zonă și nu știm dacă aveau sau nu un registru al membrilor. Am dat însă de o femeie care i-a fost prietenă apropiată Camillei Svensson în această perioadă; ea nu era membră, însă cunoștea grupul. A recunoscut câteva nume și, potrivit spuselor sale, acesta era un grup select care își petrecea mereu timpul împreună.

Anders se uită prin documente și scoase o hârtie cu o listă. Jonna văzu că era o copie a listei lui Luke.

— Deci avem opt decese confirmate, spuse el. Vorbim de același mod de operare și probabil cu toții au făcut parte acum douăzeci și trei de ani din acest cult care crede în reîncarnare.

— Cu toții au fost găsiți în locuri diferite, completă Jonna. Excepție fac cei doi soți din Växjö, Fredrik Ek și Camilla Svensson. Scuză-mă, te rog, Anders, însă teoria că au apelat cu toții la sinuciderea colectivă mi se pare cam exagerată.

Anders își împinse ochelarii de pe nas, astfel că acum îi stăteau pe frunte, și o fixă pe Jonna cu privirea sa pătrunzătoare. Deodată zâmbi.

— De cât timp lucrezi în cadrul Poliției, Gustafson? Jonna se hotărî să nu ezite deloc. Îl privi drept în ochi.

— De zece ani. De ce?
— Unde ai studiat?
— Växjö.
Anders rânji larg.
— A, atunci nu mă miră deloc, zise.
— Ce nu te miră?
Jonna simțea cum o cuprinde furia. Avea un ton atât de batjocoritor și de nesuferit!
Anders se aplecă peste masă spre Jonna.
— Înțeleg acum de ce pui niște întrebări atât de tâmpite și dai dovadă de lipsă crasă de cunoștințe vitale cu privire la activitatea polițienească.
Încă mai avea un zâmbet întipărit pe buze.
— N-ai învățat și tu acolo, sus în codrul din Småland, să nu excluzi nicio posibilitate înainte de a stabili exact care sunt faptele concrete?
Deși Jonna era cu garda sus și înțelegea că tipul e un șarpe, nu era pregătită pentru un astfel de atac.
— Poate că doamna sergent Gustafson este atât de stimulată de americanul cel înalt, încât nu mai gândește limpede? E lesne de înțeles, însă nu e deloc acceptabil.
Se întoarse spre Mattias.
— Mergem mai departe?
Jonna se gândi frenetic la cum să reacționeze. Își înfrâna impulsul de a se ridică și de a pleca. Apoi, Anders se întoarse iar înspre ea și-și puse mâna pe brațul ei. Jonna se smunci.
— Sper că nu te-ai supărat, zise el, pe un ton aparent sincer. Însă uneori îți poate face bine să auzi adevărul. Până acum am auzit numai de bine despre tine, Gustafson. Hai să vedem dacă putem colabora bine pe viitor. În regulă?
Se îndreptă de spate în scaun, își puse palmele pe masă și se întoarse spre ei.
— Sunt perfect conștient de faptul că scenariul cel mai probabil este acela că avem de-a face cu un criminal în serie. Însă, spuse întorcându-se spre Jonna, nu putem și nu trebuie să excludem alte posibilități, nu-i așa, Gustafson?
Jonna se simți nevoită să încuviințeze.
— Bun. Haideți atunci să analizăm cealaltă posibilitate, continuă Anders. Vorbesc aici de ipoteza criminalului în serie. Palander, ce informații avem în acest sens?

Mattias răsfoi dosarul pe care îl avea în față și scoase câteva documente.

— Știm că prima crimă, dacă este într-adevăr prima, dat fiind faptul că încă mai avem două persoane pe listă despre care nu știm nimic, a fost săvârșită anul acesta, la finalul lunii aprilie. Trei luni mai târziu, opt oameni și-au pierdut viața. Cu toții în zone diferite.

— Făptașul sau făptașa probabil că s-a pregătit foarte bine ca să poată duce la capăt toate aceste crime, observă Anders.

— Modalitatea este aproape identică în toate cele opt cazuri, continuă Mattias. Muzica, probabil aceeași piesă; n-am confirmat acest fapt pentru toate scenele crimei, însă probabil că așa e. Un bilet de adio tehnoredactat cuprinzând același mesaj. Plus spânzurarea. Sângele acel puțin trei dintre cei opt adulți conținea urme de opiacee. Rohypnol, mai exact. N-am reușit să obțin raportul medico-legal în cazul celorlalți cinci adulți, însă probabil e prezent și acolo, întrucât morțile au fost calificate drept sinucideri prin spânzurate, nu se impune ca legistul să caute astfel de substanțe. Plus că mai avem și legătura cu Biserica Scientologică. Trebuie să verificăm mai îndeaproape această pistă.

Se opri și se uită la Anders.

— Presupun că n-ai reușit încă să discuți cu membrii familiilor, spuse Anders. Deci nu știm dacă au primit și ei amenințări?

— Nu, răspunse Mattias. Avem multe de făcut zilele următoare.

Anders se lăsă pe spate, își duse mâinile la ceafa și se uită la tavan.

— Elementul care nu se potrivește aici e Agnes, zise Jonna. Uciderea ei, vreau să zic. N-a fost scientolog acum douăzeci de ani, așa că probabil presupusa ei ucidere nu a fost ceva planificat.

Jonna se uită la Anders și accentuă termenul „presupusa”.

— Avea otravă în corp, diferită de opiaceele găsite în cazul celorlalți. Mai mult, criminalul sau criminalii, căci nu știm dacă e vorba de o singură persoană, clar au violat-o pe fetiță cu un obiect străin. Dacă e să mergem pe ipoteza că nu tatăl a fost făptașul, unde ajungem?

Se uită la Mattias.

— Ei bine, înseamnă că trebuie să încercăm să aflăm ce motiv ar avea cineva, fie că vorbim de o singură persoană sau de mai multe, ca să ucidă un grup de scientologi, răspunse Mattias.

— ...și să violeze o fetiță, completă Jonna. Fie vorbim de un criminal nebun de legat căruia îi face de asemenea plăcere să tortureze oameni, ori acesta sau unul dintre aceștia este un pedofil sadic. Mi-e greu să cred că e vorba de o femeie.

— Nu toți criminalii sunt nebuni? întrebă Anders.

— Desigur, însă vorbim de diverse grade de tulburări psihice. Cineva care nu se mulțumește doar să le ia viața victimelor sale, ci vrea de asemenea să le tortureze probabil că are probleme psihiatrice mai grave.

— Întrebarea e dacă asta e ceea ce l-a determinat pe criminal să agreseze sexual fata, completă Mattias. Informațiile pe care le avem la acest moment nu indică faptul că victimele au fost agresate în vreun alt fel în afară de faptul că au fost spânzurate. Nu le-au fost introduse obiecte străine în cavități.

— Trebuie să verificăm asta, zise Anders. Mattias, te poți ocupa tu?

Mattias încuviință și-și notă ce are de făcut.

— Dacă e să presupunem că doar Agnes a fost agresată astfel, s-ar putea să fie un semn că ucigașul este dezaxat sexual, zise Jonna. Din câte știu, doar în cazul lui Viktor era prezent un copil.

Îi aruncă o privire lui Mattias, care încuviință.

— În toate celelalte cazuri a fost vorba doar de adulți, continuă ea. Probabil că ucigașul nu luase în calcul prezența unui copil acasă la Viktor. De fapt, Agnes ar fi trebuit să fie cu mama ei în seara aceea. Când a apărut, pesemne că n-a putut rezista tentației.

Anders încuviință și se duse la fereastra care dădea înspre bazinul public cu piscine interioare. Piațeta din fața clădirii era goală. Era vacanța de vară, afară era caniculă, iar locuitorii din Karlskrona care ieșiseră din case probabil că erau la plajă sau la cabanele de vacanță. Se întoarse spre cei doi.

— E prea mult de lucru pentru noi trei, zise el. Ne trebuie întăriri. Știu că cei de la Malmö sunt ocupați până peste cap, așa că va trebui să verificăm cu cei de la Poliția Națională să vedem dacă se pot lipsi de cineva. Măcar de un expert în materie de

profiluri psihologice. Le dau un telefon imediat după ce încheiem aici.

Se întoarse la masă și se așează pe scaun.

— Între timp, trebuie să începem verificarea aspectelor de care ne putem ocupa noi, zise el. Trebuie să aflăm mai multe informații concrete. Vreau date complete despre victime, atât despre presupusa lor legătură cu scientologia, cât și dacă au fost sau nu supuse unor acte de violență asemănătoare cu cele suferite de Agnes. Vreau să verificați calculatoarele victimelor. Sperăm că încă putem avea acces la ele; uneori, inventarul locului faptei poate dura. Indiferent dacă au fost uciși sau dacă au decis să se sinucidă concomitent, s-ar putea să găsim dovezi în e-mailurile lor sau pe Facebook. Putem solicita ajutor prin intermediul resurselor poliției din districtele în care au fost găsite victimele. Dau niște telefoane și încep repede să scutur copacii să văd ce cade. Dacă dați de probleme, spuneți-mi.

Se întoarse spre cei doi.

— Să-i dăm drumul atunci. În regulă?

Mattias se uită stânjenit la Jonna și-și drese glasul.

— N-ar trebui să începem prin a încerca să îi găsim pe ultimii doi de pe listă? întrebă el. S-ar putea să mai fie încă în viață.

— S-ar putea și ca unul dintre ei să fie responsabil de crime, dacă e într-adevăr vorba de asta, adăugă Jonna repede.

— Așa-i, zise Anders. Mai avem doi de care nu știm nimic.

— Cum arată ordinea cronologică a deceselor, Mattias? întrebă Jonna.

Mattias își scoase înseninările.

— Prima de care știm a avut loc pe 30 aprilie, răspunse el. Åke Fleming din Kristianstad. După asta, avem un interval de cam două săptămâni între morți.

— Ultimul trebuie să fi fost Max Billing, continuă Jonna. Probabil că a murit joia trecută, pe 10 iulie, așa-i?

Mattias încuviință.

— Dacă avem de-a face cu un criminal în serie, iar dacă respectiva persoană urmează un anumit plan, înseamnă că mai avem la dispoziție cam o săptămână până când va avea loc următoarea crimă, afirmă Jonna. Desigur, asta dacă nu cumva cei doi sunt deja morți.

— În regulă, spuse Anders. Unul dintre voi se va concentra pe găsirea lui Jenny Eklund și George Knightly. Ocupă-te tu,

Mattias. Jonna, tu adună informații prin intermediul celorlalte organe polițienești din districtele victimelor. Hai să demarăm ancheta.

41.

Karlskrona, 30 august 1993

Daniel o ridică pe Åsa, astfel încât să stea pe pat în capul oaselor. Avea bandaje înfășurate în jurul ambelor încheieturi. Fața îi era zgâriată din cauza faptului că se zbătuse când Mikael încercase să oprească sângerarea. Acum, Daniel și Åsa stăteau amândoi pe pat, îmbrățișați. Plângeau. Åsa nu-i spunea nimic fratelui ei; pur și simplu plângea. Peter și Mikael stăteau lângă pat.

— Peter, trebuie să o duc la spital, spunea Daniel printre sughițuri. Trebuie să o vadă un doctor.

Peter se aplecă pe vine lângă Daniel și-și puse o mână pe umărul său.

— Știi ce o să pățească dacă o trimitem acolo, zise Peter. Medicamente, poate chiar electroșocuri.

— Atunci ce mama dracului să facem?! urlă Daniel.

Jenny tresări din cauza izbucnirii neașteptate a iubitului său. Peter se ridică repede în picioare.

— Hei, hei… Calmează-te, Daniel, îi zise. Trebuie să acționăm rațional. Uite cum văd eu lucrurile: o ducem la Malmö. Știu un doctor de acolo care e scientolog, membru al Bisericii noastre de la Malmö.

— Ce fel de doctor? întrebă Daniel pe un ton sceptic.

— Medic generalist. Lucrează la policlinica din Limhamn. E foarte capabil și inteligent. Merg acum să-l sun.

Peter ieși din cameră să-i dea telefon doctorului și reveni după cinci minute.

— Uite cum facem, zise el. Îl cheamă Olof Hansson și a zis că ne primește imediat ce ajungem acolo. Are cabinet privat la el acasă, în zona Limhamn. Dacă plecăm acum, ajungem la Malmö în două ore și jumătate.

Se hotărâtă ca Daniel și Mikael să vină și ei în mașină. Jenny o îmbrăcă pe Åsa. Ea și Daniel o ajutară să intre în Volvo-ul lui Peter. Åsa o ținea strâns de mână pe Jenny, care simțea cum întregul trup al fetei tremura ca frunza.

Åsa dormi aproape tot drumul până la destinație. Găsiră rapid casa spațioasă a doctorului din Limhamn și fură invitați înăuntru. Åsa fu nevoită să intre singură în cabinet, unde erau doctorul și o asistentă. După o oră, Olof Hansson ieși să le spună lui Peter, Daniel și Mikael că luase niște mostre de sânge și de urină, pe care urma să le trimită la laboratorul de analize. Le spuse că era limpede că fata suferă de deshidratare și malnutriție. Trebuia să înceapă un tratament intensiv cu vitamine și să se asigure că mănâncă suficient și consumă îndeajuns de multe lichide. El personal era împotriva tuturor tipurilor de medicamente și le spuse că ar trebui să continue cu „sumarul introspectiv”. După el, era clar că problema Åsei era de ordin psihosomatic. Nu vedea nimic în neregulă din punct de vedere fizic și nici nu credea că analizele vor releva ceva.

Pe drum spre casă se opriră la Popasul Ekeröd ca să ia masa. Åsa stătea și răscolea mâncarea. Daniel încercă să discute cu ea, însă dădea doar răspunsuri monosilabice, pe care i le smulgea cu greu. Se uita drept în farfurie fără să-l privească în ochi. Daniel bănuia că se teme de Peter. Când acesta din urmă se duse la toaletă, avură senzația că Åsa se relaxase. De îndată ce reveni Peter la masă, iar deveni încordată.

Ajunseră în Karlskrona puțin după ora 11 seara, iar Daniel o ajută pe Åsa să se instaleze în camera de oaspeți din apartamentul lui Peter.

— Nu vreau să stau iar acolo, îi spuse ea încet lui Daniel, pe când așteptau să intre în cameră. Vreau acasă, nu mă simt bine.

— Dar, scumpa mea Åsa, trebuie să te faci bine. Peter o să te ajute să te înzdrăvenești. Plus că ai nevoie de tratament. Așa a zis și doctorul. Acum putem fi siguri că asta e calea.

Åsa nu mai zise nimic, ci îl lăsă pe Daniel să o conducă în cameră, după care se cuibări în pat.

•

A doua zi dimineață, Jenny trebuia să vină să ajute la servirea micului dejun. Daniel îi povestise despre vizita la Malmö și despre discuția cu doctorul. Părea mai calm. Acum, măcar Åsa fusese văzută de un medic, iar Daniel simțise legătura cu ea mai puternică pe drumul spre casă. Când Jenny intră în apartament, Peter spăla vasele la bucătărie. Jenny scoase două felii de pâine albă, o banană, un pahar de apă și tablete de vitamina C și de magneziu.

— O să îi mărim doza de vitamine, zise Peter când văzu ce pregătise Jenny pentru Åsa. Mai fac eu rost de vitamine azi.

Jenny luă tava și se duse în camera de oaspeți. Bătu atent înainte de a deschide ușa și de a intra. Åsa zăcea nemișcată în pat. Jenny așeză tava pe masa de lângă pat și trase jaluzelele ca să intre lumina. Se uită la Åsa. Așternutul îi ajunsese la șolduri, iar Jenny realiză ce tare slăbise. Era numai piele și os. Åsa nu reacționă deloc la lumină, așa că Jenny se aplecă și o strigă încet ca să o trezească. Nicio reacție. Îi puse apoi mâna pe umăr și o scutură puțin, strigând-o mai tare pe nume. Tot nimic. Se sperie și o zgudui mai tare, strigând-o. Însă Åsa zăcea inertă. Jenny se panică și-l chemă pe Peter, care dădu buzna în cameră.

— Peter, nu se trezește! Ajută-mă!

Vocea îi ceda și simțea cum întreg corpul îi e cuprins de teamă.

— Nu se poate să fi murit!

Peter nu scotea niciun sunet. Se aplecă peste Åsa și o scutură. O strigă pe nume și îi apăsă cu două degete pe carotidă.

— Are puls, zise. Jenny, du-te să aduci o carafă cu apă.

Jenny fugi cât o ținură picioarele spre bucătărie, umplu o carafă cu apă, goni înapoi în cameră și i-o dădu lui Peter, care îi turnă apă Åsei pe față cu grijă, însă fata tot nu reacționa. Se aplecă iar deasupra ei și stătu cu urechea deasupra gurii ei.

— Simt cum respiră, spuse el. E ciudat că nu se trezește. Se ridică iar și se uită la Jenny.

— Stai aici cu ea, mă duc să-l sun pe George să-l întreb ce părere are.

Jenny se duse și se așeză pe marginea patului. O luă pe Åsa de mână și o strânse tare. O ciupi. Nicio reacție. După cinci minute, reveni și Peter.

— George a zis să încercăm să-i dăm de mâncare. A zis că trebuie să mestece și să înghită ea. S-ar putea ca asta s-o facă să se trezească. Vine și el aici ca să vadă ce face.

Lui Jenny i se păru straniu să încerce s-o facă să mănânce dat fiind că părea inconștientă. Însă Peter îi zise lui Jenny să-i țină capul Åsei. Îi deschise el gura și împinse o bucățică de pâine. Reuși să i-o bage pe gât și probabil că asta i-a blocat traheea. Începu brusc să tușească și scuipă bucata de pâine cu tot cu salivă în mâna lui Peter. Peter mai rupse o bucată și i-o îndesă

iar în gură, deși tușea și dădea semne că îi vine înapoi. Jenny trăgea totuși speranță. Măcar dădea semne de viață, se gândi ea. După o clipă, când Åsa înghițise niște pâine, Peter se opri. Părea să respire mai bine, dar tot nu puteau scoate nicio reacție de la ea. Avea ochii închiși și nu răspundea când o strigau. Deodată, Jenny realiză că George intrase în cameră. Acesta se duse și se așeză pe marginea patului. Nu zise nimic în timp ce îi aranja brațele de-o parte și de alta a corpului.

— Åsa, voi desfășura o ședință de asistență tactilă acum, îi spuse, deși ea nu părea să audă nimic. Vreau să te concentrezi pe locul în care te ating cu degetul. Concentrează-te cu toată ființa ta pe locul unde pun eu presiune cu degetul. Doar asta trebuie să faci. Vreau să-mi confirmi când simți atingerea mea. Zi OK sau dă din cap ca să știu că simți.

Își puse, apoi, degetul arătător stâng pe tâmpla ei dreaptă și zise:

— Simte degetul meu.

Zăbovi cu degetul acolo câteva clipe. Åsa nu reacționa. George nu se mai obosi să aștepte confirmarea. În schimb, trecu rapid la cealaltă tâmplă.

— Simte-mi degetul.

Continuă la fel cu diverse zone de pe tot corpul ei, până la degetele de la picioare. Își mută degetul la punctele de pe cealaltă parte a corpului ei și repetă aceleași cuvinte. O luă apoi de la capăt pornind de la tâmple și repetă întreaga procedură de cinci ori. Åsa nu se mișcase deloc și nici nu dăduse vreun semn că ar simți atingerea lui în timpul reprizelor. Odată terminată procedura, George se aplecă și ridică pleoapele Åsei ca să o privească în ochi. O strigă pe nume, dar nu primi răspuns. Se ridică și se întoarse spre Jenny și Peter.

— Măcar are ochii deschiși, zise el. Am să desfășor o altă formă de asistență acum. Cum se spune la „inconștient” în suedeză?

Peter îi spuse termenul, iar George se așeză iar pe marginea patului.

— Åsa, acum voi realiza procedura de asistență a persoanelor inconștiente.

Făcu o scurtă pauză.

— Dă-mi mâna.

Nicio reacție. George o luă de mână și o ținu o clipă.

— Mulțumesc, zise el, așezându-i mâna la loc.

— Dă-mi mâna, spuse apoi din nou.

Repetă aceeași scenă. Åsa nu reacționa. George o luă de mână și-i mulțumi. Iar îi lăsă mâna jos. Repetă procedura de cel puțin douăzeci de ori. Într-un final, se ridică.

— Simt o diferență, le zise lui Peter și Jenny. Acum opune o ușoară rezistentă când o iau de mână. Vreau să continuați voi aceeași procedură până ce se trezește. Își va reveni dacă faceți întocmai cum vă zic eu. Tipul acesta de asistență a fost elaborat de Ron în anii ’60 și i-a ajutat pe mulți care intraseră în comă să se trezească. Ba chiar există niște cazuri în care scientologii au reușit să readucă la viață persoane abia declarate decedate cu ajutorul acestei proceduri.

Când George plecă, Peter îi zise lui Jenny că L. Ron Hubbard începuse să elaboreze tot felul de forme de asistență de prin anii ’50, iar obiectivul principal era acela de a-l face pe tetan să intre în contact cu trupul său și cu prezentul. Odată ce se realizează această uniune, are loc un miracol.

În decursul zilelor următoare, membrii au desfășurat diverse proceduri de asistență. În principal, au supus-o pe Åsa procedurii de asistență a persoanei inconștiente, însă au recurs și la cea tactilă, plus încă o procedură numită asistența prin contact. Au stat ore întregi pe marginea patului și au repetat comenzile. I-au dat să mănânce bucățele de pâine, vitamine și tablete de magneziu făcute pudră și amestecate cu apă și au încercat s-o facă să bea cât mai multe lichide. Era incredibil, căci reflexele sale de masticație și de deglutiție păreau să funcționeze. Nu înghițea mult deodată, dar măcar ceva tot îi ajungea în stomac. La un moment dat, Mikael dădu buzna în bucătărie, unde stăteau Jenny, Daniel și Peter și beau câte un ceai. Era sigur că o simțise mișcându-se, că Åsa îl strânsese de mână. Nu tare, dar simțise o oarecare presiune. Cu toate acestea, se întâmplase o singură dată, după care revenise la starea de dinainte.

— La naiba, Peter. Trebuie s-o ducem la spital, zise Daniel. Au trecut trei zile de când a intrat în comă, iar treaba asta nu funcționează deloc.

— Ai răbdare, Daniel, zise Peter. Trebuie să fim răbdători. Va funcționa dacă ne ținem de tratament. E posibil ca presiunea pe care a simțit-o Mikael să fi fost un semn că e pe drumul cel bun.

Trebuie să mai așteptăm vreo două zile. Am vorbit cu George despre asta și e de acord cu mine.

Daniel se ridică atât de brusc, încât scaunul căzu și se izbi de cuptor, după care se lovi cu spătarul de podea.

— Dar e numai piele și os! Uită-te și tu la ea! N-are mai mult de 41 de kilograme! Nu se mai poate așa, o duc chiar eu la spital.

Se ridică și porni hotărât spre camera de oaspeți. Peter îi făcu semn lui Mikael și se ridicară amândoi să-l urmeze. Peter se postă în fața lui Daniel.

— Te vei calma acum, îi zise pe un ton ferm, privindu-l pe Daniel drept în ochi. Aproape ai ajuns TP, Daniel, comportă-te ca atare.

— Dar ce mama dracului, Peter! Soră-mea mai are un pic și moare aici!

Se întoarse într-o parte și trase un pumn în perete cu atâta forță, încât două cărți de pe rafturi căzură pe podea la picioarele lor. Peter îl prinse bine de brațe pe Daniel.

— Te calmezi acum, Daniel! urlă el.

Jenny nu-l mai auzise niciodată pe Peter ridicând tonul; nu era deloc plăcut.

Daniel păru să se resemneze după ieșirea lui Peter și-l lăsă să-l ducă înapoi în bucătărie. Jenny se așeză lângă el și îl cuprinse în brațe. Observă că pe obraji îi șiroiau lacrimile.

— Ce-o să le zic părinților mei? îl întrebă el pe Peter. Mă tot întreabă ce se petrece. Åsa o suna pe mama de câteva ori pe săptămână, iar acum n-au mai primit vești de la ea de două săptămâni. Nu-i mai pot minți. Au dreptul să știe că fiica lor e bolnavă.

— Ce le-ai zis până acum? întrebă Peter.

— Că urmează un curs și asta îi ocupă tot timpul. Le-am zis și că seara e complet istovită și n-are energia necesară ca să mai stea de vorbă la telefon. Tata e furios; nu mă crede. Nu-i plac deloc scientologii și a amenințat că vine el la Centru ca să vadă ce se întâmplă pe acolo. Nici nu m-ar surprinde dacă ar face asta. Astfel, o să vadă că Åsa nu e acolo. Ce-i zicem?

Peter nu zise nimic. Își mai turnă niște ceai.

— Peter, spuse Daniel pe un ton rugător. Cred în tehnologia noastră. Ce mama naibii, doar am investit sute de mii de krona în asta. Dar sunt atât de îngrijorat pentru ea! Poate că nu facem

noi ce trebuie ori poate că are nevoie de altceva. Oricum ar fi, nu e în regulă. Sigur ți-ai dat și tu seama de asta, nu? Nu funcționează nimic. Nu face decât să zacă așa, stingându-se pe zi ce trece.

Vocea începu să-i cedeze și începură iar să-i curgă lacrimile.

— Daniel, putem face asta, spuse Peter. Mai discut odată cu Olof Hansson, doctorul de la Malmö. Poate că a primit rezultatele analizelor făcute. Dacă vrea s-o examineze din nou, putem merge iar până acolo. Cum ți se pare?

— Să fiu al dracului dacă mai știu, zise Daniel. Ce ne-a zis ultima dată n-a funcționat deloc.

— Într-adevăr, dar acum i s-a schimbat starea, completă Peter. Olof are atât cunoștințele medicale pe care le au doctorii de la spital dar, *pe deasupra,* cunoaște și tehnologia noastră. Nu cred că Åsa ar putea beneficia de un sprijin mai profesionist de-atât.

Daniel cedă, iar Peter se duse la el în dormitor ca să sune medicul. Reveni după câteva minute și spuse că Olof Hansson era de părere că ar trebui s-o aducă repede pe Åsa la el. Daniel o duse la mașina lui Peter și o așeză pe bancheta din spate. Peter se așeză la volan, iar Daniel merse și el cu ei. Jenny îi zise că se va duce acasă la părinții ei, pentru că apartamentul era gol dat fiind că plecaseră într-o vacanță de o săptămână în Tenerife. Nu mai avea energia necesară să se ducă la Centru, deși simțea că mintea îi era mai liniștită acum că o duceau pe Åsa la cineva care avea competențe medicale. Trăgea speranță că doctorul urma să o facă bine pe Åsa sau să se asigure că avea să fie internată în spital.

Odată ajunsă la apartament, făcu o baie fierbinte și stătu în apă cel puțin o oră, după care ieși și se duse să se uite la televizor. După două ore, sună telefonul. Daniel. Era pe punctul de a avea o cădere nervoasă. Jenny nu înțelegea ce încerca să-i spună: când plângea, când urla. Într-un final, Jenny țipă, spunându-i să se calmeze și să-i explice ce se întâmplase.

— A murit Åsa! urlă el în receptor.

42.

Atât Jonna, cât și Mattias puseră umărul la treabă ca să conecteze calculatoarele din încăperea puțin mai spațioasă care le fusese alocată pentru anchetă, astfel încât să poată sta împreună în timp ce lucrau. Se hotărâseră să stea fată în față.

— La naiba, ce mârlan a fost Loman cu tine, zise Mattias, conectând monitorul mare la laptopul său personal.

— Cu adevărat neplăcut momentul, spuse Jonna. Nu înțeleg de ce a trebuit să fie atât de malițios.

Mattias se așează pe scaun și porni calculatorul. Jonna făcu și ea același lucru.

— Deci singurul lucru pe care avea Loman de gând să-l facă, în afară de a lua legătura cu cei de la Poliția Națională, era să dea telefoane pe la celelalte districte și să „scuture copacii să vadă ce cade”? întrebă Jonna. Avem o grămadă de chestii de verificat și foarte puțin timp la dispoziție.

— Oricum lucrează doar cu jumătate de normă de când a fost diagnosticat cu cancer acum vreun an, zise Mattias.

Jonna se uită la el.

— Deci știi și tu?

— Mi-a zis ieri. Tu de când știi?

— De multă vreme. Probabil că a trecut un an de când mi-a spus. Dar n-am mai vorbit despre asta de-atunci. Ți-a spus ceva despre stadiul în care e boala?

— Din câte-am înțeles eu, e cam gata. N-a zis asta, iar eu n-am vrut să întreb, însă Adelsvärd, care a mai lucrat cu el în trecut, mi-a zis la cafea ieri când l-am întrebat. I-a mai rămas un an, cel mult. Probabil n-o să apuce vârsta pensionării. Poate asta explică de ce e într-o pasă atât de proastă.

— Câți ani are?

— Șaizeci și trei.

Jonna cugetă câteva clipe. Încercă să-și imagineze cum ar fi să știe că mai are doar un an de trăit.

— Trebuie să fie oribil să știi că ai să mori în curând, spuse ea. Nu înțeleg cum de reușește să vină la serviciu și să lucreze.

Se hotărâră să meargă să-și ia câte o ceașcă de cafea în încercarea de a-și lua gândul de la cancer și moarte. Se așeză apoi fiecare la biroul său ca să-și întocmească o listă cu ordinea priorităților.

— Trebuie să alocăm o grămadă de energie ca să-i găsim pe ultimii doi de pe listă, începu Jonna. Nu-mi pasă ce zice Loman, asta trebuie să fie prioritatea noastră. Informațiile despre trecutul lor, legătura cu scientologia și legăturile dintre victime, toate astea pot fi lăsate pe mai târziu. Vreau să mergem pe ipoteza că totul este adevărat.

Mattias încuviință.

— Avem câteva piste referitoare la Jenny Eklund la care am început să lucrez, zise el. Am să continui pe această linie.

— Vreau de asemenea să ne concentrăm atenția parțial și asupra făptașului, continuă Jonna. Avem deja niște informații în acest sens. Trebuie să presupunem că avem de-a face cu o serie de crime. Dacă ar fi fost vorba despre sinucideri, deși nu cred deloc că e cazul de față, oricum nu putem face nimic. Însă dacă e vorba despre crimă, atunci poate că putem împiedica săvârșirea altor astfel de grozăvii. Am să verific asta.

Începură lucrul repede. Jonna căută în registrul infracțiunilor raportate, RAR, parcurgând toate rapoartele de agresiune sexuală asupra copiilor din decursul ultimului deceniu. Începu cu zona Blekinge și, cu ajutorul lui Mattias, obținu acces și la RAR din regiunile Kronoberg și Kalmar. În total, erau peste 836 de rezultate. Era pur și simplu uluită de numărul de rapoarte. Fuseseră înregistrate peste optzeci de infracțiuni de pedofilie anual în zona de sud-est a Suediei. Era vorba de optzeci de copii care, în fiecare an, fuseseră distruși pe viață pentru că niște degenerați nu s-au putut abține din a-și îndeplini fanteziile bolnave.

Accesă filtrul de căutare și introduse codul pentru agresiune sexuală gravă a unui minor: 177 de rezultate. Tot un număr covârșitor. Căută în funcție de violul unui minor. Nimic în Blekinge, însă găsi niște cazuri în Kalmar și Kronoberg: cinci în total. Notă CNP-urile persoanelor acuzate de infracțiunile respective. Deschise PMF, o altă bază de date structurată sub forma unui portal care duce spre multe alte registre la care au acces organele polițienești. Acum putea vedea date suplimentare despre infracțiuni. Făcu o verificare încrucișată cu

registrul federal de corecție și reuși să elimine trei dintre cele cinci cazuri, întrucât făptașii erau la închisoare. Rămăseseră două acum. Realiză că suspectul ar fi putut să săvârșească infracțiuni și în alte zone din Suedia, dar oricum măcar era un început. Putea relua căutările pe întreaga țară ulterior, dacă era nevoie.

Avea, deci, două nume. Începu cu Magnus Abrahamsson, născut în 1963 la Sävsjöström, în Småland. Fusese condamnat în 2005 la zece ani de închisoare pentru violul a doi minori cu premeditare, alte trei violuri, precum și pornografie infantilă. De asemenea, în baza demonstrației cauzei probabile, fusese suspect în cazul uciderii a doi copii care fuseseră violați la sfârșitul anilor ’90, însă fusese achitat. Instituționalizat apoi la Kalmar și eliberat în 2012.

Jonna observă o notă din partea inferioară a paginii: „A fost atacat de un agresor/agresori necunoscuți în apartamentul său din Karlskrona pe 8 martie 2013. A fost bătut crunt și i s-a tăiat penisul”.

Cineva urmărise să se răzbune, își zise Jonna în sinea sa, dând clic pe următorul nume: Hans Holmquist, născut în 1965 la Mörrum, în Blekinge. Fusese condamnat în 2001 la închisoare pe viață pentru uciderea unei fetițe de patru ani. Holmquist era educator și o ademenise pe victimă în pădure, unde o violase și apoi o lovise în cap cu o piatră; îi ascunsese, apoi, trupul sub niște ramuri de pin. Corpul fusese descoperit după patru zile, iar Holmquist însuși luase parte la operațiunile de căutare. ADN-ul său fusese identificat pe trupul fetei. De asemenea, poliția găsise pornografie infantilă pe calculatorul lui Holmquist (atât materiale video, cât și fotografii). Sentința sa fusese redusă la optsprezece ani în 2010, fiind eliberat în 2013, după ce petrecuse doisprezece ani în spatele gratiilor.

Deși Jonna avea două nume de verificat, era dezamăgită de rezultatele slabe obținute. Spera să mai identifice niște potențiali făptași după căutare. Își dădu seama că va trebui să repete tot procesul, de data aceasta la nivel de țară. Spera de asemenea că solicitarea lui Anders de a primi întăriri, mai exact un expert în realizarea profilului făptașului, avea să dea rapid rezultatele scontate.

Jonna se lăsă pe spate, ridică privirea peste ecranul calculatorului și se uită la Mattias.

— Ție cum îți merge? îl întrebă. Găsești ceva despre Jenny Eklund?

Mattias lăsă din mână pixul cu care făcea însemnări și se lăsă și el pe spătarul scaunului.

— Da, răspunse. Am dat de niște foști colegi de-ai ei de scoală care și-o amintesc bine. Cineva știa că era membră a Bisericii Scientologice la finalul liceului. Respectiva a mai zis și că în viața ei s-a petrecut un eveniment tragic la vreo doi ani după terminarea liceului. După câte își amintește, ar fi fost vorba despre un membru al familiei. Imediat după asta, Jenny a plecat din Karlskrona. Nu știe unde s-a mutat, și nici n-are idee pe unde e în prezent.

— Deci știm măcar că trebuie să fie vorba despre aceeași Jenny de pe listă, zise Jonna.

Mattias se ridică și își întinse brațele în sus. Se uită la ceas.

— Se face târziu. Trebuie să plec acasă în curând. Am sunat la Școala Chapman ca să fac rost de CNP-ul ei. Dacă reușesc să-l aflu, am să pot da de ea. Problema e că persoana care-mi poate furniza informațiile astea și-a încheiat programul pe ziua de azi; trebuie să revin mâine.

Telefonul de pe biroul aflat între ei sună. Mattias se aplecă și ridică receptorul. Se prezentă, ascultă câteva clipe, după care zise:

— Așteaptă puțin, e și colega mea aici. Te pun pe difuzor ca să audă și ea.

Acoperi receptorul cu o mână și se întoarse spre Jonna.

— E Håkan Jonsson, de la Poliția Locală din Stockholm, cel care conduce ancheta morții Mariei Palm. Zice că vrea să ne comunice niște informații relevante.

Mattias se aplecă în față și apăsă pe butonul de difuzor, așezând apoi receptorul lângă telefon.

— Håkan, te ascultăm amândoi, spuse.

— În regulă. Țineți-vă bine pentru ce am să vă zic, spuse Håkan Jonsson. Avem rezultatele ADN-ului colectat din apartamentul Mariei Palm. Am descoperit niște fire de păr despre care știam că nu provin de la proprietara apartamentului, așa că le-am analizat. Se pare că sunt ale unui pedofil condamnat și suspect de crimă, care locuiește în zona voastră. Îl cheamă Magnus Abrahamsson.

43.

Trummenäs, 26 septembrie 1993

— Puteți să-l ridicați mai sus?

Mikael se chinuia cu roaba. Încerca să o împingă dedesubtul bolovanului care atârna puțin deasupra pământului. Viktor și Max îl ajutau să mute bolovanul și să-l rostogolească în roabă. Jenny trase de frânghie cu toată forța și ridică bolovanul îndeajuns încât Mikael să poată băga roaba sub el. Transpirația îi șiroia pe față; era foarte arid pentru final de septembrie. Vara călduroasă urâse apropierea de mare, care îi răspundea acum mărinimoasă cu aceeași monedă.

— Acum, zise Mikael, dați-i drumul foarte încet.

Deși purta mănuși speciale, pe Jenny o usturau degetele de la frânghie. Îi dădu încet drumul, lăsând-o să-i alunece printre degete. Brațele îi erau complet amorțite și o dureau și degetele. Era trei după-amiaza și începuseră lucrul sâmbătă dis-de-dimineață, așa cum le fusese obiceiul în toate diminețile de sâmbătă în ultima vreme. Moartea Åsei îi paralizase pe toți și nu lucraseră timp de câteva săptămâni. Acum trecuse o lună de la evenimentul tragic, iar asta era prima zi de când Jenny revenise să pună și ea umărul la treabă.

Bolovanul ajunse cu bine în roabă. Mikael îi dădu ocol, apucă mânerele și porni cu grijă cu spatele pe poteca făcută din scânduri de lemn, pe care le aranjaseră să ducă în jos, spre puț. Era o groapă mare, de cel puțin 4,5 pe 4,5 metri.

Iar se stricase excavatorul: de astă dată, era o problemă la bena care se tot bloca. Åke fusese nevoit să cheme un camion care să vină să-l ducă la service. Era a treia oară când îl duceau la reparat de când îl cumpăraseră. Nu le fusese pe atât de ușor pe cât crezuseră să sape la mai bine de șase metri sub pământ. Când Åke ajunsese la aproape doi metri adâncime, dăduse de niște bolovani mari. Reușise să scoată o parte cu bena, însă restul se dovediseră prea grei pentru bătrânul excavator, care-și dăduse duhul. Asta a fost prima dată. A doua oară s-a defectat sistemul hidraulic. Acum bena.

George era frustrat că treaba mergea atât de încet, așa că se hotărâse că toți vor lucra manual, scoțând pietrele și săpând cu lopețile până ce se repara excavatorul.

Azi lucrau șase. Una dintre responsabilitățile lui Jenny era să se ocupe de „uriaș”, o macara cu trei picioare, operată manual. Åke o construise. Avea trei grinzi puternice, fiecare cu o lungime de peste 1,80, toate îmbinate cu balamale în partea inferioară, astfel încât cele trei picioare să poată fi întinse sub formă de tripod. În partea de sus atașase un troliu prin care trăsese o frânghie groasă de nailon. Viktor și Max au îndepărtat pământul și nisipul din jurul bolovanilor cu ajutorul lopeților. Atât Mikael, cât și Jenny aveau câte o pârghie pe care o puneau în jurul fiecărei pietre, astfel încât să o poată scoate la suprafață și apoi deplasa spre marginea puțului. Se ajutau reciproc pentru a putea lega bine frânghia în jurul pietrelor, după care Jenny ridica piatra suficient de sus cu ajutorul troliului, astfel încât Mikael să poată împinge roaba dedesubt. Au reușit amândoi să ridice niște bolovani cu adevărat mari prin acest sistem. Camilla și Peter săpau și cărau în mână pietrele mai mici până la grămăjoara astfel formată, aflată la vreo nouă metri depărtare. Era o muncă grea. Camilla nu se simțea deloc bine.

— La dracu, spuse ea ștergându-se pe față de transpirație. Nici nu prea se vede mare diferență, deși avem cinci ore de când lucrăm.

— Hai, nu zi așa, spuse Peter. Facem munca asta fizică doar timp de câteva săptămâni, astfel încât să ne putem relaxa apoi un miliard de ani.

— Ia uitați.

Viktor se ridicase și se uita în jos în groapa cea mare rămasă de la bolovanul imens pe care tocmai îl luaseră de acolo.

Ceilalți s-au dus la el. Groapa era plină de apă.

— Probabil e pânza freatică, zise Viktor. Nivelul pare să fie foarte mare aici. Cum naiba mai săpăm noi încă 4,5 metri dacă se tot umple mereu? O să fie un puț plin cu apă.

Jenny deja punea la îndoială în sinea ei întreaga poveste, plus cuvântul lui George și al lui Peter, asta mai ales după moartea Åsei. Cu toate astea, nu îndrăznea să recunoască în fața nimănui, nici măcar a lui Daniel. Mai ales la cum se simțea acesta după toate câte se petrecuseră cu Åsa. Era pur și simplu distrus.

Peter îi spusese lui Jenny că Åsa începuse să nu mai respire în mașină, în drum spre Malmö. Undeva pe lângă Lund, observaseră că zăcea fără viață. Daniel intrase în panică și începuse să urle. Peter oprise cu prima ocazie și încercase s-o readucă la viață, dar în zadar. Peter gonise până la Urgențe, în Lund. Acolo li se confirmase că era moartă. Nu mai putuseră face nimic.

La auzirea veștii, Daniel o sunase imediat pe Jenny, după care fugise de la spital și dispăruse. Peter și Mikael se urcaseră în mașină și umblaseră prin Lund timp de două ore în căutarea lui. În cele din urmă, îl găsiseră zăcând pe o bancă din parcul central. Avea o privire goală pe chip. Îl duseseră la mașină și porniseră înapoi spre Karlskrona. Odată ajuns acasă, își scosese hainele de pe el, se întinsese pe pat și nu se mai ridicase timp de două săptămâni. Nu spunea nimic și nu mânca decât dacă Jenny era cea care îi aducea mâncarea în cameră.

În ziua înmormântării se ridicase din pat, se îmbrăcase și participase la ceremonie arătând ca o umbră a vechiului Daniel. Părinții lui n-au permis niciunui membru din partea Bisericii Scientologice să ia parte la înmormântare. Tatăl n-a vrut-o nici pe Jenny de față, însă l-a convins mama lui Daniel. Odată încheiată ceremonia, lui Jenny i se păruse că Daniel începuse să-și mai revină un pic. Începuse să discute cu ea despre cele petrecute și nu mai stătea atât de mult în pat. Mai și participase de câteva ori la activitatea lor și lucrase la puț și la casa lui Peter.

După ce mai trecuse primul șoc legat de moartea Åsei, părinții lor raportaseră la Poliție Biserica, spunând că era unicul responsabil pentru moartea fiicei lor. În aceeași zi în care primiseră raportul medico-legal, depuseseră plângerea la poliție. Åsa murise din cauza unui cheag de sânge din plămânul stâng, provocat, cel mai probabil, de deshidratare, coroborat cu o perioadă îndelungată de stat la pat. Potrivit părinților săi, Biserica Scientologică din Karlskrona provocase moartea fetei lor. Atât rezultatele autopsiei, cât și reacția părinților să-i îl afectaseră profund pe Daniel. Acesta căzuse într-o depresie puternică și, de când primiseră raportul medico-legal cu o săptămână în urmă, începuse iar să zacă în pat toată ziua. Nu voia să discute cu nimeni și refuza să-i vadă pe Peter ori George, care voiau să-l ajute să iasă din starea depresivă. Nici

cu părinții săi nu voia să dea ochii. Jenny nu știa ce să facă, în afară de a încerca să îi fie aproape și să se asigure că are mâncare și apă.

În unele zile îi era puțin mai bine și vorbea mai mult decât în restul timpului. Însă apoi iar nu mai scotea o vorbă. Jenny era îngrijorată că era în aceeași stare precum Åsa. Poate că treaba asta cu depresia era ceva ereditar. Nici nu îndrăznea să-l lase singur. Se simțea complet neputincioasă și spera că îi va trece curând.

În dimineața aceea Daniel părea mai energic și îi spuse că va veni în plimbare spre casa lui George și a Mariei. Însă n-a făcut asta.

Jenny strânse picioarele „uriașului”, iar Mikael o ajută să care utilajul în magazia în care depozitau toate uneltele. Era aproape șase seara și se hotărâseră că vor relua lucrul a doua zi. Asta dacă mai aveau să continue, dat fiind că puțul începuse să se umple cu apă. Sperau că George și Åke urmau să găsească o soluție la această problemă.

— O să luăm cina acasă la George și Maria în seara asta, zise Mikael. Crezi că l-ai putea convinge pe Daniel să ni se alăture? Cred că i-ar prinde bine să mai iasă din casă și să petreacă timp cu alți oameni.

Intrați în magazie, Jenny puse jos capătul pe care îl ținea, așa că așezară amândoi cu grijă întreg utilajul.

— Ar fi frumos, răspunse. Părea în regulă azi dimineață, s-ar putea să vrea. Vă anunț.

Ieșiră din șopron.

— E în regulă dacă strângeți voi ce-a mai rămas? îi întrebă pe ceilalți, care se pregăteau să încheie treaba. Aș vrea să ajung cât mai repede acasă, la Daniel.

Nu era nicio problemă, rezolvau ei ce mai rămăsese de făcut. Jenny se urcă pe bicicletă și goni spre cabană. Era mai răcoare acum, căci toamna își anunța prezența, însă Jenny nu băgă deloc de seamă toanele vremii. Gândul îi zbură la toate lucrurile oribile care se petrecuseră în ultima lună: moartea Åsei, starea lui Daniel, reacția părinților săi, și se întrebă cum aveau să se aranjeze lucrurile. Asta îi acapara mintea și umbrea absolut totul, chiar și proiectul lor arheologic.

Era transpirată pe când își proptea bicicleta la colțul casei. Văzu că luminile erau stinse, dar nu i se păru ciudat; probabil că

Daniel era încă în pat, unde-l lăsase dimineață, când plecase din cabană. Deschise ușa și auzi muzică; asta o bucură. Ascultă muzică, își zise în sinea ei, zâmbind. Spera că era primul semn că începuse să-și îndrepte atenția asupra altor aspecte, și să-și mai ia gândul de la suferințele sale și de la durerea provocată de stingerea Åsei.

Cânta Chick Coreea. Îi ascultaseră împreună câteva albume, încercând să-i înțeleagă versurile. Chick Coreea era scientolog dedicat, iar multe dintre albumele și versurile sale conțineau mesaje axate pe filosofia cultului. Lui Daniel începuse într-un final să-i placă, deși Jenny nu reușise deloc să se deprindă cu stilul. Se descălță și își puse haina în cuier. Intră în bucătărie și încremeni.

Îl văzu pe Daniel prin spațiul care dădea înspre sufragerie: atârna de ușa de la baie, cu un laț în jurul gâtului.

44.

Jonna bătu o dată la ușă, dar nu primi răspuns. Băgă capul pe ușa de la biroul colegului lui Anders, Göran Adelsvärd, care se afla în încăperea de lângă spațiul comun de lucru, și-l întrebă dacă îl văzuse pe Loman. Acesta i-a zis că se dusese acasă. Plecase grăbit cu câteva ore în urmă.

— Poate știi și tu de boala de care suferă? o întrebă.

Jonna încuviință.

— Nu prea a dat pe la serviciu în ultimele săptămâni, continuă Göran. Nu discută mult despre boala sa, dar am senzația că i-au intensificat ședințele de chimioterapie, iar asta îl vlăguiește.

Clătină din cap.

— Unii sunt pur și simplu oropsiți, iar Anders se numără printre ei.

Jonna intră în încăpere.

— Mattias mi-a zis că ai lucrat cu el acum douăzeci de ani, înainte să meargă la Stockholm. Înțeleg că-l cunoști bine?

— Am fost parteneri ani de zile, spuse Göran. Eu am primit apoi post la Kristianstad, m-am mutat acolo și am pierdut legătura cu el. Câțiva ani mai târziu, i-au murit ambii copii cam în aceeași perioadă. Băiatul s-a sinucis după ce sora lui murise de nu știu ce boală. N-am știut nimic despre asta, am aflat abia când am revenit aici, după trei ani. Anders deja divorțase la acea vreme și se mutase la Stockholm.

Se lăsă pe spătar și oftă adânc.

— Să-ți pierzi copiii e probabil cel mai groaznic lucru care ți s-ar putea întâmpla, zise. Iar acum mai are și cancer.

Când Jonna reveni în biroul pe care-l împărțea cu Mattias, acesta îi aruncă o privire întrebătoare.

— Loman a plecat, zise ea.

— Și-a închis și telefonul, completă Mattias. O fi pe la vreun tratament ori poate că se simte ca dracu.

Jonna luă loc.

— Trebuie să mergem noi înainte, spuse ea. Nu-l putem aștepta.

— L-am căutat pe Magnus Abrahamsson în baza de date națională când te-ai dus tu să vezi pe unde e Loman. „Nu se cunoaște adresa”. Am căutat și pe Eniro și pe alte site-uri și nu apare pe nicăieri. Nu-i nici în registrul nostru de supraveghere. Parcă ar fi o fantomă.

— La naiba, exclamă Jonna. Trebuie să fie pe undeva. L-am găsit în registru când am căutat pedofili condamnați din zona de sud a țării. Pe 8 martie 2013, avea domiciliul într-un apartament din Karlskrona.

— De ce apar informațiile astea în registru?

— E data când a fost atacat și castrat.

— Aha. E pedofilul din Kungsmarken, zise Mattias, îmi amintesc cazul. N-am fost implicat personal în anchetă, dar în dimineața de după atac, pe toate holurile lângă aparatele de cafea, lumea glumea într-o veselie despre castrare. Mulți îi lăudau pe cei care făcuseră asta.

— Deci apartamentul era în Kungsmarken?

Mattias încuviință.

— Dacă-mi aduc bine aminte, se mutase acolo după ce fusese eliberat din penitenciarul de la Växjö, răspunse el. Ori poate fusese încarcerat la Kalmar? Oricum ar fi, clar încerca să se ascundă de cel sau cei care l-au prins ulterior. Probabil e vorba de cineva apropiat uneia dintre victimele sale.

— Mă-ntreb de ce nu-mi sună cunoscute toate astea, zise Jonna.

— Conducerea a intervenit repede și ne-a redus la tăcere. N-am avut voie să vorbim despre asta. Probabil că intenția făptașului a fost să-l ucidă pe Abrahamsson, iar ziarele n-au primit informații referitoare la amănuntele sensibile, și anume faptul că-i fusese tăiat membrul. Întreaga chestie a devenit o știre obișnuită.

Mattias tăcu preț de câteva momente.

— Deci el e ucigașul care s-a pus în mișcare. Interesant… Aruncă repede o privire la ceas și sări în sus de pe scaun.

— E târziu. Trebuie să ajung acasă la familie. Putem relua mâine?

— Mergi acasă, mai pot continua singură puțin. Mama e acasă și pregătește copiii de culcare.

— În locul tău, as verifica cine a condus ancheta referitoare la atac, zise Mattias pe când ieșea pe ușă. Persoana respectivă ar trebui să aibă o grămadă de informații despre el.

Jonna depistase deja CNP-ul lui Magnus Abrahamsson și deschisese DurTvå, arhiva în care figurau toate rapoartele anchetelor penale. Parcurse fișierele până ce ajunse la atacul asupra lui Abrahamsson. Se mutase la Karlskrona când îl eliberaseră din închisoarea de la Kalmar, în februarie 2012. Exact un an mai târziu, pe 8 martie 2013, fusese atacat în apartamentul său din Kungsmarken. Un vecin auzise țipete și sunase la Poliție. Din întâmplare, un agent era prin zonă când se dăduse apelul și a ajuns repede. La locul faptei, La găsit pe Abrahamsson zăcând pe jos într-o baltă de sânge. Agresorii îl bătuseră bine, îi tăiaseră penisul și probabil luaseră membrul cu ei drept trofeu, asta pentru că nu fusese găsit nici în apartament, nici în zona din apropierea clădirii. Dacă polițistul respectiv n-ar fi fost pe-acolo, Abrahamsson n-ar fi supraviețuit. Acesta a fost cel care a reușit să oprească sângerarea până la sosirea ambulanței.

În decursul carierei sale, Jonna văzuse multe poze groaznice cu locuri unde avuseseră loc diverse infracțiuni, dar acestea au reușit să-i întoarcă stomacul pe dos. Trebui să-și ferească privirea la vederea imaginilor cu apartamentul plin de sânge. Pur și simplu oribil, își zise în sinea ei, pe când încerca să-și controleze greața. Oare grozăvia asta fusese săvârșită de o persoană normală? Să fi fost un părinte? Sigur fusese o lovitură plătită: cineva angajase un profesionist.

Nu știa cum ar fi reacționat ea însăși dacă un pedofil i-ar fi agresat copiii. Se gândise adesea la asta ori de câte ori citea despre degenerații care atacau copii mici și își spusese că probabil ar fi fost gata să ucidă cu mâinile ei dacă cineva le-ar fi făcut rău lui Simon sau lui Astrid. Cu toate acestea, oare era o limită pe care n-ar fi reușit să o depășească în cazul în care s-ar fi ajuns la așa ceva?

Jonna înlemni când citi mai departe: Anders Loman condusese ancheta preliminară cu privire la caz. Luă telefonul și-l sună iar. Tot niciun răspuns.

45.

La zece fix, Jonna intră pe ușa secției de poliție. Plecase de acasă în acea dimineață fără să-i trezească pe Simon și pe Astrid, care se culcaseră târziu cu o noapte înainte.

David bătuse la ușă la câteva minute după ce ajunsese ea acasă în acea seară. Probabil că așteptase afară, în mașină, până ce ajunsese Jonna. Imediat ce mama ei ieșise din clădire, intrase și îi dăduse Jonnei un buchet mare de trandafiri roșii și un cadou; voia să-i ceară scuze. Jonna îi spusese că era prea târziu, refuzase florile și cadoul și-i spusese să o lase în pace. Avea nevoie de timp până ce va fi dispusă să discute cu el. După asta, îi izbise ușa în nas; era o senzație plăcută.

Era tipic din partea lui să cumpere cadouri scumpe și să creadă că totul avea să fie bine. Proceda la fel și cu cei doi copii: mereu le cumpăra cadouri costisitoare de firmă și jucării scumpe. Se folosise de astfel de lucruri materiale pentru a-și spăla conștiința încărcată și a-i face să uite de faptul că lipsise atât de mult din viețile lor. Jonna își dăduse seama cât de tare îi afectase acest lucru când Simon refuzase să poarte un anumit tricou într-o dimineață, doar pentru că nu era firma Lacoste.

Ura această atitudine superficială asupra vieții. Nu suporta oamenii care își judecau propria valoare și pe a celor din jur în funcție de ce dispozitive sau haine aveau. Acei oameni care se uitau la rafturi și vedeau doar dimensiunea aferentă decorațiunilor interioare și nu cărțile aflate pe ele, cei care puteau enumera toate revistele din domeniu și care își aranjau casele să arate ca niște copii sterile și fără suflet, fără ca ei înșiși să aibă gust. Râdeau de cei care nu știau ce e Burberry, dar tot ei erau cei care credeau că povestirea gotică de Wells *Camera roșie* e o nouă ediție de mobilier de la IKEA. Nu voia ca Simon și Astrid să moștenească această concepție despre lume și constatase că acest motiv era suficient să scape de sub imperiul lui David.

Își luă rămas-bun de la mama ei după ce luaseră micul dejun împreună. Era ziua cu practicanți la grădiniță, așa că Simon și Astrid erau liberi, iar bunica urma să stea cu ei toată ziua. Jonna

se furișă de acasă, având conștiința încărcată. Nu petrecuse foarte mult timp cu cei doi în ultimele luni. În primul rând, fusese ocupată cu munca de recunoaștere cu tinerii și dealerii de canabis, iar acum cu anchetarea crimelor. Ar trebui să-și ia niște zile libere când se încheie toată povestea, se hotărî. Trebuia să stea cu ei. Și să doarmă. Noaptea trecută nu pusese geană pe geană. Gândul la Magnus Abrahamsson o chinuia de parcă ar fi avut o căpușă lipită de lobul frontal și nu putea să se relaxeze.

Introduse codul la ușa interioară de securitate și ieși pe holul unde se afla biroul lui Anders Loman. Se duse la ușă și bătu. Așteptă câteva clipe și deschise ușa cu grijă. Gol. Își scoase telefonul și-l sună pe când se uita la ceas și se îndrepta spre aparatul de cafea. Era zece și zece. Loman nu răspunse. Dat fiind că era vacanța de vară, majoritatea birourilor din clădire erau goale. Discuția cu Loman era unul dintre cele mai importante lucruri de rezolvat pe ziua de azi. Trebuia neapărat să dea de el. În primul rând pentru că el condusese ancheta preliminară referitoare la atacul asupra lui Abrahamsson, așa că poate știa unde era acesta.

Abia se așezase la birou, când intră grăbit Mattias Palander, respirând greu. Înainte să apuce să ia și el loc, Jonna îi povesti despre atacul asupra lui Abrahamsson și despre faptul că Loman fusese cel care se ocupase de ancheta preliminară. Mai parcurseră materialele o dată și apoi își împărțită ce aveau de făcut în continuare. Mattias avea să încerce să dea de administratorul de la Școala Chapman ca să afle CNP-ul lui Jenny Eklund. De asemenea, urma să încerce să contacteze familiile victimelor ca să stabilească o legătură cu Biserica Scientologică și să adune cât mai multe informații despre activitățile în care aceștia fuseseră implicați. Era de părere că, cel mai probabil, aici era motivul crimelor.

Jonna începu să-l caute pe Abrahamsson. Părea inutil să mai continue să încerce să dea de urma lui Loman. Probabil ori îi era foarte rău, ori era internat la spital pentru radiații sau chimioterapie. Când își va deschide telefonul va vedea că-l căutase și îi va asculta mesajele lăsate, și poate că o va suna el.

Dădu clic pe registrul funciar să vadă dacă nu cumva Abrahamsson avea vreo cabană pe unde se ascundea, dar nu găsi nimic. Accesă și baza de date națională pentru a vedea

dacă acesta avea rude pe care le-ar putea contacta, și avu noroc. Tatăl lui Magnus Abrahamsson murise, însă mama sa trăia. O chema Karin Abrahamsson, avea șaptezeci și doi de ani și încă locuia în Sävsjöström.

Jonna intră repede pe Google Hărți și analiză cât de departe era adresa în zona nordică a regiunii Småland. Era o distanță de cam 112 kilometri, deci vreo oră și jumătate de condus. Se gândi dacă să sune mai întâi, dar dacă Abrahamsson se ascundea cumva acolo, putea strica toată operațiunea dacă suna. Se hotărî și-i zise lui Mattias că se urcă în mașină și se duce la Sävsjöström. Scrise adresa pe o hârtie, se duse în parcarea subterană, semnă pentru a lua una dintre mașinile de serviciu și o porni spre nord.

Aproape tot drumul vorbi la telefon cu Anneli. Era prietena ei cea mai bună și nu mai vorbiseră de câteva săptămâni. Avea nevoie de cineva cu care să discute despre ce se întâmplase între ea și David. Anneli era isteață și știa să-i asculte păsurile.

La ora două ajunse la micuța comunitate.

46.

Thomas Svärd scoase cana din suportul de bord și leorpăi din cafeaua cumpărată de la benzinăria Preem din Bryggarberget, înainte de a porni spre Centrul Wämö. Se strâmbă când lichidul îi atinse papilele gustative. Era rece și avea un gust oribil. Stătea în mașină, în parcare, de aproape o oră, așteptând. Ajunsese exact la timp ca să o vadă pe femeie intrând; nu fusese greu s-o recunoască. Poza din dosar arăta de parcă fusese făcută din același punct în care se afla și el. Era atrăgătoare și arăta tânără pentru vârsta ei, își zise în sinea sa. Era sigur că mulți bărbați se uitau cu jind la ea.

Parcase astfel încât să vadă perfect intrarea în clinica psihiatrică pentru adulți. Când ajunsese, femeia parcase exact lângă el. Își plecase capul și se uitase în poală când realizase că urma să parcheze pe locul de lângă el. Odată ce intrase ea înăuntru, își mutase repede mașina pe un alt loc de mai încolo pentru a reduce riscul ca femeia să-l recunoască atunci când o va urmări.

Luă dosarul ca să mai parcurgă o dată detaliile. Activitățile ei zilnice erau aproape mecanice: locurile unde oprea, când, unde și cum făcea sport. Avea terapie marțea la ora 11, după care își făcea de regulă cumpărăturile la magazinul Willy’s din zona Pantarholmen, apoi mergea acasă, pe insula Längö. Se pare că avea pe cineva care dormea adesea la ea, fără să locuiască acolo. Cu toate acestea, bărbatul respectiv nu stătea de regulă la ea acasă marțea. Azi era 15 iulie; trecuse numai o săptămână de la misiunea anterioară. De fapt, prefera să aibă mai mult timp între îndatoririle primite, dar de data aceasta cerințele erau destul de simple. În cazul a doua dintre crime, se strecurase la mustață. Fusese nevoit să recurgă la maxim la capacitățile sale creative și la talentul actoricesc.

De această dată, avea să fie tipul care curăță coșul de fum, Era uluit când vedea ce creduli sunt unii! Deodată îți suna soneria, iar în prag te trezeai cu un bărbat îmbrăcat în salopetă care zice că e de la firma care se ocupă de curățarea șemineurilor și venise să facă verificarea privind siguranța la

incendiu. Mergea de fiecare dată. Nici măcar nu trebuia să le arate legitimația falsă. Ba chiar în trei dintre cazuri îi mai și oferiseră cafea, așa că avusese mare noroc. Nici măcar nu mai trebuise să se chinuie să-i facă să ia medicamentul. Avusese noroc și spera ca de astă dată treburile să meargă la fel de bine.

47.

Singurul sunet din încăpere erau plansetele lui Jenny. Aproape terminase cutia de șervețele de pe masa rotundă din lemn de mesteacăn din camera micuță a Clinicii psihiatrice pentru adulți de la Centrul Wämö; cutia se aflase acolo de fiecare dată când venise ea vara aceea, în total de cincisprezece ori. Nu plânsese deloc până atunci, dar se părea că recupera acum. Trecuseră douăzeci și unu de ani de când îl găsise pe Daniel spânzurat în casă, dar durerea pe care o simțea când se gândea la asta o cuprindea ca un val furios și învolburat. Poate că era sentimentul de vinovăție care ieșea la suprafață. Nu știa care din cele două opțiuni era valabilă. Poate ambele. Rolf, psihoterapeutul, o lăsă să plângă și să se descarce. Stătea așa și aștepta să-i treacă starea zbuciumată.

— Ce simți acum, Jenny? întrebă el încet, cu dialectul său blând, specific zonei Scania, odată ce se calmase îndeajuns ca să respire oarecum normal.

Jenny își suflă puternic nasul și luă imediat un alt șervețel curat.

— Cred că mă copleșesc atât durerea, cât și vinovăția, spuse. N-am reușit să jelesc în tihnă sinuciderea lui Daniel, pentru că după a urmat o perioadă tulbure. În toți acești ani, m-am simțit atât de vinovată pentru ceea ce s-a petrecut, pentru că nu mi-am dat seama ce urma să se întâmple. Pentru că nu m-am asigurat că merge la un specialist când era deprimat din cauza morții Åsei. Cum naiba am fost atât de oarbă încât să cred că putea să se descurce singur cu asta doar pentru că era „Limpede” și urma să devină TP de nivel IV?!

Tăcu. Deodată, începu să râdă, dar era un râs fals.

— Cum de-am crezut povestea lui George cu naveta zburătoare? E revoltător. Mi-a fost atât de rușine! N-am zis nimănui nimic despre toate acestea în toți acești ani. Chiar e de-a dreptul rușinos.

— Ce crezi? întrebă Rolf. Cum ați putut cu toții să începeți deodată să vă încredeți în astfel de bazaconii căci, după câte-am înțeles, erați un grup de tineri prietenoși și isteți?

Jenny se uită la el cu ochii înroșiți de la plâns.

— E o formă rafinată de spălare pe creier, îi zise. Se folosesc aceleași mecanisme care explică în ce fel poporul german a putut să le facă ce le-a făcut evreilor, mai adăugă. E vorba de credința oarba în autoritate și mentalitatea de turmă. Plus o nevoie umană de control, explicații și înțelesuri. Toate aceste aspecte dau naștere unor temelii propice pentru dezvoltarea religiilor.

Tăcu iar, căutând o sintagmă pe care o citise pe undeva și care o marcase. Și-o aminti deodată:

— Religia e un parazit cognitiv care îți devorează creierul și îți afectează gândirea critică, zise ea. Cineva creează o idee, o iluzie cum că ar exista o luminiță la capătul tunelului. De asta se vinde religia: profită de pe urma iluziilor oamenilor, a nevoii noastre ca viața să aibă o însemnătate, un scop măreț. Să crezi în minciuna cu naveta zburătoare nu-i mai dubios decât dacă ai crede că, acum o mie de ani, un bărbat a mers pe apă. Ori să crezi într-un Dumnezeu care ne conduce pe noi toți. Toate sunt lucruri abstracte, fantezii. Iar atunci când destul de multă lume crede în aceeași iluzie, poate să li se pună pata și să reacționeze în tot felul de moduri nebunești: de pildă, își pot lipi bombe de trup și le pot detona în adunări mari, pot arde femei pe rug și îi pot ucide pe adepții altor religii. Pot să se apuce să sape ca să dea de navete spațiale îngropate adânc în pământ.

Se uită la Rolf de parcă ar fi căutat aprobare din partea sa referitor la teoria ei.

— Sper că nu ești o persoană credincioasă, zise ea.

Acesta clătină din cap.

— Răul și limitarea gândirii îi caracterizează pe cei care cred că spun adevărul, continuă Jenny. Aceștia nu mai pun lucrurile la îndoială și există doar ca să-și apere crezurile. Oricine are altă părere le este dușman și, în cazuri extreme, trebuie anihilat. Cu orice preț.

Se cufundă adânc în propriile gânduri și începu să se joace cu șervețelul, făcându-l bilă.

— Dumnezeule, spuse ea. Ce țintă sigură am fost! Aveam doar nouăsprezece ani. Voiam doar să fac lucruri bune și eram pe deplin convinsă că era corect ceea ce făceam noi. În final, însă, făcuserăm numai rău.

Iar o apucă plânsul. De data asta, hohotele nu au mai fost atât de violente. Era plăcut să se descarce de suferință. Rolf ieși din încăpere și se întoarse cu o cutie nouă de șervețele. Când reveni, Jenny se calmase. Rolf așeză cutia cu grijă pe masă, în fața ei, și luă iar loc.

— Apoi ce s-a întâmplat? întrebă el. După ce Daniel s-a sinucis?

— Pur și simplu haos, zise ea. A fost evident că cineva din cadrul bisericii ne-a pârât la Biroul de Afaceri Speciale, OSA, de la Copenhaga, și le-a povestit ce făceam. OSA era divizia de securitate din cadrul Bisericii Scientologice și aparținea de Sea Org. A venit un grup de polițiști în uniforme de scientologi și au făcut verificări la biserica noastră. Ba chiar au inspectat și casele oamenilor.

— Uniforme?

— Hubbard a fost ofițer de Marină și a organizat biserica după modelul Forțelor Navale Americane. Cei mai dedicați membri aparțineau de Sea Org și purtau uniforme, la fel și cei din divizia de securitate. Asta era poliția secretă a organizației, echivalentul KGB-ului al Bisericii Scientologice.

Rolf încuviință.

— N-au pus piciorul în cabana în care locuiam eu și Daniel pentru că era poliția acolo, continuă Jenny. George și restul liderilor au fost găsiți vinovați că au încercat să facă rău mișcării Scientologice prin „popândare”, termen folosit de scientologi pentru a face referire la activitățile eretice. Vinovății au avut de ales între a fi exilați și declarați factori inhibitori, adică cea mai rea pedeapsă pe care o putea primi un scientolog. Asta înseamnă că ești calificat drept inamic al scientologiei, nu o poți practica, iar ceilalți scientologi nu pot avea nicio legătură cu tine. Cealaltă opțiune era să meargă la Copenhaga și să se înscrie în RPF, și anume „Forța proiectului de reabilitare”, parcă asta însemna. Erau nevoiți să-și ispășească pedeapsa. Unii au ales calea asta și au trebuit să stea în niște camere dărăpănate de la Hotelul Nordland din Copenhaga, unde făceau curățenie în hotel și în clădirea OASH. Se zvonea că trebuia să spele podelele și toaletele cu periuțe de dinți.

— Ce s-a ales de tine?

— Îmi ajunsese. Norocul a făcut că îmi expirase contractul și m-am putut strecura pe ușa din spate. Cei de la OSA se axau

complet pe liderii din Karlskrona, așa că unii dintre noi au reușit să scape fără să ne bage nimeni în seamă. Din fericire. Am reușit să ajung la Båstad, unde m-am angajat la un bar. Am încercat să-mi ling rănile acolo câteva luni, după care mi-am depus dosarul la Facultatea din Örebro.

— Ce s-a întâmplat după sinuciderea lui Daniel cu părinții săi?

— Mama lui a căzut într-o depresie profundă. Tatăl a vrut răzbunare și a depus plângere la poliție împotriva Bisericii pentru că se făcea vinovată de moartea lui Daniel, însă procurorul n-a vrut să continue ancheta preliminară. Cu toate acestea, a reușit să aducă dosarul cu moartea Åsei în instanță. La un an de la moartea ei, am fost chemată în calitate de martor. A fost oribil. Încă mă cutremur numai când îmi amintesc acea zi. N-am să uit niciodată privirea plină de ură a tatălui lui Daniel și al Åsei. Însă acuzațiile au fost respinse ulterior, parcă din cauză că n-au putut dovedi că acel cheag de sânge fusese provocat de deshidratare, cred. Putea la fel de bine să se fi format în urma accidentului de mașină.

Rolf se uită la ceasul de pe peretele din spatele lui Jenny. Se întoarse și ea și văzu că se terminase timpul.

— Vai, a trecut deja o oră? Ce facem?

— Trebuie să încheiem ședința, Jenny, însă recomand să reluăm. Ai făcut mari progrese pe ziua de azi și ai avut multe trăiri. Cred că trebuie să ne aventurăm mai în profunzime ca să ne dăm seama cum te afectează în prezent această perioadă din viața ta.

Au făcut programare pe săptămâna următoare. Jenny îi mulțumi, își luă haina în mână și plecă. Se simțea mai ușoară. Tristă, dar mai ușoară.

Se opri pe trepte când ieși din clădire. Trase aerul cald și proaspăt adânc în piept și-l lăsă să-i inunde plămânii. În apropiere, undeva sus, stătea o mierlă și cânta. Se uită ca să vadă unde e. O zări pe acoperișul clădirii din cărămidă roșie de peste drum; stătea chiar pe margine.

În minte îi apăru chipul lui Daniel: el e. Gândul îi veni fără să-l poată controla. Își dădu seama cât de adânc erau înrădăcinate experiențele sale din cadrul scientologiei. De data aceasta, îi permise gândului să se cuibărească înăuntrul său și-l primi cu brațele deschise. O cuprindea un sentiment de pace și liniște la gândul că Daniel era cel care se afla acolo, sus, și cânta pentru

ea. O liniștea să știe că era prin apropiere și o veghea după atâția ani... Stătu nemișcată, privind în sus și ascultând pasărea care scotea tot felul de triluri. Se hotărî să stea acolo și să-i asculte cântecul până ce își lua zborul. 5

48.

Nu avea deloc stare. Era ca în mai 1989, pe când avea șaptesprezece ani și zăcea pe un pat de spital la Centrul Medical din Wyckoff Heights, pe strada Stockholm, după ce fusese atacat și împușcat de șase ori. Un glonț în abdomen, tras de aproape, și patru în picioare, când încercase să fugă. Se pare că rataseră o dată, dar aflase asta abia ulterior. Căzuse la pământ, iar făptașul venise înspre el, cu arma ațintită spre pieptul lui. Scosese doar un clic. Dacă ar fi fost un revolver cu șapte gloanțe, ar fi fost mort.

La două săptămâni de la atac, când el era încă în spital, banda lui adunase armament greu, furase o dubiță și pusese în aplicare planul „Operațiunea de răzbunare Tet”, numit astfel pentru a face referire la ofensiva omonimă din timpul Războiului din Vietnam, din 1968. Versiunea lor ținuse trei zile, timp în care nu primise deloc informații despre progresele înregistrate, și nici nu aflase dacă tovarășii lui mai erau sau nu vii. Incertitudinea îl chinuise aproape la fel de mult ca rănile suferite. Acum avea același sentiment. Poliția îl vâna pe criminal, iar el nu avea să afle nimic despre ce se petrecea. Absolut nimic.

Luke se cufundă pe canapeaua lui neagră de piele, își scoase telefonul și privi dezamăgit ecranul. Niciun apel nepreluat sau mesaj. În ultimele două zile se dăduse o luptă în sinea lui și încercase să nu o sune pe Jonna. După runda dublă de sâmbătă nu mai dăduse niciun semn. Era extraordinar de curios să afle cum mergea ancheta și dacă îi găsiseră pe ultimii trei de pe listă: Mikael Anderson, Jenny Eklund și George Knightly. Se hotărî să mai aștepte până a doua zi.

Duminică îi luase câteva ore să facă ordine prin cabană după ce fusese devastată de cei doi intruși. Luni, când terminase serviciul, închinase o mașină cu remorcă de la benzinăria Preem și se dusese la groapa de gunoi, unde lăsase televizorul distrus și alte gunoaie. Mai făcuse câteva opriri, la magazinul de electronice Elgiganten, de unde își achiziționase un nou televizor cu ecran plat, apoi trecuse pe la Luddwe, în localitatea Nättraby, ca să-și ia un alt lavoar în baie. Îi luase toată seara să

facă aceste lucruri, plus jumătate de zi marți, dar era mulțumit acum. Se hotărî să se ducă la sală.

Își aruncă echipamentul într-o geantă, încuie ușa și ieși pe stradă. Pe când lua colțul la intersecția dintre Norra Smedjegatan și Ronnebygatan, primi un mesaj. Spera că e de la Jonna și îl accesă repede. Era de la Anna Adams.

Jenny Eklund și-a schimbat numele de familie în Dahl, îi scrisese ea. *M-am gândit că te-ar interesa. Pupici!*

Luke îi mulțumi rapid, apoi formă numărul Jonnei. Suna ocupat. Încercă la Anders Loman. Niciun răspuns. Sună la Informații și solicită numărul de telefon și adresa lui Jenny Dahl din Karlskrona. Noroc! Era o singură persoană cu acest nume în oraș. Ceru ca datele de contact să-i fie trimise prin SMS și accesă numărul de telefon de îndată ce-l primi. Sună de câteva ori, dar nu răspunse nimeni. Se uită la adresă: strada Ordensgatan nr. 51. După o căutare rapidă pe Eniro află că era pe insula Långö, imediat ce treceai podul. Nu era departe, maxim doi kilometri.

Se uită la ceas: abia trecuse de unu la prânz. Probabil că era la serviciu. Căută pe Google numele ei și cuvântul-cheie „Karlskrona”. Cu puțin noroc, avea o slujbă care să genereze rezultate în care să apară numele femeii. Nimic însă.

Se hotărî să lase baltă sportul și să se ducă la ea acasă. Întorcându-se, o porni spre Långö. După câteva minute, realiză că începuse să alerge ușor. Până la urmă, alternă intervale de sprint cu mers la pas și ajunse la vechiul pod spre Långö în zece minute. Sub pod observă trei practicanți de caiac-canoe care alunecau lin pe luciul de apă. Frumoasele clădiri vechi din lemn se înșiruiau în fața sa, fermecătoare, de parcă ar fi fost amestecate care mai de care și împrăștiate aleatoriu pe întreaga insulă. Merse grăbit prin zona rezidențială, spre Ordensgatan. Era un șir lung de zece case din cărămidă cu două etaje, lipite între ele. Jenny Dahl locuia într-una dintre ele. Partea dinspre strada Skolgatan, pe care se afla Luke, era spatele caselor, deși părea ciudat. Fiecare casă avea o curte micuță proprie, în formă dreptunghiulară. Se hotărî să înconjoare și să meargă prin față. Trecu de primele șapte și se opri înainte de cea de-a opta; avea un semn pe ușă pe care scria „5J”. Bucătăria era la etajul inferior, iar geamurile dădeau înspre stradă. Sufrageria era mai în spate.

Luke se duse spre ușă uitându-se, în același timp, pe geamul de la bucătărie. Văzu două căni de cafea pe masă. Un bărbat îmbrăcat în coșar coborî scările și intră în sufragerie. Luke decise să sune la sonerie și să vadă ce se petrece. Făcu un pas în față și apăsă pe buton; era evident că sunetul se auzea înăuntru. Cu toate astea, doar soneria se auzea, în rest liniște. Apăsă iar. Făcu doi pași în lateral și privi precaut pe fereastra de la bucătărie. Distingea silueta omului care se afla în sufrageria spațioasă. Acesta stătea nemișcat ca o statuie lângă scări, întors înspre ușa de la intrare și bucătărie. Luke trase repede capul înapoi. Se gândi rapid ce să facă. Mai sună o dată la ușă. Făcu doi pași în spate, aruncă o privire la fereastra de la etajul al doilea, apoi porni înapoi de-a lungul rândului de case. Merse fără să privească în spate și fără să se mai uite înspre casă, în speranța că bărbatul va crede că se lăsase păgubaș.

Când ajunse la colțul străzii, o luă la fugă ca să ajungă în spatele rândului de case. Observase că o parte dintre case aveau geamurile din spate fie deschise complet, fie crăpate o idee din cauza caniculei. Spera că Jenny făcuse același lucru. Când ajunse la două case depărtare, păși peste gard și se furișă de-a lungul peretelui. Se duse repede înspre gardul care separa curtea lui Jenny de a vecinului. Stătu lipit de peretele casei și aruncă o privire peste marginea gardului. Geamul era închis.

49.

După ce sări repede peste gard, din doi pași ajunse la peretele casei și îngenunche pe băncuța de lemn de sub geam. Niciun sunet. Se ridică încet, cu grijă, mai întâi capul, apoi restul corpului. Aruncă o privire înăuntru. Văzu că storurile de la geamul din bucătărie erau acum trase, așa că sufrageria era cufundată în semiîntuneric, însă nu vedea pe nimeni. Merse aplecat pe sub geamuri până la ușa de la balcon și încercă mânerul cu grijă. Întrucât nu era încuiat, crăpă ușa puțin, cu precauție. Duse urechea la deschizătură, dar nu auzi nimic. O deschise, apoi, de tot, aruncă o privire prin încăpere și în sus, pe scări. Tot liniște deplină.
Intră, se opri cu picioarele pe preș și închise ușa cât de încet putu. Acum auzea pe cineva scâncind; sunetele veneau de la etaj.

Își scoase repede bocancii negri din picioare ca să se poată furișa pe scări fără niciun zgomot. Totodată, se uită repede prin încăpere să vadă ce putea folosi drept armă. Observă un vătrai sprijinit de perete chiar lângă șemineu. Bun așa. Îl luă și începu să urce treptele pe la capătul din dreapta ca să reducă riscul de a scoate scârțâituri. Scările dădeau într-o altă sufragerie în care se aflau o canapea și un televizor cu ecran mare. De aici, un hol ducea spre trei uși: două erau închise, dar una dintre ele nu. De acolo se și auzeau sunetele.

Luke merse înspre sursă. Merse lipit de perete și răsuflă. Auzea dar scâncetele: era vocea unei femei. Luke făcu un pas în față, aruncă repede o privire și își retrase repede capul. Femeia zăcea pe pat cu bandă adezivă la gură. Avea brațele legate la spate și ochii holbați de panică și teamă. Scânci iar. În fața ușii era o găleată albă, iar de margine atârna un laț. Bărbatul îmbrăcat în haine de coșar era întors cu spatele la ușă și regla niște boxe așezate pe un birou de lângă peretele de la capul patului. Se auzi o notificare de telefon. Luke presupuse că era telefonul bărbatului și că acesta urma să îl verifice, așa că avea șansa să mai arunce o privire. Acesta era cu spatele la Luke, avea capul plecat și scria un mesaj pe telefon. Luke nu văzu să

aibă nicio armă asupra lui. Apucă strâns mânerul vătraiului, făcu repede câțiva pași și-i trase una în ceafă. Bărbatul n-a știut ce l-a lovit și s-a prăbușit la podea. Luke se duse la el, se aplecă și puse vătraiul jos.

Îi verifică buzunarele. Nicio armă. Avea două sticluțe; una cu un lichid limpede și transparent, cealaltă cu unul tulbure. Aveau câte o literă pe ele: P pe o sticluță și Z pe cealaltă. Deodată, femeia de pe pat începu să scoată niște sunete puternice și să se zvârcolească. Luke întoarse capul și văzu că în prag stătea un bărbat înalt, îmbrăcat tot în negru. Avea o masca de schi pe cap și purta mănuși negre. I se vedeau numai ochii albaștri, care îl fixau pe Luke.

În secunda ce urmă, timpul parcă se oprise în loc. Fu suficient timp pentru ca, la vederea bărbatului, Luke să poată interpreta întreaga situație. Apoi, lucrurile s-au desfășurat într-un ritm amețitor: Luke aruncă o privire fugară spre podea ca să găsească vătraiul, îl apucă și se ridică rapid în picioare. Când întoarse iar capul spre prag, nu mai era nimeni acolo. Bărbatul dispăruse. Luke fugi după el și-l văzu cum dispare pe scări. Își dădu seama că trebuia să-și îndrepte atenția asupra lui Jenny și se hotărî să-l lase să plece. Se întoarse spre Jenny și-i desprinse banda lipită la gură.

— Bună, Jenny, îi zise. Mă cheamă Luke Bergmann.

Jenny se uită la el. Tremura toată.

Luke îi dezlegă mâinile și o ajută să se ridice, însă i se tăiaseră picioarele și se așeză iar pe pat.

— Te-a pus să iei medicamente? întrebă Luke.

Jenny clătină din cap.

— Sunt două căni de cafea pe masa din bucătărie. L-ai servit? Ai băut și tu cafea?

— Da, îi răspunse.

— E posibil să-ți fi turnat ceva în cafea? întrebă Luke. L-ai lăsat singur în bucătărie?

Jenny părea încurcată.

— Ăăă, nu-mi amintesc… Nu cred.

Se întoarse și se uită la bărbatul care zăcea în continuare pe jos și nu se mișca.

— Cine e? îl întrebă pe Luke.

— Speram că ai să-mi spui tu asta, zise el.

— Avea de gând să mă omoare.

Îi aruncă o privire lui Luke, care încuviință.

— Ai fi fost cea de-a noua victimă. El și partenerul său i-au ucis pe opt dintre vechii tăi prieteni scientologi.

— Poftim?! De ce? spuse ea, bâlbâindu-se.

— Nu știu, spuse Luke. N-ai idee?

Jenny clătină din cap.

— A trecut atât de mult timp de atunci, spuse. Peste două decenii.

— Ce s-a întâmplat la vremea aceea?

Îl privi mirată, ca și cum n-ar fi înțeles.

— Trebuie să se fi petrecut ceva, de vreme ce s-a hotărât să vă omoare pe toți după douăzeci de ani, o lămuri Luke.

Jenny părea uluită în continuare și îl privea cu gura întredeschisă.

— Habar n-am. Nu înțeleg de ce.

— Trebuie să fie un motiv, spuse Luke.

Se întrerupse când îl auzi pe bărbatul de pe podea cum geme. Se duse spre el și-l ridică pe pat. Îi trase un pumn în față, iar acesta își recăpătă cunoștința.

— I-ai dat ceva? îl întrebă.

Svärd clătină din cap.

— N-a fost nevoie.

— Cine ești și cine e partenerul tău? întrebă Luke.

— Du-te dracului, zise Svärd.

Luke îi mai trase un pumn.

— E nevoie să mai fac asta de câteva ori?

Bărbatul se uită în sus la el. Îi curgea sânge din nas.

— Hai, nu te sfii. Trage-mi câți pumni vrei. Îmi place. Lovește-mă de câte ori vrei, oricum n-am să-ți zic nimic.

Luke îl privi și-și dădu seama că probabil vorbește serios. Se aplecă deasupra lui și-i scotoci prin buzunare. Găsi un portofel, telefonul și cheile de la mașină. În portofel erau mai multe bancnote de o sută de krona, un card Visa și un permis auto.

— Thomas Svärd, zise Luke, aruncând o privire înspre bărbat.

Svärd îl privi la rându-i, cu un zâmbet batjocoritor întipărit pe buze. Ucigașul lui Viktor și al lui Agnes stătea în fața sa. Mai și rânjea pe deasupra. Luke simțea cum îl cuprinde furia și nu se putu controla. Se aplecă, îl apucă de gulerul salopetei, îl smuci ca să se ridice în picioare și-l trase înspre el.

— Porc nenorocit! Mi-ai ucis cel mai bun prieten și pe fetița lui.

Svärd zâmbea în continuare.

— Nu mai spune. Erai prieten cu Viktor Spandel? Interesant... S-a pișat pe el când am dat cu piciorul în găleată, știai?

Luke se dezlănțui. Îl izbi pe Svärd în abdomen cu genunchiul, cu toată puterea sa. I se tăie respirația și se prăbuși pe jos. Luke îl lăsă acolo grămadă. Se uită la Jenny, care stătea încordată cu gura căscată la colțul patului.

— Scuze, nu m-am putut abține, îi explică. Ești în regulă?

Încuviință.

— Sun imediat la salvare și la poliție, o asigură. Trebuie să verific niște chestii mai întâi.

Luă lucrurile lui Svärd, pe care le aruncase deoparte când îl târâse de pe pat. Așeză portofelul pe pat, își puse cheile de la mașină în buzunar și luă telefonul în mână. Văzu că primise un SMS: *Ce se petrece?*

Luke își dădu seama că era bărbatul în negru. Se gândi câteva clipe. Rezistă imboldului de a-l suna. Accesă contactul: nu era salvat niciun nume, doar numărul. Luke își scoase telefonul propriu și o sună pe Jonna. Tot ocupat suna. Loman nu răspundea. Sună la poliție și ceru să i se facă legătura cu Mattias Palander, care răspunse imediat. Luke îi explică ce se petrecuse și-i zise să se asigure că venea o salvare ca să o preia pe Jenny.

— Probabil că Svärd e Magnus Abrahamsson, zise Mattias. I-au găsit ADN-ul în apartamentul Mariei Palm.

Se hotărî să nu-i mai spună că Abrahamsson era pedofil și că o agresase pe Agnes înainte de a-i da otrava. Se gândi că Luke s-ar putea să-l omoare pe loc dacă ar fi știut.

— Ăsta e fără îndoială omul nostru, spuse Luke. Dar nu lucrează pe cont propriu. Sunt doi făptași, iar celălalt tocmai i-a trimis un mesaj lui Svärd sau mai degrabă lui Abrahamsson. Poți căuta numărul?

I-l dădu lui Mattias și așteptă.

— Nu apare nicăieri, zise acesta după treizeci de secunde. O fi folosind o cartelă preplătită.

— OK. Știi unde sunt Jonna și Loman? întrebă Luke. Am încercat să-i sun de mai multe ori, dar nu răspunde niciunul.

— Jonna s-a dus pe Småland, la Sävsjöström, unde stă mama lui Abrahamsson, răspunse Mattias. Loman se simte rău.

După ce au căzut de acord că Mattias urma să încerce să dea de urma Jonnei, precum și să trimită o ambulanță și o mașină de poliție cu tehnicieni criminaliști acasă la Jenny, au încheiat apelul.

Luke stătu nemișcat câteva clipe, uitându-se la mesajul de pe telefonul lui Svärd. Deodată, luă o decizie. Începu să tasteze un răspuns:

Am reușit să scap.

Primi repede răspuns: *Unde ești acum?*

Luke scrise: *În mașină.*

Vino la buncăr.

OK, tastă Luke.

Se aplecă și-l ridică pe Svärd, care își revenise. Se schimonosi de la durerea din abdomen. I se prelingea un fir de salivă de la colțul gurii până pe bărbie.

— Unde e buncărul? întrebă Luke.

Svärd nu răspunse.

Luke se întoarse spre Jenny.

— Prietenul lui Svärd i-a scris mesaj să vină la buncăr, zise el. Ai vreo idee unde ar putea fi?

Jenny clătină din cap.

— Arhipelagul e plin de buncăre, spuse ea. Le văd pretutindeni pe insulele acelea micuțe.

— În regulă, zise Luke. Stai aici. Vin o ambulanță și agenți de poliție.

Îl ridică pe Svärd, se opri la ușa dormitorului și dădu jos lațul la capătul căruia urma să sfârșească Jenny: avea nevoie de ceva cu care să-l lege. Apoi, îl târî pe Svärd afară din casă.

50.

Când au ajuns pe stradă, Luke apăsă pe cheia de la mașină în speranța că mașina lui Svärd va fi una dintre cele parcate aproape de casă. Noroc! Văzu aprinse farurile unui Opel Astra alb. Luke îl sprijini pe Svärd de partea din față a mașinii și-i legă mâinile la spate. Îl aruncă pe bancheta din spate, îi înfășură restul lațului în jurul gâtului și legă frânghia strâns de tetieră, ca să nu se poată mișca.

— Abia pot să respir, șuieră Svärd.

— Dacă nu-mi zici unde e buncărul, nu va mai trece mult până ce nu vei mai putea respira deloc, zise Luke, trăgând puțin mai tare de frânghie, fără însă a-l sugruma complet.

Svärd stătea complet nemișcat, încercând să tragă cât mai mult aer în piept, iar Luke se duse în spate și deschise portbagajul. Era gol. Pe bancheta din spate, lângă Svärd, era o geantă în care se aflau mai multe sticle identice cu acelea pe care le descoperise în buzunarele criminalului. Găsi și două frânghii făcute deja laț, unelte, bandă adezivă și niște haine. Pe jos erau ambalaje de la McDonald’s, sticle de suc goale și alte gunoaie. Pe locul din dreapta se afla un dosar verde.

Luke se așeză pe locul șoferului și îl răsfoi repede să vadă ce conținea. Cineva se pregătise foarte amănunțit pentru atacul asupra lui Jenny Dahl, constată el. Cuprindea descrierea rutinei acesteia, programul său zilnic, precum și o schiță a locuinței sale. Mai găsi și o hartă cu zona centrală a orașului Karlskrona, pe care era încercuită casa lui Jenny. Luke deschise torpedoul și scoase tot ce era înăuntru. Manualul mașinii, niște gunoaie și încă o hartă. Era o hartă a insulei Sturkö, una dintre cele mai întinse din Karlskrona, situată la douăzeci și nouă de kilometri depărtare de oraș, în est. Titlul hărții era „Fortificații de pe Sturkö”. Figurau câteva simboluri imprimate pe hartă, printre ele fiind șase cercuri galbene amplasate de-a lungul coastei de sud. În legendă, simbolurile galbene erau calificate drept „Fortificații de pe Linia Per Albin”. *Una dintre acestea e probabil buncărul,* bănui Luke. *Trebuie să-mi încerc norocul.*

Se întoarse spre Svärd, care se chinuia să respire. Ridică harta.

— S-a dus și șansa ta să scapi de laț, îi zise.

Svärd încercă să spună ceva cu dinții încleștați. Luke nu auzi.

— Nu te mai chinui, hai să mergem, spuse Luke pornind motorul.

Goni spre Björkholmen. Avea nevoie de o armă.

Întoarse la arena sportivă și, un minut mai târziu, oprea în fața casei lui. Intră cu pași grăbiți și scotoci prin dulap până ce găsi cutia specială pe care o căuta. Acolo se afla *macana.* Era singura armă pe care o avea: cam greu de utilizat, dar incredibil de eficientă dacă știai să o mânuiești. Luke avea și o cicatrice de la ea, în spatele coapsei, de la o bătaie stradală cu banda „Cavalerii Latino" ce avusese loc pe la mijlocul anilor '80. Dacă n-ar fi avut norocul să vadă cu coada ochiului lovitura care venea spre el, probabil că și-ar fi pierdut piciorul drept. *Macana* poate provoca niște răni oribile. Era o armă antică și primitivă inventată și folosită de azteci. Arată ca o bâtă de oină unghiulară cu bucăți de obsidian ascuțite brici atașate de margini, mai groase decât lamele, dar la fel de ascuțite. „Cavalerii Latino" își aduseseră propriile arme, iar ulterior, când banda din care făcea parte Luke se unise cu cea rivală, se antrenase și el cu *macana.* Avea o teacă la ea pe care și-o punea în spate ca pe un rucsac, astfel că putea duce mâna deasupra capului pentru a o scoate repede. N-o mai folosise de mulți ani și își dădu seama că era cam ruginită, dar n-avea altă armă.

Luke scoase repede *macana* din teacă și încercă cioburile de sticlă: încă erau ascuțite. O puse la loc și se întoarse la mașină. Se părea că Svärd găsise o poziție în care să poată respira mai bine. Stătea complet neclintit și privea intenționat drept înainte. Nu scotea nici pâs.

— Să pornim spre Sturkö, zise Luke.

Îl sună apoi pe Mattias Palander și-i spuse că se îndrepta spre Sturkö ca să găsească un buncăr, informându-l de asemenea că-l luase pe Svärd cu el.

— Luke, cred c-ar trebui să ne lași pe noi să ne ocupăm de-acum înainte, spuse Mattias.

— Cum adică? întrebă Luke.

— Trage pe dreapta, iar eu am să trimit niște echipaje de poliție spre Sturkö ca să preia ei suspectul, răspunse Mattias.

— N-o să meargă, Mattias, spuse Luke. Nu știi unde să-i trimiți pentru că sunt șase buncăre pe insulă și nu știm care e cel pe care îl căutăm. Riscăm să-l pierdem pe prietenul lui Svärd, care se îndreaptă într-acolo chiar acum. Nu știm cum arată, iar dacă vede mașini de poliție pe insulă o să dispară repede.

— Nici tu nu știi care e buncărul, spuse Mattias.

— Nu, nu încă, dar aflu eu curând, răspunse Luke. Când o să știu, îți dau telefon.

Închise și sună la Jonna. De data asta suna, dar nu răspunse. Îi lăsă mesaj, îi descrise pe scurt cele petrecute, îi spuse că se îndrepta spre buncărul de pe Sturkö și o rugă să-l sune de îndată ce asculta mesajul. Cugetă câteva clipe, după care mai formă un număr. Niciun răspuns.

Traversară ultimul pod, cel care lega Senoren de Sturkö, iar acum ajunseseră pe insulă. După cinci minute, ajunseră la prima trecere mare care se afla în centrul insulei. Luke se opri la margine. Scoase harta, se dădu jos din mașină și deschise portiera din spate, în partea în care stătea Svärd și se chinuia să respire. Luke se aplecă pe vine ca să fie la același nivel cu Svärd. Ridică harta în sus.

— Acum ai să-mi spui care e buncărul la care vrea prietenul tău să vă întâlniți, îl informă calm. Dacă te conformezi, mai slăbesc puțin frânghia. Dacă refuzi, am să trag și mai tare de ea.

— Slăbește-o, șuieră Svärd.

— Mai întâi îmi zici care e buncărul, spuse Luke.

Indică spre buncărul aflat în extrema nordică și se uită la el.

— Ăsta e?

Svärd clătină din cap.

— Cel din sud, îi spuse.

Luke puse degetul pe cercul galben aflat în extrema de sud-est.

— Asta? întrebă.

— Da, șuieră Svärd.

— Dacă minți, poți fi sigur că te spânzur exact cum l-ai spânzurat și tu pe Viktor, îi spuse pe când mai slăbea lațul din jurul gâtului lui Svärd.

Svärd tuși și-și drese glasul când mai dispăru din presiunea la care-i era supusă traheea.

— E de-o mie de ori mai deștept ca tine, îi zise. N-ai nicio șansă.

Luke nu se obosi să-i răspundă. Se așeză pe locul șoferului și se uită pe hartă: un singur drum ducea direct la buncăr. Porni motorul și făcu stânga la trecere. După câteva sute de metri făcu dreapta pe un drum cu pietriș. Își aminti promisiunea făcută lui Mattias, că îi va spune unde era buncărul. Luă telefonul și-l sună. Nu avea semnal. Înjură. Știa că pe insule erau probleme cu semnalul de telefonie mobilă, mai ales în rețeaua Telenor. Scoase telefonul lui Svärd. Tot pe Telenor era. Azvârli ambele telefoane pe locul din dreapta. Va trebui să se descurce singur.

Pinii din față care mărgineau drumul începură să se rărească, deci se apropiau de mare. Luke încetini și era în alertă. Niciun semn de vreo altă mașină deocamdată. Se gândi dacă era posibil ca partenerul lui Svärd să vină pe alt drum, prin pădure. Însă își dădu seama că, cel mai probabil, n-avea niciun motiv să înconjoare. Spera că respectivul credea că se va întâlni cu Svärd la buncăr. Luke opri mașina și se uită pe hartă; nu mai avea mult. Nu voia să meargă până acolo chiar dacă se aflau în mașina lui Svärd, altfel pierdea complet elementul de surpriză.

Se uită în sus și văzu o urmă de tractor care ducea în pădure, la stânga, așa că merse într-acolo. Conduse cam patruzeci și cinci de metri până ce fu sigur că mașina nu avea să fie văzută de pe drumul principal. Luă *macana,* se dădu jos și stătu nemișcat câteva momente. Ascultă. Nu auzi decât foșnetul pinilor și, în surdină, valurile care se spărgeau la mal. Deschise portiera din dreapta, băgă mâna în geantă și scoase rola de bandă adezivă. Îi lipi gura lui Svärd, îl dezlegă și-l târî afară din mașină. Îi lăsă totuși lațul în jurul gâtului și-i ordonă să meargă înspre apă.

După vreo nouăzeci și ceva de metri, pădurea se rărea semnificativ, iar în față se întindea un câmp deschis. Luke zări acoperișul buncărului. Îl târî pe Svärd câțiva metri în spate și îl legă de un pin înalt. Se furișă apoi pe la marginea pădurii, dând ocol zonei ca să vadă dacă erau singuri, ori dacă ajunsese deja partenerul lui Svärd.

De cum se îndepărtă mai mult, văzu o structură mică din lemn, cam la vreo cincizeci de metri de buncăr. Nicio mașină, niciun semn că ar fi fost cineva pe-acolo. Era absolut imposibil

să ajungi la buncăr cu un vehicul fără să iei drumul pietruit. Deodată își dădu seama că mai exista și posibilitatea deplasării cu barca.

Se întoarse și privi înspre mare, aflată la doar patruzeci și cinci de metri depărtare. După câte vedea, nu era niciun doc. Oricum, ar fi fost foarte greu să amarezi aici din cauza pietrelor și stâncilor. Se grăbi să ajungă înapoi unde-l lăsase pe Svärd, dezlegă frânghia și-l împinse în fața lui prin mirișste, către buncăr. Niște trepte de beton duceau spre o ușă din oțel care părea că ar cântări câteva tone.

Luke scoase arma din teacă, îl împinse pe Svärd pe scări spre ușă și apăsă pe clanță. Spre surprinderea sa, se deschise larg cu mare ușurință și-l împinse pe Svärd în întunecimea buncărului. Își dădu seama că exista posibilitatea infimă ca partenerul să fie deja înăuntru și să-i aștepte, dar trebuia să riște. Intră și lăsă ușa deschisă ca să poată vedea înăuntru. Svärd stătea în mijlocul încăperii și aștepta. Erau singuri. Luke luă o piatră și o puse drept proptea la ușă; nu voia să rămână închis înăuntru.

Văzu un întrerupător în stânga ușii și aprinse lumina. Aruncă o privire în jur. Mai văzuse poze cu buncăre, dar nu fusese niciodată înăuntrul unuia. Cu toate astea, fusese în detenție la secția de poliție din Williamsburg. Aici era mai somptuos, chiar dacă era mai auster și avea același tip de podea din ciment. Văzu hublourile care fuseseră acoperite cu scânduri; erau trei la număr și dădeau înspre diverse direcții. Se duse spre ele și se folosi de *macana* ca să desprindă scândurile și să se poată uita afară. Îl alese pe cel dinspre vest: se vedea întreaga coastă care ducea spre insula Tjurkö. Se întoarse spre Svärd.

— Ai arme pe-aici?

Svärd clătină din cap. Luke îl privi cu suspiciune și căută el însuși rapid împrejur. Nimic. Îl luă apoi pe Svärd și-l duse spre radiatorul fixat de peretele din ciment. Îl obligă să se așeze pe jos și legă bine frânghia; îi lăsă gura acoperită cu bandă adezivă.

Svärd stătea acum apatic, cu picioarele sub el și se sprijinea de radiator. Luke se ridică, luă *macana* și ieși repede din buncăr.

51.

Jonna stătea în mașina parcată în curtea din fața casei dărăpănate a lui Karen Abrahamsson, aflată la periferia orășelului Sävsjöström. Nu făcuse mare lucru cu vizita.

Karin Abrahamsson nu mai ținea legătura cu fiul ei de peste douăzeci de ani. Jonna căutase prin casă și făcuse presiuni asupra femeii. Singurul lucru cu care se alesese a fost o predică înverșunată despre cele șapte păcate capitale, despre comportamentul desfrânat al fiului său, despre Sodoma și Gomora și despre faptul că acesta avea să sfârșească atât în Gheenă, cât și în Purgatoriu.

Jonna era pe deplin convinsă că fiul femeii nu se ascundea la aceasta acasă, așa că ieși din oraș și porni spre sud, către Karlskrona. Își scoase telefonul și văzu că avea apeluri nepreluate de la Luke și Mattias, dar și mesaje. Opri la o benzinărie și ascultă mesajele.

Dumnezeule, își zise în sinea ei. E de-a dreptul incredibil omul ăsta! Cum naiba a reușit să o găsească pe Jenny Eklund? Accesă numărul lui Luke în Contacte și sună. Nu se făcea legătura: fie îi murise bateria, fie nu avea semnal. Încercă să-și adune gândurile. Ce să facă? Porni motorul și demară în trombă. Dacă forța accelerația putea ajunge înapoi într-o oră. Îl sună pe Mattias, care-i zise că îl contactase Luke.

— Când ai vorbit ultima oară cu el? întrebă Jonna.

— Acum jumătate de oră. Mi-a zis că va afla la care dintre cele șase buncăre să se ducă, după care o să sune.

— Trebuie să ajungem pe Sturkö, și asta repede, continuă Jonna. Problema e că e cea mai mare insulă din arhipelag. Cum apare pe harta pe care o ai tu? Nu figurează buncărele pe ea, nu?

— Nu, răspunse Mattias. Probabil că trebuie să găsim o hartă cu fortificațiile de apărare istorice pentru a putea vedea unde se află.

— Atunci știu cu cine să luăm legătura, zise Jonna. Te sun înapoi într-un minut.

— Între timp eu verific la ce companie de telefonie mobilă e abonat Luke, spuse Mattias. Dacă avem noroc, e abonat la Telenor. Tehnicianul nostru, Hansson, are un socru care lucrează pentru companie și poate localiza poziția telefonului mobil mai rapid decât de obicei. În cazul ăsta putem măcar să vedem ultima sa locație înainte să i se descarce telefonul, așa că vom putea să eliminăm o parte din posibilități.

Jonna sună la Informații și află numărul lui Olle Melin, fost colonel din Artileria de Coastă și expert în materie de fortificații din arhipelag, acum ieșit la pensie. Poate că acesta le putea face rapid rost de o hartă pe care să figureze locațiile buncărelor de pe Sturkö.

Avu noroc. Colonelul răspunse repede și-i putea da răspuns pe loc. Îi explică faptul că erau șase buncăre de artilerie pe insula Sturkö. Jonna trebui să-l întrerupă când acesta începu să bată câmpii despre Linia Per Albin și despre modul de funcționare a buncărelor.

Olle Melin promise să-i trimită prin e-mail harta repede, iar trei minute mai târziu, Jonna primi notificarea. Deschise fișierul atașat și văzu harta pe ecran: cele șase buncăre erau marcate clar. Toate se aflau pe coasta de sud-est. Se vedeau drumuri micuțe care porneau din centrul insulei și duceau fiecare separat la câte un buncăr, însă buncărele nu erau legate între ele. Dacă îl alegea pe cel greșit, trebuia să conducă mult până la următorul. Îl sună pe Mattias ca să vadă dacă avusese succes cu Telenor.

— Da, se ocupă Hansson, îi zise. Ce noroc! Luke e pe Telenor. În câteva minute, Hansson ne va zice locația sa. Îți trimit harta de îndată ce îi identificăm ultima poziție.

După douăzeci de minute, când Jonna ajunse la ieșirea spre Sturkö și porni spre sud, către insule, iar primi notificare de e-mail. Era de la Mattias și avea atașată o hartă. Trase pe dreapta într-o zonă de staționare și deschise e-mailul. Pozițiile erau marcate cu puncte albastre, spațiate în mod egal, până la Bredavik. Apoi se opreau brusc.

Scoase harta de la Olle Melin. La dracu! De la Bredavik se putea ajunge la toate buncărele. Dacă telefonul lui ar mai fi avut semnal încă două minute, ar fi însemnat că Luke era la Sturkö Mill, unde era o trecere. Dacă putea afla pe care dintre cele două drumuri o apucase Luke, atunci numărul posibilităților se

înjumătățea. N-avea niciun fel de indiciu. Puteau să se fi dus la oricare dintre cele șase buncăre. Acum întrebarea era: cu care să înceapă? Avea mai puțin de un kilometru de parcurs de la unul la altul, așa că dacă terenul nu era prea accidentat putea ajunge rapid de la un buncăr la altul. Îi sună telefonul: Mattias.

— Care-i treaba? Te-au ajutat informațiile de la Hansson? o întrebă el.

— Din păcate, nu. De la ultimul loc unde se afla se poate ajunge la toate cele șase buncăre, răspunse Jonna. Trimit harta de la Olle Melin ca să te uiți și tu. Poți să suni la Dispecerat și să le ceri să trimită cât de repede oricât de multe echipaje sunt disponibile? Zi-le să mă contacteze pe mine când ajung în Sturkö. Ar trebui să știu care e buncărul pe care-l căutăm până atunci.

Jonna încheie apelul, scoase arma din dotare, verifică să fie totul în ordine, o puse la loc în toc și demară în viteză.

52.

Un singur nor acoperi soarele timp de câteva secunde. Luke stătea neclintit în fața intrării buncărului. Se uită în împrejurimi ca să găsească cea mai bună ascunzătoare. Rulă în gând scenariile posibile: probabil că bărbatul urma să vină cu mașina. Nevăzând mașina lui Svärd, va crede că el ajunsese primul. Cel mai probabil, urma să intre în buncăr, dar aceasta nu era o certitudine. Exista și posibilitatea să aștepte în mașină sau să se dea jos și să aștepte afară. Luke voia neapărat ca acesta să intre în buncăr.

Înjură. Dacă mașina lui Svärd ar fi parcată undeva la vedere pe marginea drumului cu pietriș, atunci cu siguranță că bărbatul ar intra în buncăr. Într-o fracțiune de secundă se decise să o ia la goană prin pădure ca să aducă mașina. Trase pe dreapta cât mai departe pe drum și o tuli de la mașină spre buncăr. Se uită după vreun bolovan mai mare care se afla cam la optsprezece metri depărtare de intrare. Scoase *macana* din teacă și se așeză pe poziție. Era locul perfect: putea sta ghemuit și vedea totodată intrarea în buncăr.

După zece minute, auzi o mașină care se apropia. Spera că era partenerul lui Svärd, și nu Jonna sau vreunul dintre colegii ei care se prinseseră unde erau. N-aveau cum să fie multe buncăre pe insula asta, iar polițiștii cu siguranță urmau să le verifice pe toate. Atunci chiar că totul avea să se termine. Dacă oamenii legii colcăiau pe insulă, bărbatul s-ar fi speriat și și-ar fi luat tălpășița, iar poliția n-ar mai fi dat de urma lui. Căcat!

Se auzea motorul tot mai aproape, așa că Luke se duse de cealaltă parte a bolovanului să vadă cine era. Zări mașina printre copaci: era un Volvo V40, dar nu o mașină de poliție. Observă că era doar șoferul în autoturism, dar nu se vedea cine era. Odată ce mașina apăru din pădure, văzu clar că la volan se afla Anders Loman. Probabil că ascultase mesajele pe care i le lăsase Luke și reușise să găsească buncărul. Luke ieși din ascunzătoare, puse *macana* la loc în teacă și porni repede spre mașina care tocmai se oprea la vreo cincizeci de metri de

buncăr. Anders Loman ieși din mașină, îl observă pe Luke care fugea înspre el și-i făcu din mână.

— La dracu, Anders. Nu poți lăsa mașina aici, zise Luke gâfâind când ajunse la el. Cred că tipul pe care-l urmărim se îndreaptă încoace, iar dacă e să-l prindem, trebuie să creadă că nu mai e nimeni pe-aici. Ascunde repede mașina.

Anders înțelese repede, întoarse capul și căuta un loc potrivit.

— În regulă. Ce zici dacă parchez în spatele șopronului de mai jos de pe drum? întrebă el, arătând înspre construcția de mici dimensiuni.

— N-o să meargă, spuse Luke. Intră înăuntru. Știu eu unde să o ascundem.

Se urcară în mașină, iar Anders dădu puțin cu spatele până ce reuși să întoarcă. Acceleră apoi în direcția din care venise, pe drumul care ducea în pădure.

— Trebuie să te rog să mă ierți pentru felul în care m-am comportat zilele trecute, spuse Anders. Nu eram eu însumi. În ultima vreme mi-a fost cam greu. Sper să îmi accepți scuzele.

— Desigur, spuse Luke. Nu-ți face probleme.

— Trebuie de asemenea să recunosc că te-ai descurcat de minune, continuă detectivul afișând un zâmbet. Nu te-ai gândit să te înscrii în niciun program dedicat organelor polițienești, nu?

Luke chicoti.

— Nici pe departe. Nu mi-a dat prin cap așa ceva. Mă mulțumesc să lucrez cu adolescenții.

— Unde-i celălalt tip pe care l-ai menționat în mesaj? întrebă Anders, pe când mașina hurducăia pe drumeagul pietruit și accidentat.

— Îl cheamă Thomas Svärd, dar numele lui adevărat e Magnus Abrahamsson. L-am legat bine și i-am pus bandă adezivă peste gură. E în buncăr, zise Luke.

Înainte ca Loman să apuce să-i răspundă, Luke continuă:

— Mai vin și alți polițiști? întrebă el. Dacă da, trebuie să-i oprești ca să nu-l sperie pe tip.

— Vin trei echipaje, răspunse Anders. Însă au primit ordin să se ascundă în oraș până la noi dispoziții.

— Chiar așa, cum de-ai nimerit buncărul cel bun? întrebă Luke. Când am lăsat mesajul, nu știam încă la care să merg.

— Am presupus că va fi cel aflat în extremitatea sudică, răspunse Anders. În caz că mă înșelam, pur și simplu aș fi urmat linia mai departe, spre nord.

Luke nu pierdea din ochi pădurea ca să nu rateze cărăruia pe care ascunsese inițial mașina lui Svärd. O zări deodată printre trunchiurile copacilor. Anders viră ca să intre pe alee și mai înainta puțin, până ce nu se mai vedea mașina de pe drumul pietruit. Ieșiră din mașină și porniră la fugă printre copaci, către buncăr. Ajunși la marginea pădurii, se opriră și aruncară o privire asupra câmpului deschis. Stătută nemișcări câteva secunde, gâfâind amândoi. Ascultau să vadă dacă se auzea vreo mașină, dar nu se distingea decât țignalul pescărușilor care zburau deasupra insulițelor formate din stânci.

— Propun să-l așteptăm în buncăr, zise Luke. S-ar putea să fie înarmat, iar dacă suntem acolo, mai degrabă l-am putea surprinde decât dacă îl așteptăm afară și intrăm înăuntru după el. Putem să-l vedem când vine prin ambrazurile dinăuntru care dau spre vest, acele fante înguste din perete. Au fost concepute pentru cei care apărau buncărul ca să poată vedea în afară, iar dușmanii să nu poată vedea înăuntru, deci acum sunt perfecte pentru noi.

— Excelent, spuse Anders. Hai!

Porniră rapid spre buncăr. Anders intră primul. Svärd stătea pe jos, cu încheieturile legate la spate de radiator. Brațele aproape că-i păreau dislocate. Când intrară Luke și Loman, se îndreptă de spate; chipul său nu trăda nicio expresie. Luke scoase *macana* și se postă repede lângă ambrazură, scrutând drumeagul cu pietriș. Nu venea nimeni. Se întoarse și văzu că Anders își scosese arma din dotare din toc și ridicase siguranța. Veni lângă Luke și se uită și el pe geam.

— Cât timp a trecut de când i-ai dat mesaj bărbatului? întrebă Anders.

Luke se uită la ceas.

— O oră și jumătate.

— Mă întreb de ce durează atât, zise Anders. Ia doar treizeci de minute cu mașina să ajungi aici din oraș.

Se aplecă și ridică *macana* pe care o sprijinise Luke de perete.

— Interesantă armă, spuse el, atingând ușor cioburile din obsidian ascuțire brici. Greutate bună. Am auzit că incașii puteau decapita un cal cu una dintr-astea. E adevărat?

Făcu un pas-doi în spate ca să aibă loc și testă sabia de câteva ori prin aer.

— Ai grijă, spuse Luke. Poate fi extrem de periculoasă dacă e mânuită de cineva fără pregătire specifică în utilizarea acestui tip de armă. Mai ales dacă persoana are în cealaltă mână un pistol Sig Sauer fără siguranța trasă.

Întinse mâna ca să-și ia *macana* înapoi.

Anders ignoră mâna lui Luke. Mai făcu doi pași în spate și îndreptă pistolul spre el.

— Dă-i drumul, spuse el, arătând cu capul înspre Svärd.

53.

Luke se holbă la Anders Loman, privindu-l ca să vadă semnele cum că acesta glumea, dar ochii detectivului erau două sloiuri de gheață. Gura sa nu trăda nici cel mai slab zâmbet. Doar mâna în care ținea pistolul lăsa să se vadă faptul că nu era calm: tremura.

— Nu-i nevoie să mă amenințI cu arma să-l dezleg, spuse Luke.

Acum chiar că a luat-o razna, se gândi el în sinea lui. Văzuse semnele în prealabil, când Loman avusese acel acces de furie în sala de conferințe. Pesemne că boala îl împinge spre o cădere nervoasă.

— De ce vrei să-i dau drumul? întrebă el.

— Fă ce-ți zic, spuse Loman. Dezleagă-l acum! Repede!

La cum urla, Luke își dădu seama că trebuie să facă ce-i zicea Loman, căci părea complet sărit de pe fix. Luke se duse spre Svärd, se aplecă și începu să slăbească nodul cu care-i legase încheieturile de radiator. Umblă la legătură câteva clipe, după care se ridică. Simțea cum picioarele i se fac gelatină, iar gura îi era uscată.

— Tu, îi spuse lui Loman. Tu erai celălalt bărbat.

— Pentru numele lui Dumnezeu, zise Loman. Îți promit că te împușc dacă nu faci ce-ți zic. Dezleagă nodul ăla acum!

Vedea în ochii lui Loman că nu se mai putea înțelege cu el. Anders Loman cel cu care interacționase mai devreme nu mai era aici. Poate că acea versiune a detectivului nici măcar nu fusese reală de la bun început. Luke se aplecă și continuă să se chinuie cu desfacerea nodului, încercând să respire profund și încet, ca să-și poată controla trupul. Dacă intra acum în panică, nu mai avea nicio șansă de scăpare.

Îl auzi pe Loman mișcându-se. Ridică privirea și îl văzu făcând câțiva pași în spate către ambrazură, cu pistolul îndreptat în continuare asupra lor. Odată ajuns la fantă, stătu cu spatele și ascultă să vadă dacă se apropia vreo mașină. Luke își dădu seama că era îngrijorat să nu cumva să vină Jonna sau vreun alt echipaj. Ieși din firidă.

— Cât de greu e să dezlegi nenorocitul ăla de nod?! răcni Loman.

Stătea la perete, între el și Svärd, ca să poată vedea ce făcea Luke. Chiar în acel moment, Luke slăbi ultima bucată de frânghie, așa că Svärd era liber. Se ridică și-și desfăcu banda de pe gură. Se schimonosi exact în momentul în care o desprinse rapid.

— Mersi, îi zise lui Loman și scuipă pe jos. Hai, rezolvă-l și să plecăm repede de-aici.

— Leagă-l pe american de radiator, îi spuse Loman lui Svärd. Ar trebui să stea exact în poziția în care stăteai tu, iar frânghia trebuie legată la fel de strâns. Repede, fă ce-ți zic.

— De ce? întrebă Svärd. Nu poți să-l împușți mai degrabă?

— Fă cum zic eu! urlă Loman.

— Bine, bine, zise Svärd. Nu te ambala.

Se aplecă și luă frânghia cu care fusese legat. Loman se îndepărtă puțin de Svärd, însă ținu în continuare arma îndreptată spre Luke.

— Dă-ți jos haina și mergi frumușel la perete, apoi ia loc unde stătea Svärd.

Luke se uită la el. Se tot dăduse în spate, iar acum stătea în mijlocul încăperii cu pistolul armat și îndreptat direct asupra sa. Luke se întrebă dacă să se arunce înspre el cu toată forța, dar își dădea seama că riscul era prea mare. Loman era la cel puțin doi metri de el, iar toată atenția sa era îndreptată asupra lui Luke. N-avea șanse de izbândă, își dădu jos jacheta și păși încet spre Svärd.

— De ce, Anders? întrebă când ajunse la perete și se așeză pe jos. De ce faci asta? De ce i-ai ucis pe toți acei oameni?

Loman nu se obosi să-i răspundă la întrebări. În schimb, îi dădu ordine lui Svärd.

— Mai repede! Leagă-l acum!

Svärd se mișcă repede. Loman stătea în picioare ca să poată supraveghea tot ce se întâmpla. Voia să se asigure că Svärd făcea ce i se zice cum trebuie și repede.

— Presupun că ai să mă ucizi, zise Luke. Nu ți se pare rezonabil ca, înainte de a face asta, să-mi zici motivul? Care e justificarea?

Loman nu răspunse. Se duse iar la ușă și o deschise, însă țeava pistolului tot spre ei era îndreptată. Ascultă.

— Ți-a făcut plăcere să o omori pe micuța Agnes? întrebă el.

Nicio reacție din partea lui Loman. Svärd terminase de legat nodul. Se ridică.

Loman se aplecă și verifică dacă era strâns: fu mulțumit.

— Cum ți-au murit copiii? întrebă Luke.

— Naiba să vă ia de americani, mereu dați din gură, zise pe când trecea *macana* din mâna stângă în cea dreaptă, schimbându-i locul cu pistolul.

Fără niciun semn care să-i trădeze intenția, Loman ridică *macana* în aer și o trimise cu toată forța lui spre gâtul lui Thomas Svärd. Cioburile din obsidian asemenea unor pumnale făcură contact cu victima la un unghi care venea de sus, căci mai întâi au tăiat mușchii oblici de la gât, apoi mușchii mai mici și țesutul conjunctiv, pentru ca mai apoi să secționeze traheea la aceeași înălțime cu laringele. Cuțitul se opri la vertebra cervicală. Sângele începu să curgă șuvoi pe jos, îmbibându-i tenișii lui Luke și făcând o baltă la picioarele lui Loman. Acesta făcu niște pași înapoi ca să nu îl stropească tare. Trupul neînsuflețit al lui Thomas Svärd căzu greoi pe pat, care începu repede să se umple cu sângele ce tot țâșnea din rana deschisă de la nivelul gâtului acestuia.

Anders Loman stătu nemișcat câteva secunde, uitându-se la corpul lui Svärd. Era liniște deplină în buncăr. Se auzea numai cum gâfâia Loman. Luke se uita la el în timp ce încerca să scape din strânsoare; tot încerca să nimerească nodul. Spera că răposatul nu prea se pricepea să lege noduri.

Loman se duse repede la pat și șterse cu grijă mânerul armei. Luke își dădu seama că acesta voia să facă să pară că el era cel care aproape îl decapitase pe Svärd. Însă trebuia să se asigure că pe mâner erau amprentele lui Luke ca să poată demonstra că el îl ucisese.

Loman așeză *macana* pe pat și se postă în fața lui Luke. Puse pistolul la loc în toc, scoase o pereche de mănuși subțiri negre din buzunar, și le puse repede, apoi băgă mâna în buzunarul interior al hainei, de unde scoase o casetă neagră; era de mărimea unui toc de ochelari. Acum Luke înțelese de ce Loman îi ceruse să-și dea jos haina.

— Totul va decurge rapid, îi spuse Loman, ca și cum îl liniștea. Durează un minut până ce îți pierzi cunoștința, după care n-ai să mai simți nimic. Svärd a reușit să te ademenească aici și să-ți

administreze serul, iar când ți-ai dat seama, i-ai tăiat gâtul. Apoi ai adormit ca un prunc. Eu am fost primul care a ajuns la locul faptei, dar, din nefericire, era prea târziu ca să mai pot face ceva.

Ridică mâna în care avea seringa și o ținu în lumină: apăsă pistonul ca să iasă câteva picături din lichidul opac. Luke renunță la încercarea de a dezlega frânghia. Acum era vital să se concentreze pe ținerea la distanță a lui Loman, care venea spre el dinspre partea stângă. Se pregăti să-l lovească în genunchiul drept cu piciorul stâng. Când Loman se opri la mai puțin de un metru de el și se aplecă, Luke profită de șansa ivită și îl lovi cu toată puterea în partea inferioară a genunchiului. Fusese o lovitură bine aplicată: Loman căzu pe spate înspre pat și se lovi cu capul de margine. Luke trase de frânghie ca să se poată apropia și încercă să-l mai lovească o dată, însă Loman căzuse prea departe de el.

Loman gemu și duse mâna la ceafă. Se ridică și se uită după seringă, pe care o scăpase în momentul căderii. Luke se uită și el împrejur și o zări primul. Era pe ciment, chiar lângă el. Încercă să se târască mai aproape de perete ca să o poată lua cu picioarele, dar Loman observă ce făcea și se aruncă în față, apucând-o înainte ca Luke s-o poată strivi cu piciorul.

Se vedea că Loman e furios: se plantă în fața lui Luke și-și scoase cu un gest violent arma din toc. Ezită, însă, pe măsură ce i se mai limpezea mintea. Luke își dădu seama că nu putea să-l împuște dacă voia ca povestea inventată de el să țină în fața poliției. Loman își puse iar pistolul la loc. Luă seringa în mâna dreaptă și se duse iar spre Luke, de data aceasta din partea opusă. Se apropie mai precaut. Luke încercă să îl lovească; îl atinse, însă unghiul era prea strâns ca lovitura să acumuleze forță suficientă. Când Loman se afla cam la jumătate de metru de Luke, încercă să-i aplice o lovitură cu genunchiul, însă acesta nu se apropiase îndeajuns ca lovitura să aibă impact.

— N-are niciun rost să te chinui, zise Loman. N-ai să mă poți opri.

54.

Jonna auzi vocea cuiva și, pentru că venise în fugă, se chinui să nu mai gâfâie atât de tare, ca să nu o audă cei din buncăr. Se poziționa cu spatele la peretele clădirii, lângă una dintre ambrazuri.

Evident că începuse verificarea buncărelor din capătul greșit: pornise de la cel aflat în extremitatea nordică. De fapt, cel pe care îl căuta era cel din direcția opusă. Erau la distanță de aproximativ jumătate de kilometru unele de altele, iar Jonna înjurase cu voce tare de cinci ori, de fiecare dată când vedea că fortificațiile sunt încuiate. Parcursese în pas alergător cei aproape doi kilometri pe malul apei cât de repede o ținuseră picioarele; de-a lungul malului era o cărare care făcea legătura între primele trei buncăre. Fugise pe stânci, printre ramurile spinoase ale arbuștilor și pe teren mlăștinos restul drumului. Începea să se îndoiască de locație când văzuse că nici cel de-al cincilea nu era cel căutat, și se întrebase dacă nu cumva Luke se exprimase greșit: poate că spusese „Sturkö”, dar voia să zică „Tjurkö”. Nu-i ușor pentru un imigrant american să facă diferența dintre consoanele inițiale din cele două cuvinte. Cu toate acestea, când se apropiase de ultima fortificație și zărise cele două mașini parcate în apropiere, simțise că dăduse în sfârșit de buncărul cu pricina.

Jonna auzi limpede pe cineva dinăuntru spunând: „N-are niciun rost să te chinui. N-ai să mă poți opri”.

Recunoscu vocea: era Anders Loman. Cum ajunsese aici? Nu era la chimioterapie? Cum de știuse care era buncărul cel bun? Nu reușea să pună cap la cap piesele. Se aplecă încet în față spre fanta ambrazurii și aruncă o privire înăuntru.

Își mușcă limba ca să se abțină să nu scoată vreun sunet când realiză ce vedea. Trase repede capul înapoi. Încercă să înțeleagă situația. Trebuia să acționeze rapid. Totodată, creierul ei se chinuia la capacitate maximă să înțeleagă imaginea pe care tocmai o văzuse.

De ce încerca Anders să îl injecteze pe Luke cu ceva? Cine-l omorâse pe bărbatul acela? Luke? Să fi fost Luke?

Nu înțelegea nimic, dar știa că trebuie să intervină și să pună capăt situației. Îngenunche în fața deschizăturii înguste a ambrazurii, ținu arma cu ambele mâini și îndreptă țeava exact asupra lui Loman:

— Nu mișca! Aruncă seringa și fă un pas în spate!

Loman înțepeni chiar pe când se pregătea să execute mișcarea al cărei rezultat ar fi fost otrăvirea lui Luke. Ridică privirea spre fanta din zid și văzu mai întâi arma, apoi pe Jonna. În acel moment, Luke profită de șansa apărută. Era exact clipa mult așteptată. Cu o ultimă sforțare, ridică în aer piciorul stâng și-l lovi pe Loman în cap cu laba piciorului cu toată puterea care-i mai rămăsese. Fu o lovitură puternică, dar nu aplicată perfect. Capul lui Loman se duse în spate și se izbi de peretele din ciment. Acesta își pierdu cunoștința și căzu.

— Jonna, ușa e deschisă, strigă Luke.

Jonna porni în fugă și dădu ocol buncărului, coborî treptele și deschise ușa. Ținea pistolul îndreptat în față.

Loman se ridică și-și scoase și el arma, pe care o îndreptă spre capul lui Luke.

— Aruncă arma, Anders! strigă Jonna.

Loman nu avea nicio reacție. Se uita la Luke cu o privire distantă.

— Anders. Gata, s-a terminat. Aruncă arma la podea înainte să mai rănești pe cineva, zise ea, deși încă nu pricepea exact ce se petrecuse.

Deodată, Loman se întoarse brusc înspre Jonna. Aceasta tresări și îndreptă țeava pistolului spre pieptul colegului său. Loman clătină din cap, luă arma de la tâmpla lui Luke, își băgă țeava în gură și apăsă pe trăgaci.

55.

Jonna nu mai văzuse niciodată pe cineva luându-și propria viață. Nici nu mai văzuse vreodată pe cineva care fusese împușcat. Sunetul armei care se descărcase îi reverberă în cap și, având întipărită în minte imaginea creierilor lui Anders Loman împrăștiați pe peretele din beton, fugi repede afară și vomită pe treptele de la intrarea în buncăr.

După câteva minute, intră înapoi. Nici nu-și auzea propriii pași. Timpanele îi fuseseră sparte de sunetul împușcăturii. Aerul era încărcat de mirosul de praf de pușcă, amestecat cu mirosul puternic de sânge. Încercă să nu se uite nici la perete, nici la corpul inert al lui Anders Loman care zăcea acum pe jos pe jumătate întins, pe jumătate sprijinit de perete, lângă Luke. Acesta nu reușise să își elibereze încheieturile din strânsoarea legată de Svärd. Jonna se duse repede spre el și-l ajută să scape. Niciunul nu zicea nimic. Când Luke se ridică, o cuprinse în brațe.

— Mulțumesc, îi spuse el. Acum suntem chit.

Făcu un pas în spate și o privi în ochi. Avea o privire pierdută, iar chipul îi era palid. Luke se uită în jur să vadă unde putea Jonna să stea puțin jos. Patul nu era o opțiune, căci acolo zăcea trupul însângerat al lui Svärd. Luke se duse la masa de lângă perete, luă scaunul și-l mută în mijlocul încăperii. O conduse apoi pe Jonna spre el și o așeză. Deschise ușa ca să intre aer curat, apoi se lăsă pe vine, lângă ea. O luă de mână. Jonna se aplecă în față și-i cuprinse capul în palme.

— Anders e cel care i-a tăiat capul bărbatului de pe pat? îi șopti ea. Sau ai fost tu?

— Anders, răspunse Luke. M-a luat complet prin surprindere. N-am avut cum să-l opresc.

Deodată, se auzi o voce prin aceeași fantă prin care privise și Jonna mai înainte:

— E cineva? Aveți situația sub control?

Era patrula trimisă să vină în ajutor la buncăr.

— Liber! strigă Luke. Puteți intra.

— Gustafson! Tu ești? Putem intra?

Jonna sălță capul și se uită spre ambrazură. Zări mustața ca de morsă a colegului său, Hansson.

— Da, zise. Găsiți pe cineva care să preia cadavrele. Avem doi morți.

Primi o notificare pe telefon, iar Jonna îl scoase din buzunar și verifică să vadă cine era. Mattias îi trimisese mesaj să vadă dacă e totul în regulă. Jonna se ridică în picioare.

— Trebuie să-l sun pe Mattias să-i spun ce s-a petrecut, zise ea și ieși afară.

Ajunsă pe treptele din față, dădu peste Hansson și Elvenäs. Le descrise succint ce se petrecuse, apoi se îndepărtă ca să-l sune pe Mattias.

•

După două zile, Luke fu convocat la poliție de către Jonna ca să dea o declarație cu privire la cele întâmplate. Mattias, Jonna și Luke luară loc la masa din sala de conferințe, unde discutaseră cu Anders Loman cu doar câteva zile înainte, atunci când acesta avusese un acces de furie și ieșise mânios din încăpere.

— Mulțumim că ai venit, Luke, spuse Jonna. Putem începe prin a-ți relata ce am aflat eu și Mattias deocamdată. Desigur, poți interveni oricând cu diverse completări pe parcurs.

Îi dădu cuvântul colegului ei, iar Mattias spuse că elaboraseră teoria cu privire la întreg șirul de evenimente pe baza informațiilor primite de la Jenny Dahl.

— Apropo, cum se simte? întrebă Luke.

— Starea ei e destul de bună având în vedere cele petrecute, răspunse Jonna. Desigur, e extrem de tulburată în urma șocului prin care a trecut, dar are un terapeut priceput și probabil va reuși să depășească trauma. A, și trebuie spus că îți este foarte recunoscătoare. Mi-a zis să-ți transmit asta din partea ei.

Luke încuviință în semn de apreciere.

— Voi începe prin a spune că Loman și Abrahamsson au curmat viețile a opt foști scientologi și a unei educatoare înainte de a-i opri tu, îi spuse Mattias lui Luke.

— Educatoare? repetă Luke mirat.

— Abrahamsson avea nevoie de bani și se întreținea prin vânzarea de fotografii cu minori pe un site internațional pentru pedofili. A reușit să falsifice diverse acte și să obțină un post de suplinitor la o grădiniță din Kungsholmen cam în aceeași

perioadă când a ucis-o și pe Maria Palm. Niște părinți au găsit-o pe directoarea grădiniței sugrumată la ea în birou, iar în camera de joacă au descoperit șapte copii, dintre care cinci dezbrăcați. Am găsit și poze cu minorii pe aparatul foto al lui Abrahamsson.

— Pe baza probelor adunate, se pare că Abrahamsson a acționat singur când a ucis-o pe femeie, interveni Jonna. Nu credem că Loman a fost implicat. Probabil că Abrahamsson a intrat în panică atunci când l-a prins directoarea asupra faptei.

— Iar pe Max Billing probabil Loman l-a ucis singur, zise Luke. Maria Palm și Billing au murit în aceeași zi, miercurea trecută.

Jonna încuviință.

— Credem că Loman era stresat de anchetele desfășurate de noi și voia ca planurile să-i fie îndeplinite cât mai repede. Deci i-a cerut lui Abrahamsson să se ducă la Stockholm, în timp ce el l-a ucis în aceeași zi pe Max Billing.

— Restul crimelor probabil pornesc de la evenimentele legate de activitățile desfășurate de Biserica Scientologică în Karlskrona, la începutul anilor ’90, continuă Mattias. După câte ai înțeles și tu, Jenny făcea și ea parte din Biserică la acea vreme. Iubitul ei era și el membru. Îl chema Daniel Loman.

— Deci el era fiul lui Anders, spuse Luke.

— Da, zise Mattias. Când avea nouăsprezece ani, Daniel s-a spânzurat la puțin timp după ce sora lui, Åsa Loman, și ea scientolog, a murit în mod tragic din cauza unui cheag de sânge din plămânul stâng. Era cu doar un an mai mare decât el.

— Presupun că Loman a învinuit Biserica Scientologică pentru tragedie? întrebă Luke.

— În mod clar așa a privit lucrurile, spuse Mattias.

— Jenny a fost cea care l-a găsit pe Daniel spânzurat de ușa de la baie, în cabana lor de pe insula Trummenäs. La picup se auzea piesa „Tema Navei-Mamă” de Chick Corea, iar pe pernă îi lăsase un fel de bilet de adio.

— Cu același citat găsit în casele celor uciși de Loman și Abrahamsson, completă Luke.

— Voia ca aceia pe care-i considera vinovați pentru moartea copiilor săi să simtă același lucru prin care trecuse și fiul său, interveni Jonna.

— Potrivit celor relatate de Jenny, Loman avea dreptate, continuă Mattias. Åsa Loman era instabilă psihic și a ajuns la spital. Scientologii au externat-o și au luat-o acasă, unde i-au

aplicat propriile tratamente. Când starea ei s-a agravat, au refuzat să o ducă la spital, așa că aceasta a murit într-un final. Daniel a fost devastat, a căzut într-o depresie puternică și s-a sinucis.

— Am verificat și trecutul lui Anders Loman, continuă Jonna. În ianuarie 1994, la câteva luni după moartea lui Daniel, Anders și soția lui au divorțat. Căsnicia lor se pare că nu a putut supraviețui morților ambilor copii. Loman și-a depus dosarul și a primit mai apoi un post la Serviciul de Securitate de la Stockholm, unde a lucrat până în mai 2012, când a candidat și obținut postul de aici. Soția lui a fost diagnosticată cu Alzheimer acum cinci ani și trăiește la un cămin de aici din oraș.

— Loman a primit diagnosticul de cancer în februarie 2012, spuse Mattias.

— Deci cam acum doi ani, zise Jonna.

Mattias încuviință.

— Doctorii i-au mai dat maximum doi ani, completă el. Credem că atunci s-a hotărât să facă toate astea. E evident că avea în minte să se răzbune încă de când i-au murit copiii, iar când a aflat că nu mai are mult de trăit, a început să-și pună la cale răzbunarea.

— Dar nu știa nimeni de la secție despre copiii lui Loman și despre legătura cu scientologia? întrebă Luke. N-ar fi trebuit ca cineva să reacționeze când scientologii au început să fie uciși în serie și să fi făcut legătura cu Loman și cele petrecute acum douăzeci și trei de ani?

— Da, ai zice că ar fi trebuit să se prindă cineva, spuse Jonna. La secție lucrează cel puțin două persoane care erau în activitate la acea vreme, însă au fost complet prinse cu ancheta din cazul Yara, la care au lucrat zi-lumină, așa că, din păcate, n-au fost la curent cu ancheta noastră. Poate că am fi reușit să îi salvăm pe Maria Palm și pe Max Billing dacă respectivii colegi ar fi fost informați corespunzător.

— Mă îndoiesc, zise Mattias. A trecut abia o săptămână de când ne-am prins că cineva ucide scientologi. Nu sunt deloc sigur că i-am fi putut opri chiar dacă am fi fost conștienți de la început de legătura cu Loman.

— Oricum ar fi, continuă Jonna, Loman a plănuit totul în cele mai mici detalii. I-am percheziționat apartamentul ieri și am descoperit numeroase probe. Toate se aflau la el pe calculator:

informații generale și imagini cu vechii membri, rutinele lor zilnice, rezervări la hotel și bilete de avion și de tren, documente privind achiziția buncărului de apărare de pe insula Sturkö de la Administrația pentru Fortificații, comenzi de echipamente. Tot ce vrei.

— M-am tot întrebat de unde legătura cu Abrahamsson, spuse Luke. Cum a intrat în peisaj? De ce Loman nu a comis singur crimele?

— Nu știm cu certitudine, spuse Jonna. Teoria mea e că devenise prea slăbit din punct de vedere fizic, atât de la boala în sine, cât și de la chimioterapie, deci avea nevoie de altcineva care să facă munca grea. Poate că nu a vrut să se supună riscurilor. Avea de gând să ucidă zece persoane, iar dacă eșua de la prima crimă și era prins și încarcerat, nu se mai putea răzbuna. Apelând la Abrahamsson, avea un intermediar. Dacă acesta era arestat, poate că Loman putea duce planul la îndeplinire singur.

— Ba chiar poate că avea în vedere și propria reputație după moartea sa, interveni Mattias. Poate că avea în gând să-l ucidă oricum pe Abrahamsson odată ce erau uciși toți cei de pe listă, iar el avea să fie cel care rezolva cazul. Atunci putea muri cu numele neîntinat.

— Deci Loman la angajat pe Abrahamsson? întrebă Luke.

— Nu credem că-i atât de simplu, răspunse Jonna. Abrahamsson nu era asasin de profesie. Era pedofil și probabil mai ucisese oameni și înainte de asta, dar în acel caz, două dintre victimele sale fuseseră copii. Abrahamsson era nepotul lui Loman, deci vărul Åsei și al lui Daniel, de aceeași vârstă cu acesta din urmă. Am vorbit cu mama lui și am aflat că, în copilărie, stătea uneori acasă la unchiul său și familia acestuia, și era apropiat de verii lui. A fost eliberat din închisoarea din Kalmar în decembrie 2013, după ce a ispășit o pedeapsă de zece ani pentru violul deosebit de grav a doi minori. Procurorul n-a putut furniza suficiente dovezi pentru a-l condamna pentru uciderea celor două victime. Odată ieșit din închisoare, s-a mutat imediat la Karlskrona, iar pe 21 ianuarie a fost atacat în propriul apartament din Kungsmarken, agresat și castrat de Jorgen Gustafsson, șeful bandei „Răzbunătorii” din Kalmar. Unul dintre copiii pe care îi agresase sexual Abrahamsson era chiar nepoata lui Jorgen. Loman a avut grijă de Abrahamsson, a

aranjat să primească o nouă identitate și i-a permis să locuiască în buncărul de apărare de pe insula Sturkö, iar în schimb acesta l-a ajutat pe unchiul său să se răzbune.

— Specialiștii noștri informaticieni au reușit să spargă contul de Google al lui Loman ca să putem avea acces la e-mailurile dintre acesta și Abrahamsson, zise Mattias. E clar că Loman l-a și amenințat pe acesta din urmă că, dacă nu-l ajută cu punerea în aplicare a planului său, îi spune lui Jörgen Gustafsson unde se ascunde.

— A, da, spuse Jonna. Cei doi bărbați care au intrat prin efracție în cabana ta făceau parte din banda „Soldații Forței" din Spjutsbygd, și suntem destul de siguri că Loman i-a tocmit să te oprească din a te mai amesteca în acest caz. N-am apucat încă să îi interogăm, însă am găsit adresa de e-mail a unuia dintre ei în calculatorul lui Loman.

— Cum rămâne cu deplasările lui Viktor și Max Billing în Rusia? Au avut cumva ceva de-a face cu toată treaba asta? întrebă Luke.

— Din câte am dedus, nu, răspunse Jonna. Probabil erau doar călătorii în interes de serviciu.

Au stat în tăcere câteva clipe toți trei. Luke cugetă puțin asupra întregii chestiuni: Loman orchestrase un plan al cărui obiectiv final era răzbunarea și pe care îl pusese la cale în cele mai mici detalii, toate astea la douăzeci și unu de ani de la moartea copiilor săi. Douăzeci și unu de ani de ură acumulată în tot acest timp și eliberată în cele din urmă prin acest val de răzbunare, a cărui motivație se poate să fi fost speranța că va dobândi, astfel, o oarecare liniște.

— Mai am o singură întrebare, zise Luke. De ce a fost ucisă Agnes?

— Nu știm, spuse Jonna. Putem doar să formulăm presupoziții. Se pare că Abrahamsson a fost cel care a pregătit totul. El a păcălit victimele să îi dea drumul în casă, le-a administrat opiaceul și le-a pus lațul în jurul gâtului. El s-a ocupat de muzică și de biletul de adio. Odată ce totul era pregătit, Loman venea ca să urmărească întreg spectacolul. Probabil acela era momentul care îi făcea plăcere sau pe care nu voia să îl rateze. E greu de înțeles de ce a hotărât Abrahamsson să o omoare pe Agnes. N-ar fi putut depune mărturie împotriva sa pentru că

avea doar patru ani. Cu toate acestea, i-a dat otravă, asta după ce a agresat-o sexual. De-a dreptul oribil.

Jonna văzu cum Luke pălește deodată, iar atunci și-a dat seama că acesta nu știa ce îi făcuse Abrahamsson micuței Agnes. Se blestemă în sinea ei pentru că fusese atât de insensibilă. Înainte să apuce să spună ceva, se auzi o bătaie la ușă. Jonna strigă:

— Intră!

O agentă de poliție băgă capul pe ușă.

— Conferința de presă începe în zece minute, veniți?

— Venim și noi, spuse Jonna. Mattias, te duci tu înainte cât termin eu de vorbit cu Luke?

Mattias încuviință, își luă lucrurile și ieși din sală. Jonna îl privi pe Luke: avea ochii întunecați și mandibula îi era tensionată.

— Nu vreau să știu ce i-a făcut gunoiul ăla, zise el. Nu acum.

— Îmi pare atât de rău că nu ți-am zis mai devreme, dar…

— Jonna, e în regulă, o întrerupse el. Înțeleg. Nu vreau să vorbesc despre asta.

Se ridică.

— Conferința de presă e despre cazul nostru? întrebă Luke.

— Da, dar nu vom putea da prea multe informații, zise Jonna. Ancheta e departe de a se fi încheiat.

— Ți-ai mai revenit după cele petrecute în buncăr? o întrebă el.

— N-am reușit să dorm deloc o noapte întreagă, zise ea. Mă acaparează coșmarurile. Cred că ți-ai dat și tu seama că a fost o săptămână grea și pe plan personal pentru mine. Odată ce se încheie ancheta, îmi iau un concediu îndelungat. Plecăm undeva, doar eu și copiii. Singuri.

— E așa de serioasă treaba?

— Da, e groasă rău. M-am căsătorit că bărbatul nepotrivit.

— O investiție prost gândită?

Jonna zâmbi cu jumătate de gură.

— O, da, spuse ridicându-se de pe scaun. Ce-ai să faci acum?

Luke ridică din umeri.

— Am să continui să lucrez cu adolescenții mei cu probleme, îi răspunse. Au nevoie de mine, și eu de ei.

Stătută în tăcere o vreme.

— Am nevoie să ies la aer, zise Luke. Sună-mă oricând dacă ai chef să admiri priveliștea din Björkholmen. Mi-ar face mare plăcere să-ți fac turul zonei.

Nota autorului

Kult este o operă de ficțiune, dar unele părți importante prezintă cu acuratețe evenimente adevărate.

Am devenit membru al Bisericii Scientologice în 1978, pe când aveam douăzeci de ani, în orașul meu natal Hässleholm, aflat în zona de sud a Suediei. Descrierile perioadei în care Jenny a făcut parte din congregația scientologică, felul în care a fost atrasă inițial de Biserică, ce a văzut, cum a fost tratată, detaliile cu privire la studiile ei, toate acestea pornesc de la propriile experiențe. Gândurile, temerile și preocupările lui Jenny în aceste momente sunt identice cu propriile reacții avute în acele situații. Sună straniu, însă grupul nostru chiar a săpat ca să găsească intrarea pe Navă, exact așa cum am descris în cartea de față. Conducerea congregației din Hässleholm știa despre descrierea făcută de L. Ron Hubbard cum că Xenu, despotul galactic, a încarcerat un grup pe o planetă aflată la periferia Universului, acum 75 de milioane de ani. Liderii noștri credeau că știu cu exactitate unde e îngropată nava spațială a grupului respectiv: pe coasta sudică a țării. Prin urmare, am început săpăturile.

Acest episod extraordinar a fost unul dintre motivele pentru care am decis să părăsesc cultul. La acea vreme, aveam douăzeci și cinci de ani și o viață întreagă înainte. Experiențele mele din cadrul scientologiei m-au afectat profund, atât pe termen scurt, cât și lung. Atunci când am devenit membru, am pus capăt unei cariere sportive promițătoare și am întrerupt contactul cu familia și prietenii pentru a-mi putea dedica viața scientologiei. Mi-a luat mult timp să pot reclădi acele relații. Din nefericire, unele n-au mai putut fi reparate.

Mulți ani mai târziu, când mi-am întemeiat propria familie, am decis în cele din urmă să explorez în profunzime motivele care m-au determinat să fac acele lucruri, așa că am hotărât să scriu *Kult*. În timp ce lucram la carte, eram profund conștient de faptul că tinerii sunt cei mai vulnerabili în fața virusului mental răspândit de grupuri nocive precum scientologia și de liderii cultului. Aceste grupuri se aseamănă, fie că vorbim despre un

cult de nebuni (iar scientologia intră în această categorie), fie despre o grupare politică sau religioasă violentă și extremistă. Sper că această carte și prelegerile pe care le țin în prezent adolescenților vor face tinerii mai conștienți și mai rezistenți în fața tentațiilor cu care încearcă să-i ademenească cei care susțin că au descoperit adevărul și rezolvarea tuturor problemelor. Cei care fac astfel de afirmații nefondate sunt mincinoși.

Scenele în care am descris moartea surorii lui Daniel, Åsa, sunt bazate îndeaproape pe evenimentele adevărate petrecute la Clearwater, în statul american Florida, în 1995. Lisa McPherson, o tânără membră a Bisericii Scientologice de acolo, a murit pe 5 decembrie 1995 după ce a fost izolată și „tratată” de membrii Bisericii timp de șaptesprezece zile. Unele circumstanțe din descrierea morții Åsei sunt diferite față de cazul Lisei, iar aici amintesc tentativa de suicid a Åsei, pe care am inclus-o în carte din rațiuni dramatice. În afară de aceste aspecte, episodul descrie cu acuratețe evenimentele premergătoare morții Lisei McPherson. Găsiți cu ușurință informații suplimentare pe Internet și sfătuiesc pe oricine citește această carte să și facă acest lucru.

Lisa McPherson nu a avut un frate care s-a sinucis. L-am creat pe Daniel din considerente dramatice, dar și ca să arăt faptul că sinuciderea nu este nici pe departe un fenomen neobișnuit în cadrul Bisericii Scientologice. În decursul anilor în care am fost membru și la puțin timp după aceea, doi membri ai congregației mele au recurs la acest gest disperat. Ambii erau tineri talentați, care mai aveau multe de văzut și trăit pe acest pământ. Aceasta e una dintre marile tragedii de care se face vinovată Biserica Scientologică: efectele devastatoare pe care le are asupra tinerilor care fie se alătură cultului de la o vârstă fragedă, fie ai căror părinți devin membri în copilărie sau sunt deja membri la momentul nașterii acestora. Merită menționat și faptul că Quentin Hubbard, fiul fondatorului Bisericii, L. Ron Hubbard, și-a luat propria viață la vârsta de douăzeci și doi de ani, în 1976.

Am avut noroc că am putut scăpa. Am dus o viață bună și nu trece zi în care să nu fiu recunoscător că am plecat. În încheiere, persoana căreia vreau să-i mulțumesc din suflet este Hanna, soția și prietena mea cea mai bună, sfătuitoarea mea și cea care mi-a fost alături cu fiecare pas pe care l-am parcurs în această

călătorie. Mi-a ascultat multe idei proaste, a înțeles cum să le dea uitării cu blândețe și a recunoscut mereu ideile bune atunci când eram îndeajuns de norocos să-mi vină vreuna. A fost de asemenea gata să mă urmărească seară de seară, weekend de weekend, cum am stat în fotoliu cu laptopul pe genunchi. Îți mulțumesc, Hanna. Îi dedic romanul *Kult* cu toată dragostea.

Stefan Malmström, mai 2019

virtual-project.eu

violin